
POSLEDNÍ VAROVÁNÍ: DĚJINY NOVÉHO SVĚTOVÉHO ŘÁDU

PŘEDMLUVA

Tato kniha se zabývá organizací, známou jako Ilumináti. Poprvé jsem o této skupině slyšel v roce 1978, kdy se mi do rukou dostala magnetofonová kazeta, která byla namluvena na Open Door Church in Chambersburg, PA. Hostující mluvčí, jménem John Todd, se označil jako bývalý člen, odhalil existenci tohoto tajného řádu elity, který více než 200 let kontroloval světové události, a jehož konečným cílem bylo nastolení světové vlády. Po vyslechnutí této kazety jsem byl šokován. Bylo to tak neuvěřitelné, tak nepředstavitelné, že to nemohla být pravda; ale nemohl jsem to pustit z hlavy. Abych ukojil svou zvědavost, rozhodl jsem se zahájit vlastní pátrání.

Vedle shánění informací o Iluminátech jsem také pátral po Johnu Toddovi. Na konci svého pátrání jsem nebyl schopen dojít k závěru ohledně jeho autentičnosti, avšak 90% z toho, co řekl o Iluminátech, byla ověřitelná pravda. Pokračoval jsem ve svém výzkumu a čím hlouběji jsem se dostával, tím znepokojivější informace jsem získával. Když jsem jako dítě sedával v kostele a poslouchal, co Bible říká o tom, co se stane v "posledních dnech", bylo skutečně těžké si představit, jak to všechno může být možné. Informace, které jsem získal o Iluminátech, jsem dal do perspektivy této estachologie. Nyní se mi jevílo nejen jako možné, ale stalo se nepopíratelným faktem, že nic netušící svět je veden k vyplnění proroctví z doby vzdálené téměř 2000 let.

V průběhu šesti let jsem věnoval stovky hodin, abych zjistil co nejvíce o Iluminátech. Výsledkem byl v roce 1984 rukopis s názvem *The Illuminati Conspiracy and the Coming One World Government* (Spiknutí Iluminátů a příchod Nového světového řádu). Z důvodu určitého zájmu o tento projekt bylo vytištěno a prodáno několik kopií. Kontaktoval jsem několik nakladatelů a doufal, že kniha bude vydána ve větším nákladu, ale nikdo nechtěl vydat tak rozsáhlou knihu, která by oslovila velmi málo lidí. Tehdy jsem měl pocit, že moje šestileté úsilí bylo marné.

Potom v roce 1990, když propukla krize v Perském zálivu, prezident George Bush začal mluvit o "Novém světovém řádu". Tento jednoduchý fakt, že jsou jejich záměry zveřejňovány, mi naznačil, že již věří, že je nic nemůže zastavit, a že jejich plány jsou nyní rychle uskutečňovány. Toto a nové informace, které vyšly na světlo během posledních let, mě pobídly, abych oprášil svůj rukopis a přepracoval jej. To, co vzniklo, byla úžasná kompilace historie a faktů, které podporovaly mou teorii o vývoji Nového světového řádu. Informace, které budete číst zde, v žádné jiné knize nenajdete.

Mým cílem bylo vydat knihu vlastním nákladem a ukázat, že pro ni existuje trh, což jsem také v roce 1994 udělal. Kniha byla prodávána ve většině křesťanských knihkupectvích v oblasti centrální Pennsylvanie, bylo možné objednat si ji také poštou a čtyři distributoři ji rozváželi po celé zemi. Výsledky prodeje naznačovaly, že kniha by mohla být potenciálně úspěšná. Přesto více než sto knižních nakladatelů, které jsem kontaktoval, ji odmítlo publikovat.

Minulý rok se o knize doslýchalo stále více lidí a kontaktovali mě prostřednictvím původního vydavatele, doufaje, že získají výtisky knihy. Avšak celý náklad byl již rozebrán.

Přestože stále ještě existuje naděje, že by mohla být vydána celonárodním vydavatelem, rezignoval bych na svoji zodpovědnost jako spisovatel a badatel, kdybych neusiloval o distribuci této knihy.

A tak jsem se rozhodl dát kopii rukopisu na Internet. Rukopis vlastně obsahuje dodatečných 75 stran, které v původní knize nejsou.

Mnoho lidí mi řeklo, že čtení mé knihy je jako číst encyklopedii nebo vědeckou práci. Touto knihou se nepokouším o zábavu. To je vážně míněné odhalení, jehož cílem je informovat, nikoli bavit. Chtěl jsem prezentovat každý aspekt dokumentárním stylem, aby čtenář získal přehled o nejdůležitějších aspektech toho, co je známé jako Nový světový řád.

V jistém smyslu je tato kniha sbírkou spisů, které jsou na sobě nezávislé. Přesto dohromady odhalují existenci moci, která již mnoho let pracuje za scénou. Jelikož většina původního výzkumu probíhala na začátku 80. let, některý materiál již není aktuální; avšak tato historická okružní jízda je nejlepším dostupným úvodem do této problematiky.

Protože pro některé lidi může být obtížné tuto knihu číst, chtěl bych připomenout, že se jedná o referenční dílo. Je velmi důležité poskytnout dostatek informací pro přesvědčivou argumentaci. Chci aby čtenář byl hromadou faktů přesvědčen. Chci, aby vás kniha zasáhla silou kladiva. Chci, aby tato kniha změnila váš způsob myšlení o světě, v němž dnes žijeme.

Proč byste měli číst tuto knihu? Nekřesťanům by měla dát na vědomí, že je zde něco skutečně špatného. Slib Abrahama Lincolna "vlády lidu, lidem a pro lid" se stal špatným vtipem. Po přečtení této knihy budete vědět, proč jsou věci takové, jaké jsou. Záměrem této knihy pro křesťany je, aby je probudila. Mnoho církví ztratilo smysl pro naléhavost a potřebu připravit se na vyplnění všech proroctví Bible. Tento svět je na hraně. Nyní padáme do něčeho, co bylo předpovězeno před mnoha lety. Po přečtení této knihy bude vaše víra upevněna. Bible, jíž jste léta četli, bude živá jako nikdy předtím. Víte, proč se to stane, nyní budete vědět, jak se to stane.

David Allen Rivera
listopad 1998

ÚVOD

Před několika lety upoutal naši pozornost nový pojem - Nový světový řád. Ve skutečnosti nikdy nebylo vysvětleno, co tento termín znamená, byl pouze vysvětlován vágními frázemi o "novém duchu spolupráce mezi národy světa k dalšímu upevnování míru." A mír je dobrý, takže Nový světový řád musí být také dobrá věc a měl by být akceptován. Ne tak rychle. Podle starého rčení, že nemůžeš posuzovat knihu podle obálky, mám pocit, že je víc než na místě, mít oči otevřené.

Termín "Nový světový řád" byl poprvé použit před mnoha lety. Adolf Hitler řekl: "Národní socialismus uskuteční svou vlastní revoluci pro nastolení 'nového světového řádu'." The Associated Press uvedl, že 26. července 1968 guvernér New Yorku Nelson Rockefeller v projevu na International Platform Association v park-hotelu Sheraton v New Yorku, že "jako prezident by na nezinárodním poli pracoval směrem k vytvoření Nového světového řádu."

Edward VIII se stal králem Anglie 20. ledna 1936, ale byl přinucen k abdikaci o jedenáct měsíců později, kdy se oženil s ženou z lidu. Stal se Vévodou z Windsoru a v červenci 1940 se stal guvernérem na Bahamách. Je zaznamenáno, že řekl: "Ať se stane cokoli, ať bude výsledkem cokoli, nad světem zavládne Nový řád... bude podpírán policejní silou... Až v té době přijde mír, bude nastolen Nový řád sociální spravedlnosti. Nemůže to být další Versailles."

Richard Gardner, bývalý pomocný náměstek státního sekretáře pro mezinárodní organizace za Kennedyho a Johnsona, a člen Trilaterální komise do dubnového čísla 1974 Foreign Affairs, časopisu Rady pro zahraniční vztahy (CFR), napsal (str. 558): "Zkrátka, 'dům světového řádu' se musí postavit od základů a ne od střechy. Bude vypadat jako velký bzučící úl... podkopáváním národní suverenity kousek po kousku se dosáhne mnohem víc než staromódním frontálním útokem."

Během své prezidentské volební kampaně v roce 1976 Jimmy Carter řekl: "Musíme nahradit rovnováhu mocenských politik světovým řádem politiky." V projevu 14. února 1977 Carter řekl: "Chci vás ujistit, že vztahy Spojených států s ostatními zeměmi a národy světa budou za mé administrativy vedeny touhou po formování Světového řádu, který více naplňuje lidské tužby. Spojené státy splní svůj závazek pomoci vytvořit stabilní, spravedlivý a mírový Světový řád."

Profesor na Harvardu, Stanley Hoffman, ve své knize Primacy or World Order napsal: "To, co nastane, bude postupné přizpůsobování sociálního, ekonomického a politického systému Spojených států kategorickým požadavkům Světového řádu. Konzervativní autor George Weigel, ředitel Centra Etiky a veřejné politiky ve Washingtonu, D.C., řekl: "Pokud Spojené státy nestydatě zavedou pravidla Světového řádu... potom je málo důvodů si myslet, že budou sloužit míru, bezpečnosti, svobodě nebo prosperitě."

Muž, který postavil Nový světový řád do záře reflektorů a udělal víc než kdokoli jiný pro jeho přijetí, byl prezident George Bush. V únoru 1990 v San Franciscu řekl: "Politická mapa se v tomto století změnila. A s každým příchodem nového tyrana, vypuknutím nebo koncem krvavé globální války jsme se přiblížili k Novému světovému řádu."

V sobotu 25. srpna 1990 Rada bezpečnosti OSN jednomyslně schválila dovolit spojeným vojenským silám použít jakékoli prostředky k zajištění blokády OSN proti Iráku. To

odpoledne generálporučík Brent Scowcroft, člen CFR a bývalý pobočník Henryho Kissingera, který byl také Bushovým poradcem pro národní bezpečnost, poskytl rozhovor Charlesi Bierbauerovi pro kabelovou síť CNN a přitom použil termín "Nový světový řád". V září 1990 v proslovu v OSN oznámil, že "pohybujeme se směrem k Novému světovému řádu." Na podzim téhož roku na cestě do Bruselu státní sekretář James Baker řekl: "Pokud doopravdy věříme, že je zde příležitost pro Nový světový řád, a mnoho z nás věří, že ano, potom nesmíme dělat ústupky agresí."

11. září 1990 na společném zasedání Kongresu, které přenášela televize, Bush řekl: "Začalo nové partnerství mezi národy. Dnes stojíme pře jedinečným a neobyčejným momentem. Krize v Perském zálivu, jakkoli je vážná, nabízí vzácnou příležitost pohnout se směrem k historickému období spolupráce. Z těchto těžkých časů může vzejít náš pátý cíl - Nový světový řád... Když budeme úspěšní, a my budeme, máme reálnou naději na tento Nový světový řád, řád, v němž Organizace spojených národů může sehrát důvěryhodnou mírotvornou roli, která bude naplněním slibu a vize zakladatelů OSN." V časopise Time ze 17. září 1990 se píše, že "administrativa George Bushe by z Organizace spojených národů ráda udělala rohový kámen ve svých plánech nového světového řádu." 30. října 1990 Bush navrhl, aby OSN pomohla vytvořit "Nový světový řád a dlouhou epochu míru." Jeanne Kickpatricková, bývalá velvyslankyně USA v OSN, řekla, že jedním z účelů operace Pouštní Bouře bylo ukázat světu, jak "opět posílená Organizace spojených národů může sloužit jako globální policie v Novém světovém řádu."

Před válkou v Perském zálivu, 29. ledna 1991, Bush v projevu ke státům Unie řekl: "To, co je v sázce, není jen jedna malá země, je to velká myšlenka - nový světový řád, v němž různé národy budou sjednoceny společným zájmem o dosažení univerzálních tužeb lidstva; míru a bezpečí, svobody a vlády zákona. Za takový svět a za takovou budoucnost našich dětí stojí za to bojovat." V interview pro CNN Scowcroft řekl, že má pochyby významu cílů na Středním Východě, pokud jde o globální politiku. Když byl dotázán, zda nevěří v Nový světový řád, odpověděl, "Ó ano, věřím v něj. Ale podle naší definice, ne jejich."

V projevu k rodinám vojáků sloužících ve Fort Gordon v Georgii 1. února 1991 Bush řekl: "Když zvítězíme, a my zvítězíme, budeme muset nebezpečného diktátora, a každého tyрана, který se bude pokoušet jít v jeho stopách, naučit, že na Spojené státy se lze spolehnout, a že to, co říkáme, také děláme, a že zde není místo pro nezákonnou agresí v Perském zálivu. Toto je Nový světový řád, o nějž usilujeme." Po projevu v Ekonomickém klubu v New York City 6. února 1991 Bush na otázku novináře, co je to Nový světový řád, odpověděl: "Podle mé vize bude mít v Novém světovém řádu Organizace spojených národů revitalizovanou funkci udržovatele míru." V projevu ke Kongresu 6. března 1991 řekl: "Nyní můžeme vidět příchod nového světa. Světa, v němž je velmi reálná naděje na Nový světový řád. Slovy Winstona Churchilla, 'světový řád', v němž 'principy spravedlnosti a fair play... chrání slabé proti silným.' Světa, kde Organizace spojených národů, osvobozená od patové situace Studené války, je schopna uskutečnit historickou vizi svých zakladatelů. Světa, v němž svoboda a respekt k lidským právům nacházejí domov mezi všemi národy." 21. srpna 1991, po zmařeném převratu v Sovětském svazu, reportérka CNN Mary Tillotsonová řekla, že prezidentův "Nový světový řád je opět zpátky, nyní silnější než kdykoli předtím."

25. ledna 1993 Clintonův státní sekretář Warren Christopher v interview pro CNN řekl: "Musíme nastoupit cestu k Novému světovému řádu a dostat OSN do správné role vzhledem ke Spojeným státům."

Tyto citace Novému světovému řádu propůjčují neblahý podtón. Za více než 15 let výzkumu jsem došel k závěru, že tato země je infiltrovaná konspirátory, členy jisté organizace, kteří jsou odhodláni zřítit jednosvětovou socialistickou vládu, kterou budou mít pod kontrolou. Zní to neuvěřitelně, jako film o Jamesi Bondovi, přesto je to pravda. Pravda, kterou média odmítají zveřejnit, dokonce se pokoušejí ji zastírat a popírají samotnou existenci takové skupiny.

V politické novele *Coningsby*, kterou v roce 1844 napsal Benjamin Disraeli, tehdejší ministerský předseda Velké Británie, postava jménem Sidonia (Vzorem pro tuto postavu byl Lord Rothschild, jehož rodina se po roce 1840 s autorem spřátelila.) říká: "Tato mocná revoluce, která se v tuto chvíli připravuje v Německu, a která bude ještě větší než druhá reformace, a o níž se v Anglii tak málo ví, se zcela vyvíjí pod záštitou Židů, kteří téměř monopolizovali profesorská křesla v Německu... Světu vládnou zcela jiné osobnosti než si představují ti, kteří nejsou za scénou." 10. září 1876 v Aylesbury Disraeli řekl: "Vlády v současnosti musí být ve styku nejen s ostatními vládami, císaři, králi a ministry, ale také s tajnými společnostmi, které mají všude své bezohledné agenty, a mohou v poslední chvíli zvrátit všechny plány vlády."

1. října 1877 si Henry Edward Manning, hlavní arcibiskup z Westminsteru, stěžoval na potíže v balkánských státech: "Nejsou to císaři nebo králové, ani princové, kdo řídí běh událostí na východě. Existuje ještě něco, co je nad nimi a za nimi; a je to mocnější než oni sami." V roce 1902 papež Lev XIII o této moci napsal: "Ohýbá vlády podle své vůle někdy sliby, jindy hrozbami. Najde cesty do každé třídy společnosti a tvoří neviditelnou a nezodpovědnou moc, nezávislou vládu, pro kterou neplatí zákony státu." Walter Rathenau, šéf německé pobočky General Electric v roce 1909 řekl: "Tři sta mužů, z nichž všichni se navzájem znají, řídí ekonomický osud Evropy a vybírají své nástupce ze svých kruhů."

John F. Hylan, starosta New York City (1918-25) během svého projevu 26. března 1922 řekl: "... Skutečným nepřítelem naší republiky je tato neviditelná vláda, která jako obrovská chobotnice rozprostírá svá chapadla nad městem, státem a národem. V jejím čele stojí malá skupinka mocných bankovních domů, která je obecně známa jako 'mezinárodní bankéři'. Tato malá klika mocných mezinárodních bankéřů doslova manipuluje vládou Spojených států pro své sobecké cíle." Prezident Woodrow Wilson řekl: "Existuje moc tak organizovaná, tak lstivá, tak bdělá, tak propojená, tak úplná, tak pronikavá, že se nikdo neodváží ji obvinít a raději mlčí." V dopise s datem 21. listopadu 1933 Franklin D. Roosevelt napsal: "Skutečná pravda o této věci je, jak Vy a já víme, že finanční elementy ve velkých centrech vlastní vládu již od dní Andrew Jacksona."

Ve své novele *Captains and the Kings* Taylor Caldwell píše o "komplotu proti lidu" a říká, že k němu došlo v "éře Ligy spravedlivých mužů a Karla Marxe, kdy konspirátoři byli vedeni jedním plánem, měli jediný cíl a směr." Některé hlavy zahraničních vlád se na tuto skupinu odvolávají jako na "čaroděje", Stalin je nazýval "temné síly" a prezident Eisenhower je popisoval jako "vojensko- průmyslový komplex". Joseph Kennedy, patriarcha rodiny Kennedyových, řekl: "Padesát mužů řídí Ameriku a to je ještě velké číslo." Soudce Nejvyššího soudu USA, Felix Frankfurter, řekl: "Skuteční vládcí ve Washingtonu jsou neviditelní a svou moc uplatňují zpoza scény."

Podle Vyšetřovacího výboru pro vzdělání státu Kalifornie (1953) "Takzvaný komunismus je zřejmě stejnou pokryteckou a vražednou světovou konspirací s cílem zničit civilizaci, kterou

použil tajný řád Iluminátů, založený 1. května 1776 v Bavorsku, který zvedl svou hlavu v našich koloniích v kritickém období před přijetím naší federální ústavy."

Během let termín "Ilumináti" získal antisemitský podtón, protože někteří badatelé trvají na tom, že pohyb směrem k jednosvětové vládě je součástí židovského spiknutí. To není pravda. U jednoho z dokumentů, které poskytují důkazy o tomto spiknutí, bylo prokázáno, že je úplně padělaný. (Škoda, že autor neuvedl, o který dokument se jedná - pozn. překl.) Přestože někteří mezinárodní bankéři, kteří tuto skupinu vedou, jsou Židé, neexistují podklady pro obviňování celé židovské rasy. V zájmu pravdy a přesnosti musím odsoudit tyto teorie a říci vám, že tímto způsobem neuvažují. V této knize je spousta důkazů, které jsou v rozporu s těmito teoriemi.

(Poznámka překladatele: Postoj autora je třeba ocenit především proto, že ho nemůžeme vinit ze zaujatosti a důkazy o židovské účasti na tomto spiknutí, uvedené v této knize, mají o to větší váhu. Samozřejmě nemůžeme vinit celou židovskou rasu, která je - ohledně cílů svých vůdců - stejně nevědomá jako zbytek populace. I mezi židovskou elitou existuje mnoho osobností, které se proti tomuto spiknutí postavili - namátkou jmenujme: prof. Israel Shahak, Myron Fagan, Alfred Lilienthal, Arthur Koestler, Norman Finkelstein, Jack Bernstein, Petr Mutinský - avšak mnozí za svoji "zradu" zaplatili životem nebo museli obětovat svoji kariéru.

Carroll Quigley, profesor historie na Georgetownské univerzitě, v roce 1966 vydal knihu s názvem *Tragedy and Hope: A History of the World of Our Time*, která má 1311 stran. Na straně 950 píše: Již celá generace existuje mezinárodní síť anglofilů, která do určité míry pracuje takovým způsobem, který by radikální pravičáci nazvali komunistickým. Tato síť, kterou můžeme identifikovat jako Kulatý Stůl, nemá žádný odpor ke spolupráci s komunisty, nebo jakýmikoli jinými skupinami, a často to dělá. Víme o operacích této sítě, protože jsem ji studoval 20 let a na začátku 60. let mi bylo umožněno studovat její dokumenty a tajné záznamy. Nemám k ní žádný odpor, ani k většině jejích cílů. Po většinu svého života jsem k ní měl velmi blízko a k většině jejích nástrojů... Jediný názorový rozdíl mezi ní a mnou je v tom, že si přeje zůstat v utajení, zatímco já si myslím, že její role v historii je dostatečně významná, aby si zasloužila být poznána... protože americká větev této organizace (někdy nazývaná 'Eastern Establishment') hrála velmi významnou roli v dějinách Spojených států v průběhu poslední generace." Na straně 324 jde ještě dál, když říká: "Kromě těchto praktických cílů mají mocnosti finančního kapitalismu další dalekosáhlý cíl, který není ničím menším než světovým systémem finanční kontroly v soukromých rukou, jenž by byl schopný ovládat politický systém každé země a ekonomiku světa jako celku." Bill Clinton během svého inauguračního projevu na shromáždění Demokratické strany řekl: "Jako mladík jsem slyšel přednášku Johna Kennedyho o občanství. Později, jako student na Georgetownu (na univerzitě, kde studoval v letech 1964-68), jsem slyšel to samé z úst svého profesora jménem Carroll Quigley." Zde Clinton získal svoji indoktrinaci jako internacionalista se zalíbením v jednosvětové vládě.

Dr. Tom Berry, který byl pastorem baptistické církve v Elktonu, Maryland, řekl: "Existuje nanejvýš 5000 lidí na celém světě, kteří jsou podrobně seznámeni s tímto plánem."

Senátor William Jenner v projevu 23. února 1954 řekl: "Dnes může být otevřena cesta k totální diktatuře ve Spojených státech přísně zákonnými prostředky, za zády Kongresu, prezidenta nebo lidu... Navenek máme ústavní vládu. My působíme v souladu s naší vládou a politickým systémem, avšak existuje zde jistá skupina, reprezentující jinou formu vlády, byrokratická elita, která věří, že naše ústava je zastaralá a jsou si jisti, že stojí na vítězné

straně... Příčiny tohoto podivného vývoje v zahraniční politice mohou být nalezeny v této skupině, která ji přizpůsobuje svým potřebám... Tato politická akční skupina má své vlastní místní podpůrné organizace, své vlastní nátlakové skupiny, své vlastní zájmy a své lidi v naší vládě. Senátor Russell Long z Louisiany, který byl 18 let předsedou finančního výboru Senátu, řekl, že naše "vláda je úplně a totálně mimo kontrolu. Nevíme, jak velké dlouhodobé dluhy jsme uvalili na Americký lid. Dokonce ani neznáme naše finanční podmínky z roku na rok..." Také řekl: "Ve Washingtonu jsme vytvořili byrokracii tak gigantickou, že řídí tuto vládu, jak se jí zlíbí, a ne v zájmu lidu Spojených států. V Americe již nemáme vládu zástupců lidu." Nejdříve si přečtěte níže uvedenou větu:

FINISHED FILES ARE THE RESULT OF YEARS OF SCIENTIFIC STUDY COMBINED WITH THE EXPERIENCE OF MANY YEARS.

Nyní spočítejte výskyt písmena "F" v této větě. Tuto větu přečtěte jenom jednou a teprve potom čtěte dál.

V této větě se vyskytuje 6 písmen "F". Avšak většina lidí najde jenom tři. Před mnoha lety byl váš systém "naprogramován", aby F ve slově "OF" četl jako V (platí pro anglicky mluvící země; pozn.). Takže vidíte, že je možné dívat se na něco a nevidět to! Tímto způsobem lidé pracující za scénou manipulují s událostmi a situacemi, aby dosáhli svých cílů.

Nejste zvědaví, proč jsou věci takové, jaké jsou? Přesto, že je zvolen nový prezident a je sestavena nová administrativa, politika vlády se nemění k lepšímu, ale je stále horší. Existuje zde nějaká skupina, která pronikla do obou politických stran, do naší vlády a do mnoha dalších vlád, která již mnoho let ovlivňuje a tvoří světové události, a která je nyní oficiálně identifikována, protože již není možné ji zastavit? Ano, věřím, že existuje, a její odhalení je smyslem této knihy. Bude zde vystopován původ a růst skupiny, která si přeje nastolit Nový světový řád, a proč byla rozpoutána taková mohutná kampaň za jeho přijetí. (Dnes je tento pojem nahrazován slovem "globalizace" - pozn. překl.)

Prezident Bill Clinton ve svém prvním inauguračním projevu řekl: "Důkladné a mocné síly otřásají naším světem a přetvářejí jej. A naléhavou otázkou naší doby je, zdali můžeme změnit našeho přítele a ne našeho nepřítele." Potřebujete vědět, co tyto změny znamenají, a jak zasáhnou život váš a vaší rodiny.

KAPITOLA 1

ILUMINÁTI

Hovoříme-li o sledování původu organizace, která řídí osud světa, je zřejmé, že musíme začít u období, jež umožňuje pohyb takových rozměrů, období kvasu. Takové změny se ovšem neobjeví přes noc. Budeme se zabývat skupinou, která musela růst dlouhou dobu, aby získala moc a vliv nutný k získání globální kontroly, jíž dnes používá. Taková skupina opravdu existuje.

Vůdcem této skupiny byl muž jménem dr. Adam Weishaupt, který se narodil 6. února 1748 jako syn židovského rabína. Když otec v roce 1753 zemřel, byl konvertován ke katolicismu baronem Johannem Adamem Ickstattem, který chlapce dal do výchovy k jezuitům. Ickstatt byl v roce 1742 jmenován kurátorem univerzity, aby ji reorganizoval. V roce 1765 odešel do důchodu, přesto však nadále řídil její politiku.

Ačkoli se Weishaupt stal později knězem, vyvinula se u něho zřetelná zášť vůči jezuitům a stal se ateistou. Ickstatt, jeho kmotr, mu umožnil přístup do své soukromé knihovny, kde se mladý muž začal zajímat o práce francouzských filozofů, studoval právo, ekonomii, politiku a historii. Jeden z takových filozofů, Voltaire (1694-1778), revolucionář, který zastával liberální náboženské názory, v dopise králi Frederickovi II ("Velikému", který byl mimochodem zednář) napsal: "Konečně, až bude celé církevní společenství dostatečně oslabeno a bezvěrectví dostatečně silné, bude proveden konečný úder mečem otevřeného a neúnavného pronásledování. Nad celou Zemí bude rozprostřena vláda teroru a bude pokračovat, dokud se křesťané budou tvrdohlavě držet křesťanství." Panuje názor, že Weishaupt získal své myšlenky, ohledně zničení křesťanství, z Voltairových spisů. Studoval ve Francii, kde se setkal s Robespierrem (který vedl Francouzskou revoluci) a stal se přítelem několika lidí z francouzského královského dvora. Někteří se domnívají, že prostřednictvím těchto kontaktů byl uveden do satanismu.

V roce 1768 promoval na bavorské univerzitě v Ingolstadt. Sloužil čtyři roky jako učitel, poté byl povýšen na pomocného instruktora. V roce 1770 byl vybrán Mayerem Amschelem Rothschildem, aby založil organizaci, která by mu sloužila. V roce 1772 se Weishaupt stal profesorem občanského práva. V roce 1773 byl jmenován profesorem církevního práva, což byl post, který jezuité drželi 90 let. Založili většinu univerzit a drželi je pevně pod kontrolou, aby vyloučili vliv protestantů. V roce 1773 se Weishaupt oženil, navzdory přáním Ickstatta, který ho za to odsuzoval. O dva roky později, ve věku 27 let, byl jmenován děkanem Právnické fakulty. Jezuité měli z jeho rychlého postupu obavy, a proto se pokusili omezit jeho vliv tajnými pletichami proti němu a jeho liberálnímu smýšlení. Protože se nechtěl stát mučedníkem pro své volnomyšlenkářské ideje, zaměřil se na založení své vlastní organizace. Aby zmátl své pomlouvače, založil organizační strukturu podle vzoru jezuitů, avšak jeho záměrem bylo mít tajnou liberální koalici.

Studoval protikřesťanské doktríny Manichejských, jejichž učení se točilo kolem astrologie, medicíny a magie. Byly mu vštípeny egyptské okultní praktiky neznámým obchodníkem jménem Kolmer z Jutlandu (oblasti na hranicích Dánska a Německa), který od roku 1771 cestoval po Evropě. Studoval moc Eleusiánských mystérií a vliv uplatňovaný tajným kultem Pythagorejců. Pythagoras byl filozof, který žil v 6. století před Kristem, a který učil, že muži a ženy by měli spojit své vlastnictví - což se stalo základem komunistické ideologie. Weishaupt

také studoval učení Essejských a získal výtisky 'Kabaly', 'Hlavního klíče Šalamouna'a 'vedlejšího klíče Šalamouna', které mu odhalily, jak vyvolávat démony a provádět okultní rituály.

Po setkání s protestantským zednářem z Hannoveru začal studovat různé zednářské spisy. Nejdříve přemýšlel o vytvoření dokonalé organizace zednářského typu, tvořené z mužů vynikajících schopností ve všech oborech, ale došel k závěru, že zednářství je příliš otevřené. Weishaupt byl Rothschildy (kteří byli prý satanisté) instruován, aby opustil katolickou církev a sjednotil všechny rozdílné okultní skupiny. Vytvořil sabat s názvem 'Zlatý Úsvit', který je údajně dodnes soukromým sabatem Rothschildů.

Weishaupt strávil pět let vypracováváním plánu, jehož prostřednictvím mohly být všechny jeho myšlenky redukovány na jednoduchý systém, který by se dal použít k potlačování náboženství, čímž by se uvolnily společenské vazby. Křesťanství chtěl nahradit náboženstvím rozumu. Původně zamýšlel vytvořit organizaci, zahrnující "školy vědění", jejichž cílem by bylo "z lidské rasy udělat jednu dobrou a šťastnou rodinu." Měly by usilovat o zdokonalování morálky, proto uvažoval o pojmenování této skupiny jako 'perfekcionisté', ale postrádala tajemství a intriky, jež hledal. V roce 1774 publikoval beletristický článek s názvem "Sidonii Apollinarus Fragment", o němž říkal, že má lidi připravit na doktrínu rozumu. Weishaupt napsal: "Princové a národy zmizí bez násilí ze Země. Lidská rasa se potom stane jednou rodinou a svět bude spočívat na racionálních lidech." O svých cílech napsal: "Zdokonalit síly rozumu, rozšířit znalosti sentimentů, jak lidských, tak společenských, aby bylo možno mít pod kontrolou sklony ke špatnostem, postavit se za trpící a utlačované ctnosti... usnadnit získávání vědomostí a znalostí."

1. května 1776, na pokyn nově vytvořeného Domu Rothschildů (a Wesselyových, Mosesů, Mendelsohnů a bankéřů Itziga, Friedlandera a Meyera), který podnítil Americkou revoluci, aby oslabil Velkou Británii, Weishaupt založil organizaci s názvem "Starobylí osvícení vizionáři bavorští", která vešla ve známost pod názvem Řád Iluminátů. Weishaupt řekl, že jméno řádu bylo odvozeno luciferského učení a znamenalo 'Nositelé světla'. V latině to znamená 'osvícení'. Je to označení někoho, kdo je duchovně a intelektuálně osvícený. Satan, když byl andělem, byl znám jako Lucifer, 'Světloňoš' a z názvu této skupiny se můžeme domýšlet o její povaze a cílech. Navíc, 1. květen se stal svátkem pro všechny národy, kde vládli komunisty; slavil se zde jako 1. Máj. Také je znám jako zvláštní den čarodějnic.

Také v dřívějších dobách existovaly skupiny s podobnými jmény. Jednou z těchto skupin byli "Osvícení", které v 11. století založil Jáchym z Florisu, který učil primitivní, údajně křesťanskou doktrínu, "Chudoby a rovnosti". Další skupina stejného jména existovala v 16. století v Afgánistánu, která hledala 'osvícení' od Nejvyššího Bytí, a která chtěla vytvořit třídu dokonalých mužů a žen. Po dosažení čtvrtého stupně, "Osvícený", zasvěcenec získal mystické síly, a když dosáhl konečného osmého stupně, byl pokládán za dokonalého. Jeden afgánský učenec řekl, že jejich cílem bylo ovlivňovat lidi na významných postech, aby nastolili harmonii ve světě a byli oddaní boji proti tyranii mogulů, kteří byli vládci Indie. Skupina přežila do 18. století a dala vzniknout dvěma odnožím, Alumbrados ve Španělsku a Osvíceným Guerinets ve Francii roku 1654.

Alumbrados (španělsky "osvícení") byli tvořeni reformovanými františkány a jezuity. Tvrdili, že jakmile dosáhli dokonalosti, zažívali vize Boha a mohli přímo komunikovat s Duchem Svatým. Jakmile přijali "světlo", byli nadáni nadlidskou inteligencí. Jejich neobvyklá tvrzení měla za následek, že Inkvizice proti nim v letech 1568, 1574 a 1623 vydala edikty. Ignác z

Loyoly, zakladatel řádu jezuitů, byl vsazen do vězení za to, že se stal jejich členem. Toto odsuzování je donutilo uprchnout do Francie.

"Ilumináti" bylo jméno německé sekty, která existovala v 15. století. Provozovali okultismus a tvrdili, že vlastní 'světlo' přijaté od satana. Toto jméno používala také jiná skupina v roce 1760 v Avignonu, která byla ovlivněna spisy filozofa Emanuela Swedenborga, který v roce 1766 vedl osvícené theosofy v Paříži, později v Londýně.

Neexistují důkazy, že Weishauptův Řád Iluminátů byl pokračováním některé z těchto skupin, avšak zda ho jejich učení a filozofie ovlivnily, je jiná otázka.

Začali s pěti členy a v roce 1778 byli Ilumináti již plně funkční.

Weishaupt napsal: "Velká síla našeho řádu spočívá v jeho utajení, nechť se nikdy a na žádném místě neobjeví pod svým pravým jménem, ale vždy ukryt pod jiným jménem. Není nic vhodnějšího než tři nižší stupně zednářství; veřejnost je na ně zvyklá, mnoho od něho neočekává, a tudíž mu nevěnuje velkou pozornost." Také napsal: "Protože si Řád přeje být utajen a pracovat v tichosti, je lépe chráněn před útlakem vládnoucími silami a toto utajení dává celé věci největší říz."

Řád byl tvořen třemi stupni: Novic, Minerval, Osvícený Minerval. Byl organizován podobným způsobem jako svobodní zednáři a jezuité. Přestože Weishaupt obdivoval strukturu jezuitské hierarchie, napsal, že nesmí být přijat žádný bývalý jezuita, s výjimkou zvláštních případů. Napsal, že se jim Řád "musí vyhýbat jako moru." Jejich rituály a ceremonie se podobaly zednářským rituálům. Jejich cílem, řekl, bylo vytvořit celosvětovou vládu, aby bylo umožněno elitě vládnout světu a tím zabránit budoucím válkám. Jedním z jejich raných programů bylo distribuovat protináboženské materiály, kritizující náboženské vůdce, kteří podle něho byli překážkami společenského pokroku a "nepřáteli lidské rasy a společnosti."

Weishaupt napsal: "Jak může slabý získat ochranu? Jedině sdružováním, ale to je ojedinělé. Nejlépe může být realizováno pomocí tajných společností. Skryté školy moudrosti jsou prostředky, které člověka jednoho dne osvobodí od jeho pout..."

Po všech členech bylo požadováno, aby přijali antická jména. Weishaupt byl nazván jako "Spartakus" (který byl vůdcem povstání otroků ve starověkém Římě). Xavier von Zwack, jeho pravá ruka a právník prince Salmského, byl znám jako "Cato"; Knihkupec Nicolai byl "Lucian"; profesor Westenreider byl "Pythagoras"; Canon Hertel byl "Marius"; Marquis di Constanza byl "Diomedes"; Massenhausen byl "Ajar"; ;Baron von Schroeckenstein byl "Mohomed" a Baron von Mengenhofen byl "Sylla".

Jejich ústředí bylo v Mnichově a bylo známé jako Velká lóže Iluminátů (Lóže Velkého Orientu) s kódovým jménem "Atény". Další čtyři lóže byly: Ingolstadt byl znám jako "Efezus", Heidelberg jako "Utica", Bavorsko jako "Achaia" a Frankfurt byl znám jako "Théby".

Kalendář byl také přestavěn a měsíce dostaly hebrejská jména: leden byl "Dimeh", únor byl "Benmeh", atd. Své dopisy datovali podle perské éry, pojmenované podle krále Jezdegerda, který začal vládnout v Persii v roce 632 př. Kr. Jejich nový rok začínal 21. března. Některé zdroje tento den označují jako Nový rok čarodějnic.

V roce 1777 Weishaupt vstoupil do eklektické zednářské lóže "Theodore of Good Counsel" v Mnichově a na konci roku 1778 přišel s myšlenkou spojení Iluminátů se zednáři. Zwack se stal zednářem 27. listopadu 1778 a společně s bratrem zednářem Abbé Marottim vyzradili tajemství Řádu. Do poloviny roku 1779 byla mnichovská lóže zcela pod vlivem Iluminátů.

Během prvních čtyř let bylo výborem, známým pod názvem "Našeptávači", naverbováno kolem šedesáti aktivních členů a téměř 1.000 lidí bylo nepřímo přidruženo k řádu.

Pouze málo lidí znalo pravý smysl Řádu. Pouze členové vnitřního kruhu, známého jako "Areopagite" ("Tribunál"), si byli vědomi jeho skutečného účelu. Všem ostatním Weishaupt řekl, že chce jednosvětovou vládu, aby se v budoucnosti zabránilo všem válkám.

V knize World Revolution (od Nesty Webstera) se tvrdí: "Technika iluminismu spočívá ve verbování hlupáků i adeptů a v povzbuzování snů poctivých vizionářů nebo plánů fanatiků, v probouzení ješitnosti ambiciózních egoistů, ve zpracovávání nevyrovnaných mozků nebo v hraní na strunu vášní, jako je chamtivost a touha po moci, čímž je dosahováno toho, že absolutně rozdílné cíle slouží tajnému účelu sekty."

Hlupáci, kteří měli dost peněz na rozhazování, byli obzvlášť vítáni. Weishaupt napsal: "Tito dobří lidé rozmnoží naše řady a naplní naši pokladnu; zapojujeme tyto lidi do práce; na tyto pány musíme nastražit návnadu. Ale vyvarujte se toho, říkat jim naše tajemství, tyto lidi musíme přinutit, aby uvěřili, že stupeň, kterého dosáhli je ten nejvyšší." Weishaupt vysvětluje: "Člověk musí někdy mluvit tak, jindy onak, aby náš skutečný cíl pro naše podřízené zůstal neproniknutelný." A jaký byl tento cíl? Nebylo to "nic menšího než získat moc a bohatství, aby byly podkopány světské nebo náboženské autority, a získání vlády nad světem."

Zasvěceným bylo řečeno, že Řád reprezentuje ideály církve, že Kristus byl prvním obhájcem iluminismu a jeho tajná mise měla za cíl navrátit člověku původní svobodu a rovnost, kterou měl, než musel opustit Rajskou Zahradu. Weishaupt řekl, že Kristus nabádal své učedníky, aby pohrdali bohatstvím, za účelem přípravy světa na společenství dobra, které skončuje se soukromým vlastnictvím.

Weishaupt napsal Zwackovi: "Nejpodivuhodnější věcí je to, že velcí protestantští a reformní teologové (luteráni a kalvinisté), kteří patří k našemu Řádu, opravdu věří, že v tom spočívá pravý smysl křesťanského náboženství." Ale když některý z Weishauptových následovníků dosáhl vyšších stupňů, bylo mu odhaleno jejich tajemství: "Zří naše tajemství. abychom zničili celé křesťanství, celé náboženství, předstírali jsme, že nám jde o pravé náboženství. jednoho dne osvobodíme lidskou rasu od všech náboženství."

Ženy byly také získávány. Napsal: "Neexistuje mocnější prostředek k ovlivňování mužů než prostřednictvím žen. Ty by měly být naší hlavní zbraní; měli bychom se snažit, aby o nás měly dobré mínění a aby stály na naší straně." Také napsal: "Toto pohlaví má velkou část světa ve svých rukou." Členky byly rozděleny do dvou skupin: jednu skupinu tvořily ženy ze společnosti, které společnosti propůjčovaly zdání ctihodnosti; druhou skupinu tvořily ženy, "které pomáhaly bratřím uspokojovat jejich choutky." Ilumináti také používali peněžní a sexuální úplatky, aby získali kontrolu nad muži na vysokých postech, vydírali je hrozbami finančního zruinování, veřejného odhalení a strachem ze smrti.

Z důvodu Weishauptovy touhy po moci se brzy rozhořel vnitřní boj. Kromě toho, protože byly vybírány pouze nepatrné daně, Řád trpěl nedostatkem financí.

V roce 1780 se novým členem stal baron Franz Friedrich Knigge (1752-1796) a dostal přezdívku "Philo". Knigge se narodil 16. října 1752. Studoval práva v Göttingenu, sloužil u soudních dvorů v Hesse-Cassel a ve Wiemaru a byl velmi známým autorem románů, poezie a filozofických děl. Vstoupil do zednářské lóže striktní observance (česky bychom mohli říci 'přísného obřadu' - pozn. překl.), která byla oddaná eliminaci okultních věd, které byly široce praktikovány. Nebyla toho schopna a byla nucena se s tímto stavem smířit. Knigge dosáhl hodnosti 'bratr velitel' a používal titul 'labutí rytíř' (Knight of the Swan). Pomáhal při zakládání nové zednářské lóže v Hanau. Protože se u něho vyvinul zájem o okultismus, magii a alchymii, připojil se k Rosikrucianům, tajné organizaci, jež vznikla ve 14. století a údajně se jednalo o okultistickou skupinu, která prováděla rituály s lidskými oběťmi.

Později se zřekl alchymie a svá studia věnoval vývoji takové formy zednářství, jež by člověku dovolila znovu získat dokonalost, kterou měl před pádem Adama a Evy. Své myšlenky, ohledně reformy zednářství přednesl na Wilhelmbadském kongresu. Avšak Marquis z Constanzy (jeden z nejproslulejších Iluminátů) ho informoval, že Ilumináti tuto reformu již uskutečnili. Weishaupt, aby ho přilákal, vylíčil Řád jako představitele největšího pokroku ve vědě a filozofii. To bylo v souladu s Kniggeho myšlením, a tak vstoupil do Řádu.

Knigge byl samozřejmě velkým úlovkem, protože měl organizační talent, a brzy se stal hlavou Westfálského kruhu. Byl spojovacím článkem mezi zednáři a Ilumináty. Weishaupt o něm napsal: "Philo je mistr, od něhož bychom se měli učit; dejte mi šest mužů jeho kvalit a změním tvář vesmíru. Philo udělal víc než jsme my všichni od něho očekávali a je mužem, který by byl schopen řídit tuto organizaci."

Knigge byl silně podporován Aeropagity, kteří měli pocit, že Weishauptova moc by měla být delegována na ostatní, a kteří souhlasili s Kniggeho návrhy na změnu organizační struktury. Ty byly přijaty 9. července 1781. Knigge byl schopen naverbovat nejlepší propagandisty a od roku 1780 byl růst velmi rychlý, protože jeho expanze byla usnadněna jeho propojením se zednářskými lóžemi. Svých cílů měl Řád dosáhnout rozdělením lidstva pomocí vzájemně protikladných ideologií, aby tyto dvě skupiny proti sobě bojovaly, čímž by došlo k oslabení národních vlád a organizovaného náboženství.

Mezi zednáři a Ilumináty nakonec došlo k porozumění a bylo navrženo sloučení obou skupin, přičemž tři nižší stupně v Řádu tvořili zednáři a zbytek Iluminátů. Po kongresu ve Wilhelmsbadenu, který se konal od 16. července do 29. srpna (jehož se zúčastnili zednáři, martinisté a představitelé všech tajných organizací z Evropy, Ameriky a Asie), byla tato aliance oficiální. Všichni účastníci kongresu byli vzati pod přísahu, že nic neprozradí. Comte de Virieu, zednář z lóže martinistů v Lyonu, po svém návratu domů, když byl tázán ohledně Kongresu, řekl: "Nemohu vám nic prozradit. Můžu říci jen to, že to všechno je mnohem vážnější, než si myslíte. Spiknutí, které bylo zosnováno, je tak dobře promyšlené, že je takřka nemožné, aby monarchie a církve vyvázly." Později se Iluminátů zřekl a stal se oddaným katolíkem.

Z důvodu hnutí, které vzniklo díky Dohmově knize 'Upon the Civil Amelioration of the Condition of the Jews' (O zušlechťování občanských podmínek pro Židy) a vydání knihy od Mirabeaua v Londýně, byla na Kongresu přijata rezoluce, podle níž Židé mohli vstupovat do lóží. Je zřejmé, že to bylo uděláno z finančních důvodů, protože Ilumináti přestěhovali své

ústředí do Frankfurtu, bašty židovského finančnictví. Protože se působnost Řádu rozšířila na celé Německo, plynuly do něho peníze z předních židovských rodin, jako byli Oppenheimerové, Wertheimerové, Schusterové, Speyerové, Sternové a samozřejmě Rothschildové. Gerald B. Winrod ve své knize 'Adam Weishaupt: A Human Devil' napsal, že "z jednatřiceti hlavních Weishauptových zástupců bylo sedmnáct Židů." Argumenty, že Ilumináti byli výhradně židovského původu, jsou zcela nepodložené.

Po kongresu ve Wilhelmsbadu fungovali Ilumináti podle následující organizační struktury:

ŠKOLKA

- 1) Příprava
- 2) Novic
- 3) Minerval
- 4) Illuminatus

SYMBOLICKÉ (zednářství)

- 1) Učeň
- 2) Tovaryš
- 3) Mistr

SKOTSKÉ (zednářství)

- 4) Illuminatus Major (skotský novic)
- 5) Illuminatus Dirigens (skotský rytíř)

MALÁ MYSTÉRIA

- 1) Presbyter (nebo kněz)
- 2) Princ (nebo Regent)

VELKÁ MYSTÉRIA

- 3) Magus
 - 4) Rex
-

DŮM ROTHSCHILDŮ

Snad žádné jméno není více spojeno s Ilumináty než Rothschild. Věří se, že rodina Rothschildů použila Iluminátů jako prostředku jejich cíle - světové nadvlády. Mayer Amschel Rothschild (1743- 1812) se narodil ve Frankfurtu nad Mohanem v Německu jako syn Mosese Amschela Bauera, bankéře a zlatníka. Jejich jméno bylo odvozeno od červeného štítu (rot Schild), který visel nad dveřmi jejich obchodu a stal se symbolem revolučního Židovstva ve Východní Evropě. Několik let po smrti jeho otce pracoval jako úředník v bance v Hannoveru, kterou vlastnili Oppenheimerové. Stal se mladším partnerem a roku 1750 odešel, aby převzal obchod po otci. Kupoval a prodával vzácné mince a později se mu podařilo koupit obchody několika dalších obchodníků s mincemi. V roce 1769 se stal dvorním agentem prince Viléma IX. Z Hesse-Kassel, který byl vnukem Jiřího II. Anglického, bratrancem Jiřího III., synovcem dánského krále a švagrem krále švédského.

Rothschild se brzy stal prostředníkem velkých frankfurtských bankéřů, jako byli bratři Betmannové a Rueppell & Harnier. Po rozšíření svých obchodů o starožitnosti, víno a dovoz výrobků z Anglie, začala rodina Rothschildů hromadit značné jmění.

Princ Vilém po svém otci, který zemřel roku 1785, zdědil jmění, které bylo největším soukromým vlastnictvím v Evropě. Část těchto peněz pocházela z Velké Británie, která chtěla použít 16.800 hesenských vojáků, aby zastavili revoluci v Americe, ale tyto peníze nikdy nebyly použity pro vojáky. V roce 1804 Rothschildové tajně poskytli půjčku dánské vládě jménem prince Viléma. Roku 1806, kdy Napoleonova vojska vtrhla do Německa, princ Vilém uprchl do Dánska a své peníze nechal u Mayera Rothschilda. Historie praví, že Rothschild pohřbil Vilémovy účetní knihy, které odhalovaly skutečnou výši jeho bohatství, seznam dlužníků a požadované úroky a 600.000 liber, aby je Napoleon nemohl zkonfiskovat. Buderus von Carlhausen (Carl Buderus), úředník státní pokladny, který spravoval Vilémovy finance se stal jeho zástupcem, který Rothschilda udělal svým hlavním bankéřem, zodpovědným za vybírání úroků od králových dlužníků. Napoleon oznámil, že všechny dluhy, které měly být spláceny princem Vilémovi, měly jít do francouzské státní pokladny a nabídl 25% z každého dluhu, který bude splacen, jako odměnu. Rothschild odmítl.

Vývoj událostí Rothschildům brzy umožnil koncipovat plán, který jim zaručí finanční kontrolu Evropy a později celého světa. Začal využitím výsledku bitvy u Waterloo, která byla vybojována u La-Belle-Alliance, sedm mil jižně od Waterloo, předměstí Bruselu. Na začátku bitvy se zdálo, že Napoleon vyhraje a první tajná vojenská zpráva do Londýna tento fakt oznámila. Avšak po příchodu posíl od Prusů, pod velením Gebharda Bluchera, se štěstěna přiklonila k Wellingtonovi. V neděli 18. června 1815 Rothworth, kurýr Nathana Rothschilda, hlavy londýnské větve rodiny, byl na bojišti, a když viděl, že Napoleon byl poražen, odjel na koni do Bruselu, potom do Ostende a za 2000 franků najal námořníka, aby ho zavezl přes rozbourané moře do Anglie. Když Rothschild 20. června tuto zprávu obdržel, informoval vládu, ale nikdo mu nevěřil. Všichni si mysleli, že Wellington byl poražen. Rothschild okamžitě začal prodávat své akcie na anglické burze. Všichni ostatní se řídili jeho příkladem a také začali své akcie prodávat, což způsobilo, že hodnota akcií prudce poklesla téměř k nule. Na poslední chvíli jeho agenti začali tajně nakupovat akcie za nejnižší možné ceny. 21. června v jedenáct hodin večer Wellingtonův posel, major Henry Percy, přinesl do Úřadu pro válku zprávu, že Napoleon byl po těžkém jedenáctihodinovém boji poražen, přičemž ztratil třetinu svých mužů. To rodině Rothschildů dalo plnou kontrolu britské ekonomiky a donutilo Anglii založit novou Bank of England, kterou měl Nathan Rothschild pod svou vládou.

Ale to nebyl jediný trik, který použil, aby profitoval z bitvy u Waterloo. Mayer Amschel Rothschild poslal nějaké Vilémovy peníze svému synu Nathanovi do Londýna a podle Židovské encyklopedie: "Nathan investoval 800.000 liber ve zlatě z Východoindické společnosti, věda, že budou potřeba pro Wellingtonovo vojenské tažení. Měl z toho přinejmenším čtyři zisky: (1) z prodeje Wellingtonových cenných papírů; (2) z prodeje zlata Wellingtonovi; (3) z půjčování peněz utržených za zlato a (4) za jeho převod do Portugalska. To byl začátek velkého jmění." Po porážce Napoleona se princ Vilém vrátil, aby se opět ujal vlády. Buderus byl povýšen na barona a Rothschildové se stali nejbohatšími bankéři v Evropě.

Francie, aby se opět postavila na nohy, si v roce 1817 půjčila peníze od francouzského bankovního domu v Ouvrardu a od Baring Brothers v Londýně. Rothschildové zde viděli šanci, jak dostat francouzskou ekonomiku pevně pod svou kontrolu a v říjnu 1818 začali Rothschildovi agenti kupovat velká množství francouzských vládních dluhopisů, což způsobilo, že jejich hodnota vzrůstala. 5. listopadu byly vrženy na otevřený trh, vytvořila se finanční panika a jejich hodnota klesla. Tak Rothschildové získali kontrolu nad francouzskou ekonomikou.

Mayer Rothschild založil Bank of England a také centrální banku ve Francii a v Německu. Jeho synové, kteří se v rakouské říši stali barony, dostali za úkol pokračovat a rozšiřovat své bankovní impérium. Amschel Mayer Rothschild (1773-1855, který v roce 1838 řekl: "Dovolte mi vydávat a kontrolovat peníze národa a nebudu se muset starat o to, kdo tvoří jeho zákony.") pracoval v německé bance ve Frankfurtu, která byla známá jako M. A. Rothschild a synové (která v roce 1901 zanikla, po smrti Mayera Karla a jeho bratra Wilhelma Karla - synů Karla Mayera Rothschilda). Solomon Mayer Rothschild (1774-1855) byl šéfem Vídeňské banky v Rakousku, známé jako S. M. Rothschild a synové (která byla uzavřena během 2. světové války po nacistické okupaci). Nathan Mayer Rothschild (1777- 1836, který jednou řekl: "Nestarám se o to, která loutka je dosazena na anglický trůn, aby vládla říši, nad níž slunce nikdy nezapadá. Muž, který řídí oběh peněz v Británii, řídí celé britské impérium, a oběh těchto peněz řídím já.") byl hlavou the Bank of England v Londýně, která byla známá jako N. M. Rothschild a synové. Karl Mayer Rothschild (1788 - 1868) byl šéfem Neapolské banky (uzavřené roku 1861). James Mayer Rothschild (1792- 1868) pracoval ve Francouzské bance v Paříži, která byla známá jako Messieurs de Rothschild Freres (jejíž jméno bylo v roce 1967 změněno na La Banque Rothschild).

To byl začátek Domu Rothschildů, který disponoval jměním, jež se odhadovalo na více než 300.000.000 dolarů. Rothschildové brzy protkali Evropu sítí železnic, investovali do uhlí a železáren, financovali koupi Suezského kanálu Anglií, zaplatili za průzkum ropných ložisek v Rusku a v Saharské poušti, půjčovali peníze ruskému carovi, podporovali diamantové operace Cecila Rhodese, pomáhali Francii vytvořit koloniální říši v Africe, financovali habsburské monarchy a zachránili Vatikán před bankrotem. V této zemi (rozuměj Spojené státy), prostřednictvím amerických a evropských agentů, pomáhali financovat Rockefellerovu společnost Standard Oil, Carnegie Steel a Harriman's Railroad. Werner Sombart ve své knize The Jews and Modern Capitalism napsal, že roku 1820 začal "věk Rothschildů" a došel k závěru, že "v Evropě byla jen jedna moc, a to moc Rothschildů." V roce 1913 se bohatství rodiny odhadovalo na víc než dvě miliardy dolarů.

Poslední vůle Mayera Rothschilda, který zemřel 19. září 1812, obsahovala jisté směrnice, jimiž se měli řídit jeho potomci:

1. Všechny důležité posty měly být obsazovány výhradně členy rodiny a pouze mužští členové měli být zapojeni do obchodních záležitostí. Nejstarší syn nejstaršího syna měl být hlavou rodiny, pokud zbytek rodiny nerozhodne jinak, jak se stalo v roce 1812, kdy patriarchou byl stanoven Nathan.
2. Členové rodiny se měli ženit a vdávat s prvními a druhými sestřenicemi a bratranci, aby majetek zůstal v rodině a aby byl udržován vnější vzhled spojeného finančního impéria. Například, jeho syn Jacob Mayer si vzal za manželku dceru dalšího syna, Solomona Mayera. Toto pravidlo bylo v dalších generacích považováno za méně důležité, protože byly přehodnoceny rodinné cíle a docházelo ke sňatkům s členy jiných bohatých rodin.
3. Rothschild nařídil, aby "nikdy nedocházelo k veřejnému sepisování majetku soudy nebo jiným způsobem. Také zakazují jakékoli zákonné akce a jakékoli zveřejňování hodnoty dědictví."

Americká a britská zpravodajská služba zdokumentovaly důkazy, že Dům Rothschildů a další mezinárodní bankéři financovali obě strany ve všech válkách od Americké revoluce. Finančník Haym Solomon, který podporoval patrioty během Americké revoluce, jenž později půjčoval peníze Jamesi Madisonovi, Thomasi Jeffersonovi a Jamesi Monroeovi, byl Rothschildův agent. Jak jsem vysvětlil dříve, během napoleonských válek jedna větev rodiny financovala Napoleona, zatímco druhá větev podporovala Velkou Británii, Německo a další národy. Jejich nejodvážnější manévry proběhly před Občanskou válkou, o němž si něco řekneme v další kapitole.

Rothschildové působí z oblasti v srdci Londýna, jenž je známá jako 'The City'. Leží na severním břehu Temže a zaujímá plochu 677 akrů nebo jedné čtvereční míle (je také známá jako "nejbohatší čtvereční míle na světě"). Ve skutečnosti je suverénním státem (podobně jako Vatikán) a doslova je středem finančního světa. V roce 1215 její obyvatelé dostali od krále Jana výsadní listinu, která jim zaručovala právo každoročně volit starostu, což je tradice, která přetrvává dodnes, a pod ním je výbor 12-14 mužů, známých jako 'Koruna'. Dokonce mají vlastní policii. Všechny důležité britské banky zde mají své hlavní kanceláře, stejně jako pobočky 385 zahraničních bank, včetně 70 ze Spojených států. Zde můžeme najít Bank of England, burzu, Lloyd's of London, Baltic Exchange (námořní přeprava), Fleet Street (domov nakladatelských a novinových akcií), London Commodity Exchange (obchod s kávou, kaučukem, cukrem a vlnou) a London Metal Exchange. Od zřízení soukromě vlastněné Bank of England se 'The City' stalo místem s posledním slovem v záležitostech země, zatímco ministerský předseda, kabinet a parlament se stali pouhou fasádou skutečné moci. Když královna vstoupí do 'The City', je podřízena starostovi, protože tato soukromě vlastněná společnost nepodléhá královně, ani Parlamentu.

Myslím, že není pochyb o tom, že Rothschildové i dnes ovlivňují světovou ekonomiku a je známo, že stojí za sjednocováním všech národů západní Evropy do jednoho politického celku, který je dalším krokem směrem k jednosvětové vládě.

SVOBODNÉ ZEDNÁŘSTVÍ

Svobodní zednáři, nebo zednáři, jsou členy tajného bratrského řádu, známého také jako 'Starobylí svobodní a přijatí zednáři', jehož proklamovaným cílem je podporovat bratrství. Jedním z hlavních pramenů zednářské doktriny je kniha 'Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Masonry', kterou v roce 1871 napsal Albert Pike a je považována za "zednářského průvodce v každodenním životě." Pike v ní píše: "Zednářství je hledání Světla."

Podle raných zednářských rukopisů lze jeho původ sledovat až k Adamovi, který prý byl prvním zednářem. Zednářskou zástěru prý představuje fíkový list, který nosili Adam a Eva v Rajské Zahradě. Poznání, které Adam získal po snědení ovoce ze zakázaného stromu, bylo přeneseno na jeho syna Seta a pak na Nimroda (který se zasloužil o Babylonskou věž), velkého předka Noema. Dr. Albert Mackey (zednář 33. stupně) ve své Encyklopedii zednářství se odkazuje na "Yorský rukopis č. 1", který obsahoval informace z pergamenu z roku 1560, podle něhož byl původ zednářství v Babylonu. Také citoval Cookeův rukopis ("Legenda o díle", který byl sepsán roku 1420 a je prý druhým nejstarším zednářským rukopisem), který odhaluje, že Nimrod naučil zednářskému řemeslu dělníky na stavbě Babylonské věže. Když Bůh zmátl jejich jazyky, tato tajemství se prý ztratila.

Zednáři se učí, že když král Šalamoun stavěl svůj chrám, bylo svobodné zednářství oživeno. Mackey řekl, že "Zednářské lóže byly původně zasvěceny králi Šalamounovi, protože on byl naším prvním velkým Mistrem." Avšak Martin L. Wagner ve své knize An Interpretation of Freemasonry tvrdí, že "jméno Solomon (Šalamoun) není jen jméno izraelského krále. Je složeninou slov Sol-om on, která jsou pojmenováními slunce v Římě, v Indii a v Egyptě a má ukázat jednotu několika pojetí Boha ve starověkých náboženstvích, stejně jako ve svobodném zednářství." Příběh, podrobně líčený v zednářské tradici, má co činit s Hiramem Abiffem, syrským zednářským mistrem, známým jako architekt Tyru, který prý byl Šalamounem najat na stavbu Chrámu. Byl zabit třemi tovaryši, když nechtěl prozradit tajné zednářské slovo (aby mohli být najati jako zednářští mistři v cizích zemích), které bylo vyryto na zlatém trojúhelníku, který nosil na krku. Šalamoun tento trojúhelník našel a nechal ho umístit v tajném sklepení pod chrámem. Abiff se později stal pro zednáře podobnou postavou, jako je pro křesťany Kristus. Mackey řekl, že Hiram ztělesňuje oblíbeného syrského boha, proti němuž zastánci Jehovy (Židé) neúnavně bojují." Další zednář, Daniel Sickles, ho dává do souvislosti s egyptským bohem, a Piersonská tradice svobodného zednářství říká, že ve skutečnosti reprezentuje všechny pohanské sluneční bohy, stejně jako Mackeyův Lexikon zednářství. Co to znamená? Závěr je takový, že to byl sluneční bůh, kdo byl stavitelem Chrámu, který z něho udělal symbol, a neměl by být zaměňován s Židovským chrámem. Pike ve svém díle *Morals and Dogma* napsal, že "Šalamounův chrám představoval symbolický obraz Univerza a svým uspořádáním a vybavením se podobal všem chrámům starověkých národů, které praktikovaly mystéria."

Ve starověkém Řecku byly organizovány skupiny, nebo cechy (jako naše odborové organizace), jako třeba "Dionýsové" a v Římě "Collegium Muriorum", kteří stavěli chrámy a stadiony. Členové těchto skupin, kteří byly předchůdci zednářů, byli projektanti, stavitelé, tesaři a další řemeslníci, kteří ve středověku budovali obrovské katedrály, hrady, opatství a kostely. Protože během své práce žili pohromadě, pro jejich ležení se vžil název "zednářská lóže".

První velká lóže anglická byla roku 926 založena v Yorku, kde zavedli znamení pomocí rukou a hesla, aby se navzájem poznali. Ve své lóži prováděli zasvěcování, rituály a ceremonie. Ve vnitřních kruzích prováděli čarodějnické praktiky.

Ve 13. století vytvořili sdružení s ústředím v Cologne s lóžemi ve Štrasburku, Vídni a Zurichu. Říkali si Svobodní zednáři a prováděli iniciační obřady. Na konci 16. Století začali býti do bratrstva přijímáni lidé, kteří nebyli staviteli a byli nazýváni jako "přijatí" zednáři. Byli to obvykle významní členové komunity, zkrátka, byli zdrojem peněz. Zednářství se díky "přijatým zednářům" stalo více symbolickým a pracující řemeslníci a stavitelé odešli, protože byli zklamaní z toho, co se s jejich organizací stalo.

Sir Francis Bacon(1561-1626), anglický lord, byl uznán za "zakladatele svobodného zednářství. veden světlem Rosikrucíánského řádu, jehož členové nesli pochodeň univerzálního poznání, Tajné doktríny věků, oživené během temna středověku." Byl zasvěcen tajnou společností intelektuálů, oddaných občanské a náboženské svobodě. Jeho novela New Atlantis, publikovaná roku 1627, čili rok po jeho smrti, jeho tajemníkem Williamem Rawleyem, "zcela odhalila charakter tajných společností, které pracovaly celá tisíciletí za dosažení ideálu obecného blaha v politickém světě." V další ze svých knih, Instauratione Magna, napsal o hnutí s cílem "reorganizovat vědy a člověku navrátit vládu nad přírodou, kterou ztratil po pádu Adama."

Věří se, že Bacon napsal pokračování knihy New Atlantis, které obsahovalo podrobnosti a časový rozvrh, jak svůj Velký plán uskutečnit. Tento tajný dokument byl odvezen do Jamestownu roku 1653 jeho potomkem Nathanielem Baconem, kde byl zakopán ve Williamsburgu, Virginia, "ve velkém sklepení pod centrální věží kostela v Bruton Parish (nyní Brunton Vault)." Badatelé věří, že Thomas Jefferson byl posledním člověkem, který prozkoumal obsah tohoto sklepení.

Inigo Jones(1573-1652) lóže reorganizoval a zavedl do nich Descartesův racionalismus, a členové těchto lóží byli nyní nazýváni jako Svobodní a přijatí zednáři. Elias Ashmole, bankéř, Rosikrucíán a zakladatel Oxfordského muzea, který se stal zednářem roku 1648, stanovil tři základní stupně: 1) přijatý učeň, 2) tovaryš a 3) zednářský mistr.

24. června 1717 byly čtyři londýnské lóže sloučeny do Velké lóže (Grand Lodge), někdy nazývané jako Velká mateřská lóže (Grand Mother Lodge) třemi členy, kteří se sešli v hostinci Apple-Tree Tavern, a tak začala éra moderního zednářství. Zednářské lóže přestaly být cechy kameníků a stavitelů, změnily svoji filozofii a staly se pseudonáboženskými organizacemi, které se "pokoušely spolupracovat s církvemi, aby na ně mohly působit zevnitř, racionalizovat doktrínu Ježíše a postupně vyprázdnit její mystický obsah. Svobodné zednářství doufalo, že se stane přátelským a legálním dědicem křesťanství. Logiku a pravidla vědeckého myšlení považovali za jediný absolutní a trvalý element lidské mysli." V roce 1725 se hnutí rozšířilo do Francie.

Členové Velké anglické lóže Grand (Lodge of England) přivedli své bratrstvo do Ameriky. Roku 1730 byl Daniel Core jmenován Provinciálním velkým mistrem New Yorku, New Jersey and Pennsylvanie poté, co byla zřízena první velká lóže ve Philadelphii. V roce 1733 byla založena lóže v Bostonu. V době Americké revoluce zde existovalo sto zednářských lóží. Zednáři byli pevně etablováni ve východních koloniích, ale protože se 95% populace ztotožňovalo s křesťanstvím, museli pozměnit svoji filozofii a zahrnout do ní křesťanské

učení. Velká lóže Spojených států byla založena roku 1777, čímž američtí zednáři oficiálně zpřetrhali vazby na své britské protějšky.

Jeden spisovatel shrnul zednářství takto: "Svobodné zednářství do svých iniciací do vyšších stupňů zahrnuje prvky jiných systémů, jako byly školy mystérií, Mitraismus, egyptské kněžství, systém Pythagorejců, Essejských, kabalistů, Druidů, rytířských řádů, Rosikrucianů, arabských tajných společností a Templářů.

Zednářství se nepozorovaně rozšířilo do celého světa: Francie (1718-25), Irsko (1725-26), Španělsko (1726-27), Holandsko (1731), Německo (1730-33), Afrika (1735), Skotsko (1736), Portugalsko (1736), Švýcarsko (1737), Itálie (1733-37), Rusko (1731-40), Kanada (1745), Švédsko (1735-48), Prusko (1738-40), Rakousko (1742), Polsko (1784) a Mexiko (1825).

Benjamin Franklin byl původně odpůrcem zednářských řádů, ale v roce 1731 se ve věku 25 let stal sám zednářem. V roce 1734 se stal Provinciálním velkým mistrem Pennsylvanie (Provincial Grand Master of Pennsylvania) a byl "jmenován mluvčím" tajných společností. Jako velvyslanec ve Francii byl zde vyznamenán hlavní zednářskou lóží. Věřil se, že když byl na své diplomatické misi v Paříži shánět finanční podporu pro Revoluci, byl iniciován jako člen Iluminátů. George Washington vstoupil do lóže 'Fredericksburg Lodge #4' ve Virginii roku 1752, a když byl roku 1789 zvolen prezidentem, byl Velkým mistrem lóže (Grand Master of the Lodge), což byl nejvyšší titul. Skládal přísahu pro svůj úřad prezidenta na Zednářskou Bibli, stejně jako jeho viceprezident John Adams, který byl také zednářem. Tato Zednářská Bible, která pochází z oltáře Lóže sv. Jana č.1 (St. Johns Lodge No. 1) v New York City, která byla vytištěna roku 1767 v Londýně, byla později použita pro přísahy dalších prezidentů, jako byli Harding, Eisenhower, Carter, Reagan a Bush. Tato Zednářská Bible má úvodní část, kde se vysvětluje, že zednářství není křesťanské bratrství, ale podporuje vlastně všechna náboženství. Osm signatářů Deklarace nezávislosti bylo také členy lóže Fredericksburg. Vlastně 51 z 56 signatářů bylo zednáři.

Do zednářských kruhů patřili: Patrick Henry, John Hancock, Paul Revere, John Paul Jones, Alexander Hamilton, Benedict Arnold, John Marshall, Samuel Adams, Anthony Wayne, Francis Marion ("The Swamp Fox") a Ethan Allen. V armádě bylo 24 Washingtonových hlavních generálů a 30 z 33 brigádních generálů zednáři.

Vlastně to byli zednáři, kdo podnítili a uskutečnili Americkou revoluci. Utajení zednářských lóží dovolilo koloniálním patriotům se scházet a diskutovat o strategii. Všeobecně se věřilo, že důvodem pro Revoluci bylo "zdanění bez zastoupení". Byla to pravda, protože Parlament po roce 1760 přijal zákon, že žádná kolonie nesmí vydávat své vlastní peníze. Kolonie musely vydávat dluhopisy a prodávat je bankám, které jim půjčovaly peníze. To nutilo kolonie platit ze svých peněz daně. Revoluce byla vznícena Bostonským čajovým dýchánkem (Boston Tea Party), který byl naplánován během večere v domě u Bradleeových. Účastníci pocházeli z lóže St. Andrew v Bostonu, kteří se ustrojili jako Indiáni Mohawkové a šli na palubu lodě Dartmouth, která kotvila v přístavu, a vysypali náklad čaje do moře. Britská vláda odpověděla uzavřením přístavu a vysláním britských vojenských jednotek. Ruská carevna Kateřina Veliká, která byla v moci mezinárodních bankéřů, odmítla poslat 20.000 ruských vojáků proti kolonistům, když ji o to požádal anglický král Jiří III. Útok sjednotil kolonie proti Anglii.

V Charlestonu, Jižní Karolína, byla roku 1801 zřízena Nejvyšší rada svobodného zednářství skotského ritu (Supreme Council of Scottish Rite Freemasonry), protože tato oblast je geograficky umístěna na 33. rovnoběžce. Je rozšířením francouzského svobodného zednářství

a považuje se za liberální. Roku 1755 byl starodávný a přijatý skotský rituál svobodného zednářství (the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry) rozšířen na 32 stupňů, nyní jich má 33. V roce 1813 byla založena Severní nejvyšší rada, skládající se z 15 států, která měla ústředí v Bostonu. Byla rozšířením anglického zednářství a je pokládána za konzervativní. Nejvyšší rada, která reprezentovala Jižní jurisdikci, byla přemístěna do Washingtonu, D.C. a pokrývá 35 zbývajících států, District of Columbia a protektoráty USA. Je považována za Mateřskou nejvyšší radu světa (Mother Supreme Council of the World).

Mezi prezidenty, kteří byli nebo jsou zednáři, patří: Washington, Jefferson (33. stupeň), Madison, Monroe, Jackson, Polk, Buchanan, Andrew Johnson (32. stupeň a Velmistr), Garfield, Theodore Roosevelt, Taft, Harding (32. stupeň), Franklin Roosevelt (32. stupeň), Truman (33. stupeň a Velmistr), Eisenhower, Kennedy, Lyndon Johnson (1. stupeň), Nixon, Ford (33. stupeň), Carter, Reagan (33. stupeň), Bush a Clinton.

Mezi guvernéry států, senátory a kongresmany je mnoho zednářů. Zednářská bible říká, že "déle než 150 let osud je této země určován převážně muži, kteří byli členy zednářského bratrstva." Existuje kolem 16.000 modrých symbolických lóží s Velkou lóží v každém státě Unie, které představují více než čtyři miliony členů. Na světě existuje 150 velkých lóží s více než 6.000.000 členy.

Členové musí být starší 21 let, avšak synové členů mohou být zasvěceni v osmnácti letech. Před iniciací musí být prokázáno, že adept je "duševně a fyzicky schopný, dobrého charakteru a musí věřit v existenci Nejvyššího Bytí." K přidruženým společnostem patří Řád de Molaye, Řád duhy pro dívky a Řád Jobových dcer, které umožňují, aby jedenáctileté děti byly indoktrinovány zednářským učením. Řád východní hvězdy, Starobylý arabský řád urozených mystické skříňky a Dcery Nilu jsou organizace úzce spjaté se zednáři.

Jejich literatura tvrdí, že "svobodné zednářství není náboženství, přestože má náboženský charakter. nepředstírá, že zaujímá místo náboženství, ani neslouží jako náhražka za náboženskou víru svých členů. (a) přijímá muže, kteří jsou členství hodni, bez ohledu na jejich náboženské přesvědčení." Tvrdí, že existuje proto, aby "dobré lidi udělalo ještě lepšími prostřednictvím otcovství Boha, bratrství člověka (a) skládá se z lidí spojených pouty bratrské lásky a porozumění." Každá organizace, která se snaží přidržovat takových vysokých morálních standardů by si jistě měla zasloužit náš obdiv a respekt. Ale proč tedy sklízejí takovou kritiku. Vatikán vydal mnoho ediktů odsuzujících zednáře: papež Klement XII v roce 1738, papež Benedict XIV v roce 1751, papež Pius VII v roce 1821, papež Lev XII v roce 1825, papež Pius VIII v roce 1829, papež Řehoř XVI v roce 1832, papež Pius IX v roce 1846 a 1873 a papež Lev XIII v roce 1884 a 1892. Papež Lev XXIII řekl, že cílem zednářství je "zničit celý náboženský, politický a sociální řád založený na křesťanských institucích a založení státního zřízení založeného na čistém naturalismu." Do roku 1974 římsko-katolická církev zakazovala svým členům být zednáři a 21. března 1981 Vatikán varoval, že "všichni římská katolíci, kteří patří k nějaké zednářské lóži, riskují, že budou exkomunikováni."

V roce 1784 a opět v roce 1845 bavorská vláda prohlásila zednářství za nebezpečí pro stát. Roku 1814 vláda regenta Milána a benátský guvernér vyjadřovali stejné pocity. Portugalský král Jan VI. Vydal v roce 1816, a podruhé roku 1824, zákaz činnosti tohoto bratrstva. V Rusku roku 1820 Alexandr I. Tento řád zakázal.

Mnoho spisovatelů na konci 19. Století, jako například arcibiskup Meurin a Dr. Bataille, tvrdilo, že zednářství je jen krycí organizací uctíváče satana, kteří se vyskytovali ve vyšších

stupních zasvěcení a pro běžné členy byli utajeni. V roce 1921 dr. James Anderson napsal brožuru o svobodném zednářství, nazvanou Andersonova konstituce, v níž se praví: "Svobodné zednářství se rychle rozšířilo po Evropě. Ve Francii řada zednářských sekt provozovala magii a okultismus. V Německu se okultismem zabývaly společnosti Zlatý řád a Růžový Kříž (Rosikruciani). V Anglii v 80. letech 19. století proslulá magická společnost Hermetický řád Zlatého Úsvitu (Hermetic Order of the Golden Dawn) přejala většinu zednářských stupňů." Mnoho druidských obřadů a čarodějnických rituálů bylo zakomponováno do zednářských ceremonií.

Jsou tedy zednáři křesťanskou organizací? Odpověď zní rezolutní NE! Jejich literatura tvrdí, že Ježíš byl člověk na úrovni Mohameda a Krišny, hinduistického boha. Je nazýván "syn Josefův", nikoli Syn Boží. Iniciováním je řečeno, že zednářské rituály jsou "založeny na Bibli", avšak Chase's Digest of Masonic Law (Chaseho výběr zednářského práva) říká, že "Zednářství nemá nic společného s Bibli. není založeno na Bibli, protože kdyby bylo, nebylo by to zednářství, ale bylo by to něco jiného." Chase říká, že Bible je jednou ze "svatých knih" člověka, rovná Koránu, hinduistickým spisům a dalším knihám. Její doslovný význam byl míněn pouze pro nevědomé masy. Na konci iniciace do stupně Royal Arch je iniciovanému prozrazeno jméno "Boha" - "Jaheelon". Mackey ve své Encyklopedii svobodného zednářství říká, že "svobodné zednářství není křesťanství" a naznačuje, že toto jméno vlastně představuje složeninu jmen slunečního boha tří náboženství: "Jah" - syrská forma Jehovy; "Eel" - což je Baal a "On" - egyptský bůh slunce. D. Buck (32. stupeň) ve svém Mystickém zednářství (1925) napsal: "Jediným osobním Bohem, kterého svobodné zednářství uznává, je lidstvo jako takové. Lidstvo je tudíž jediný osobní Bůh, protože podle zednářské filozofie je Bůh vším, čím chcete, aby byl a je na něho odkazováno obecnými pojmy, jako "božství" a "Velký Architekt vesmíru", ale ve vyšších stupních zasvěcení je identifikován jako síla přírody, obvykle slunce.

Mackey ve své knize Zednářské rituály (Masonic Rituals) napsal, že vymazání jména Ježíše a odkazů na něho ve verzích Bible, používaných při rituálech, je "mírnou, ale nutnou úpravou." Mackey také ve svém Lexikonu svobodného zednářství napsal: "Náboženství zednářstva je čistý teismus, na nějž různí členové roubojí své individuální představy, ale není dovoleno tyto představy zavlékat do lóže nebo spojovat své pravdy nebo falešné představy s pravdou zednářství. Křesťanský zednář nesmí zavádět své vlastní podivné názory, ohledně zprostředkovatelského úřadu Krista, do lóže." Žádné zednářské modlitby nekončí Ježíšovým jménem a kdyby se přišlo na to, že končí, Velká lóže toho státu by ji změnila. Edmond Ronayne (zednářský Mistr) na 74. straně své Zednářské příručky (Masonic Handbook, později revidované, v níž byla tato pasáž vypuštěna) napsal: "Když bratr odhalí jedno z našich velkých tajemství. nebo kdykoli se kněz modlí ve jménu Krista na jednom z našich shromáždění, musíš být připraven, budeš-li k tomu povolán, proříznout mu hrdlo od ucha k uchu, vyříznout mu jazyk až u kořene a pohrbít jeho tělo na dno jezera nebo rybníka." Podle Morrise v The Freemason's Monitor (nebo Webb's Monitor), který vynechává jakoukoli zmínku o Ježíši, "Modlitba by měla mít obecný charakter a neměla by obsahovat nic urážlivého pro žádnou třídu svědomitých bratří."

Dr. Norman Vincent Peale (1898-1993), autor knihy The Power of Positive Thinking (Síla pozitivního myšlení), byl zednářem 33. stupně a jeho jméno se objevilo v mnoha zednářských publikacích. V březnu 1991 byl představen v krycí historice otištěné v časopise The Scottish Rite Journal (dříve známém jako New Age magazine), a jsou zde citována jeho slova, že "Zednářství bylo od začátku podstatnou součástí mého úspěchu." V neděli 24. února 1991 na shromáždění Roberta Schullerse Křišťálová katedrála řekl: "Ježíš Kristus, Buddha a Krišna

jsou příklady velkých filozofů, kteří učili, jak používat sílu mysli." V květnu 1991 v texasském Dallasu na semináři pro křesťanské spisovatele Dina Donahue, redaktorka časopisu Guidepost (který založil Peale), řekla, že v žádné publikaci, připravené pro vydání, nesmí být zmínka o Ježíšově božství, ani o tom, že On je jediným prostředníkem k dosažení spásy. Může být prezentován jenom v historickém kontextu jako prorok a filozof. Řekla, že důvodem k tomu je to, že "Guidepost je mezináboženský časopis a dr. Peale nechce urazit ty, kdo nejsou křesťané."

V knize Les Sectes et Societies Secretes, vydané roku 1863, Le Couteulx de Canteleu napsal, že cílem zednářského řádu "je a vždy bude boj proti církvi a křesťanskému náboženství." Joseph Fort Newton v knize The Builders (Stavitelé) napsal: "Zednářství je náboženství, uctívání, v němž se všichni dobří lidé mohou sjednotit, v níž každý může sdílet víru všech ostatních. Kde jinde, než v zednářské lóži, se lidé mnoha náboženství mohou setkávat, modlíce se jeden za všechny a všichni za jednoho." Mackey ve své Učebnici zednářské právní vědy (Textbook of Masonic Jurisprudence) napsal, že zednářství je "nepochybně náboženskou institucí" a také ve své Příručce lóže (Manual of the Lodge) zdůrazňuje, že "zednářství je náboženská instituce." Buck ve svém Mystickém zednářství (Mystic Masonry) napsal. že zednářství je "celosvětové náboženství. Zednářství je univerzální náboženství proto, že obsahuje všechna náboženství."

Vysoce postavení zednáři věří, že Lucifer nikdy nespadol na zem a že je skutečným Bohem a Jehovovovi dali jméno "Adonay", tvrdíce, že je zlým bohem, protože nutí lidi, aby se podřídili jeho represivnímu diktátu. Zednářské knihy, dávané vybraným členům 32. a 33. stupně, říkají, že Ježíš byl podvodník a že pravým Bohem je Lucifer. Zednáři mají svůj vlastní luciferský kalendář. Zatímco náš kalendář začíná narozením Ježíše Krista a za letopočtem se uvádějí zkratky př. Kr. a po Kr., oni počítají roky s příponou A.L., což znamená Anno Lucis, česky "rok světla".

V knize Morals and Dogma, Pike napsal: "Každá zednářská lóže je náboženský chrám a jeho učením jsou náboženské příkazy. Zednářství, stejně jako všechna náboženství, všechna mystéria, Hermetismus a alchymie, ukrývá svá tajemství před všemi s výjimkou Adeptů a mudrců, nebo vyvolených, a používá falešná vysvětlení a nesprávné interpretace svých symbolů, aby nežádoucí osoby uvedlo v omyl. zakrylo Pravdu, kterou nazývá Světlem. Pravda musí zůstat utajena a masy musí mít takové učení, které je úměrné jejich nedokonalému rozumu." Napsal, že "každá lidská představa Boha musí být úměrná jeho vzdělání a duševním silám a morální úrovni. Bůh je, jak si ho člověk vymyslel, odrazem samotného člověka." Následující tvrzení redukuje zednářskou filozofii do jednoduchého předpokladu. Pike píše: "Kabalisté říkají, že pravé jméno Satana je obrácený Jahve; protože Satan není černý bůh. Lucifer je Nositel Světla! Je nesmysl dávat takové jméno Duchu Temnoty! Lucifer je Syn Jitra! Je to ten, kdo přináší Světlo. O tom nepochybně!" Myslím, že tyto pasáže jsou pádnými argumenty pro tvrzení, o antikřesťanské povaze zednářů. Zdá se, že jejich role v dějinách je působit jako zřetelující faktor, zmenšující vliv křesťanství prostřednictvím hlásání tolerance a politicky pracovat směrem k dosažení cílů, určených Illumináty.

Zednářská organizační struktura:

Modrá lóže (Symbolická lóže zednářství):

1) Přijatý učen

2) Tovaryš

3) Zednářský mistr

Albert Pike ve svém díle *Morals & Dogma* vysvětluje: "Modré stupně jsou vnějším dvorem nebo sloupovým Chrámem. Část symbolů je zde iniciovanému ukázána, ale je záměrně uveden v omyl falešným výkladem. Není žádoucí, aby jim porozuměl, ale záměrem je, aby si myslel, že jim rozumí. Jejich správný výklad je vyhrazen Adeptům, princům zednářství. Je dostatečně dobré pro masu těch, kteří se nazývají zednáři, aby si představovali, že v modrých stupních je obsaženo celé zednářství; a úsilí těch, kdo se budou snažit dopátrat pravdy, bude marné."

Lóže Dokonalosti (Skotský rituál a starodávný a přijatý skotský rituál):

4) Tajný mistr

5) Dokonalý mistr

6) Důvěrný tajemník

7) Probošt a soudce

8) Intendant Budovy

9) Pán devíti vyvolených

10) Vyvolený z patnácti

11) Vznešený vyvolený pán (Vznešení vyvolení rytíři dvanácti)

12) Velmistr Architekt

13) Pán devátého oblouku (Rytíř devátého oblouku)

14) Velký vyvolený zednář

Rada princů Jeruzaléma:

15) Rytíř Východu (Rytíř meče)

16) Princ jeruzalémský

Zákon růžového kříže

17) Rytíř Východu a Západu

18) Princ růžového kříže (Rytíř orla)

Konzistoř (Rada Kádoše)

19) Velký biskup

- 20) Mistr Ad Vitam (Velmistr všech symbolických lóží)
- 21) Patriarcha noemovský (Pruský rytíř)
- 22) Princ Libanu (Rytíř královské sekery)
- 23) Představený svatostánku
- 24) Princ svatostánku
- 25) Rytíř mosazného hada
- 26) Princ milosti
- 27) Velitel chrámu
- 28) Rytíř slunce (Princ Adept)
- 29) Rytíř svatého Ondřeje
- 30) Velký vyvolený rytíř kádoš

Konzistoř vznešených princů královského tajemství

- 31) Velký inspektor, inkvizitor a velitel
- 32) Vznešený princ královského tajemství

Nejvyšší rada

- 33) Svrchovaný velký generální inspektor

Členové Mateřské nejvyšší rady světa ve Washingtonu, D.C. jsou všichni zednáři 33. stupně. Je to jediný stupeň, který nemůže být vysloužen - ten je udělován "za vynikající službu ostatním, která odráží důvěru Řádu." Všichni členové Iluminátů jsou zednáři 33. stupně.

Rudé zednářství nebo Yorský rituál (nebo řemeslné zednářství)

Všichni zednáři se během prvních tří stupňů v Modré lóži musí rozhodnout, zda chtějí vstoupit do Skotského, nebo Yorského rituálu.

- Význačný mistr
- Mistr nad mistry
- Nejlepší mistr
- Zednář královské klenby (Svatá královská klenba)
- Královský mistr
- Vybraný mistr
- Super excelentní mistr
- Řád rudého kříže
- Řád rytířů z Malty

- Řád Templářů

VZESTUP ILUMINÁTŮ

Z Bavorska se řád Iluminátů rozšířil do Horního a Dolního Porýní, Švábska, "Franconia" (?), Horního a Dolního Saska a za hranice Německa do Rakouska a Švýcarska. Brzy měl Řád více než 300 členů ze všech oblastí života, včetně studentů, obchodníků, lékařů, právníků, soudců, profesorů, úředníků, bankéřů a ministrů. Patřili mezi ně i tito významní členové: Vévoda z Orleánsu, vévoda Ernst Augustus ze Saska-Wiemarku-Coburgu-Gothy, Princ Charles z Hesse-Cassel, Johann Gottfried von Herdel (filozof), hrabě Klemens von Metternich, Kateřina II. z Ruska, hrabě Gabriel de Mirabeau, Marquis z Constanzy ("Diomedes"), vévoda Ferdinand von Brunswick ("Aaron"), Vévoda Karl August ze Saska-Wiemarku, Johann Wolfgang von Goethe (básník), Josef II., Christian VII. z Dánska, Gustav III. ze Švédska a král Poniatowski z Polska.

V roce 1783 měli více než 600 členů a roku 1784 dosáhli 3.000 členů. V roce 1786 měli velký počet lóží v různých německých provinciích, Rakousku, Maďarsku, Anglii, Skotsku, Polsku, Francii, Belgii, Švýcarsku, Itálii, Holandsku, Španělsku, Švédsku, Rusku, Irsku, Africe a Americe. V době 3. zednářského kongresu ve Frankfurtu roku 1786 měli Ilumináti pod kontrolou doslova všechny zednářské lóže a na tomto kongresu byly formulovány následující cíle:

"1) Panteismus pro vyšší stupně, ateismus pro nižší stupně a populaci.

2) Komunismus zboží, žen a věcí veřejného zájmu.

3) Zničení církve a všech forem křesťanství a odstranění všech existujících světských vlád a vytvoření univerzální republiky, v níž by vládly utopické myšlenky úplného osvobození od existujících sociálních, morálních a náboženských omezení, absolutní rovnost a společenské bratrství."

Studenti, kteří byli členy bohatých rodin s internacionalistickými sklony, byli doporučeni pro speciální školení v internacionalismu. Ti, kteří byli Ilumináty vybráni, dostali stipendium, aby mohli navštěvovat speciální školy. Weishaupt napsal: "Navrhuji vytvořit akademie pod dohledem Řádu. To nám zajistí věrnost vzdělavců. Věda zde bude návnadou." Také napsal: "Musíme určovat směr vzdělání, církve, obsazování profesorských míst a kazatelen." Dnes takových škol existuje mnoho. Princ Filip, manžel královny Alžběty, získal vzdělání na škole Iluminátů v Gordonstownu ve Skotsku za asistence lorda Louise Mountbattana (jehož strýc byl příbuzný Rothschilda a který se po skončení 2. světové války stal admirálem). Absolventi talových škol byli umisťováni v zákulisí jako experti a poradci, aby uskutečňovali cíle Iluminátů.

Weishaupt měl obavy, že se mu Řád vymyká z kontroly, a měl opakované spory s Kniggem. Zatímco on dával přednost práci v utajení, Knigge chtěl některé podstatné věci změnit. V lednu 1783 Knigge v dopise Zwackovi napsal: "Je to Weishauptovo jezuitství, co způsobuje všechny naše rozpory, je to despotismus, který uplatňuje nad muži možná s méně bujnou fantazií, méně lstivé a prohnané než je on. Prohlašuji, že mě nic nemůže přimět klesnout na Spartakovu úroveň." Také napsal: "Děsím se zrady a zhýralosti a nechám ho is jeho Řádem vyletět do vzduchu." 20. dubna 1784 Knigge Řád opustil, následován baronem Bassusem ("Hannibal"), hrabětem Toringem, princem Kreitmaierem a dalšími. V červenci Knigge podepsal dohodu, v níž slibuje vrácení všech dokumentů ve svém vlastnictví a bude mlčet o tom, co věděl o jejich plánech a aktivitách. Někteří badatelé věří, že Knigge zjistil, že

Weishaupt je satanista. Vrátil se ke své práci spisovatele a později se stal školním inspektorem v Brémách, kde 6. května 1796 zemřel.

Aby zajistili, že aktivity Řádu zůstanou utajeny, bylo do iniciačního obřadu začleněno varování pro ty, kteří by zradili. Namířili meč na iniciovaného a řekli: "Jestliže jsi zrádce a křivopřísežník, věz, že všichni naši bratři budou proti tobě povoláni. Nedoufej, že unikneš nebo že najdeš bezpečné místo. Ať jsi kdekoli, hanba, výčitky a hněv našich bratří tě budou pronásledovat do nejnítěnějších zákoutí tvých útrob."

V říjnu 1783 Joseph Utzschneider, právník, který odpadl od Řádu v srpnu, předal vévodkyni Marii Anně dokument, v němž podrobně popsal aktivity Iluminátů. Byl z toho velmi rozčilený, protože byl shledán příliš pomalým a permanentně musel prokazovat svoji věrnost. Vévodkyně předala tuto informaci vévodovi. 22. června 1784 vévoda Karl Theodore Dalberg, bavorský kurfiřt, po zjištění z tohoto dokumentu, že cílem Iluminátů je svrhnout všechny světové vlády a vládnout světu, kritizoval všechny tajné společnosti a skupiny založené bez souhlasu vlády. 2. března 1785 vydal proklamaci, v níž označil Ilumináty jako větev zednářů a nařídil jejich lóže uzavřít. Vláda začala válku proti Řádu zahájením soudního vyšetřování v Ingolstadtu. Aby zachovali svá tajemství, členové Řádu spálili mnoho svých dokumentů, avšak vládě se podařilo zabavit mnoho jejich dokumentů, když prováděla razie v lóžích.

Poté, co byl v únoru na univerzitě nahrazen, Weishaupt uprchl přes hranice do Regensburgu a nakonec se usadil v Gotha, kde založil útočiště s dalším členem Iluminátů, Vévodou ze Saska-Gothy.

V dubnu 1785 Utzschneider přesvědčil další tři členy, aby vystoupili. Byli profesory na akademii v Marienburgu, kteří měli pochybnosti o odůvodněnosti organizačních principů, když objevili, že nezískali žádné mystické síly. Také byli znechuceni Weishauptovou tyraní. Cossandey, Grunberger a Renner šli 9. září 1785 před soud, kde sdělili hodnotné informace, jako byl seznam členů, a odhalili jejich cíle, které zformulovali do následujících šesti bodů:

1. Zrušení monarchie a všech vlád.
2. Zrušení soukromého vlastnictví.
3. Zrušení dědictví.
4. Odstranění vlastenectví.
5. Odstranění rodiny prostřednictvím zrušení manželství, destrukcí morálky a zavedením společné výchovy dětí.
6. Zrušení všech náboženství.

Účelem těchto šesti bodů bylo rozdělit lidi politicky, společensky a ekonomicky, oslabit jednotlivé země a vytvořit jednosvětovou vládu. Vypovídali, že "všechna náboženství, všechna láska k vlasti a oddanost panovníkovi měla být zničena."

Vláda dala milost všem veřejným činitelům a vojenským velitelům, kteří veřejně přiznali své členství. Ti, kteří to neudělali a bylo zjištěno, že byli členy, přišli o svou hodnost a postavení, byli odstraněni z úřadu a veřejně potupeni a poníženi.

Weishaupt byl připraven dát do pohybu své plány pro Francouzskou revoluci, která měla propuknout roku 1789. V červenci 1785 pověřil Zwacka, aby jejich plány sepsal do knižní formy. Tato kniha obsahovala dějiny Iluminátů a mnoho jejich návrhů na expanzi a budoucí snažení. Kopie byla poslána po poslu (Jacobu Lanzeovi) členům Iluminátů v Paříži a Slezsku.

Avšak kurýr, když na koni projížděl Regensburgem, byl zasažen bleskem a zabit. Autority našly dokumenty a odevzdaly je vládě. Další zdroj naznačuje možnost, že mohl být zavražděn a dokumenty mu mohly být podstrčeny.

Dům Xaviera Zwacka ("Cato"), vládního právníka a jednoho z nejprominentnějších vůdců Řádu, jehož jméno bylo na Rennerově seznamu, který se nacházel v Landshutu, byl v říjnu 1785 tajně prohledán policií a jeho dokumenty byly zabaveny. Byl propuštěn ze zaměstnání. Bylo objeveno mnoho knih, dokumentů, prací a korespondence, včetně více než 200 dopisů, které si Weishaupt vyměňoval se členy Areopagitu, jež se týkaly věcí nejvyššího utajení. Následujícího roku bylo získáno více informací z domů barona Bassuse a hraběte Massenhausena ("Ajar"). Mezi zkonfiskovanými dokumenty byly tabulky, které obsahovaly jejich tajné kódy a symboly, tajný kalendář, zeměpisné lokality, insignie, iniciační obřady, instrukce pro verbování nových členů, stanovy, částečný seznam členů a téměř 130 oficiálních pečeti vlády, které byly používány k padělání státních listin.

Není třeba říkat, že všechny tyto informace vrhly na Řád více světla a nebezpečí, jež si vláda nejdříve uvědomovala, se nyní stalo celostátním mimořádným stavem. V roce 1786 vláda posbírala všechny zkonfiskované dokumenty a vydala je v knize nazvané "Původní spisy řádu a sekty Iluminátů", které byly rozeslány všem vládám a korunovaným hlavám v Evropě, včetně Francie, aby je varovaly před hrozícím nebezpečím.

Vůdci Řádu, kteří se objevili před vyšetřujícím soudem, vypovídali, že organizace měla v úmyslu svrhnout církev a stát. Avšak tato odhalení a zveřejnění jejich dokumentů znepokojily veřejnost velmi málo, protože tato tvrzení byla tak neuvěřitelná. Vládní úředníci podnikli nová opatření. Vůdci Řádu byli uvězněni a formálně vyslýcháni, pak byli donuceni zříci se Iluminátů. Poslední úder přišel 16. srpna 1787, kdy Dalberg vydal svou finální proklamaci proti Iluminátům. Každý, kdo z rekrutovaných členů byl shledán vinným, měl být popraven, ostatním měl být zkonfiskován majetek a potom měli být vyhoštěni.

Zwack, který byl poslán do vyhnanství, hledal útočiště u dvora v Zweibruckenu, kde byl později dosazen na úřední místo v knížectví Salm-Kyburg. Přispěl k hnutí Iluminátů v Holandsku. Později byl předvolán Dalbergem, protože se vláda snažila vypořádat s problémem uprchlíků, kteří by se mohli pokusit obnovit Řád. Zwack uprchl do Anglie.

15. listopadu 1790 byl vydán další výnos proti členům této organizace. Každý, o kom by se zjistilo, že byl aktivním členem, měl být zabit. Následujícího roku byl sestaven seznam 91 jmen údajných členů. Byli pochytáni a posláni do vyhnanství. Toto pronásledování pokračovalo až do roku 1799, kdy Dalberg zemřel.

Zjevný zánik Řádu byl obejit jeho nejvyššími členy, kteří nadále vyvíjeli svou činnost v podzemí. Weishaupt napsal: "Velkou péči Ilumináti po zveřejnění jejich tajných spisů věnovali přesvědčení celého Německa, že Řád již neexistuje, že všichni jeho adepti se zřekli nejen svých mystérií, ale také členství v tajné společnosti." Weishaupt měl připraven nouzový plán, o němž napsal: "Pomocí tohoto plánu budeme určovat směr celému lidstvu. Tímto způsobem a těmi nejjednoduššími prostředky ho uvedeme do pohybu a uvrhneme do plamenů. Musíme se dostat na takové posty, abychom mohli v tajnosti ovlivňovat všechny politické transakce. Počítal jsem se vším a zařídil to tak, abych, v případě zničení Řádu, byl schopen jej do roka obnovit v lepší podobě, než byl původně."

Aby skryli své podvratné aktivity, začali se nejvyšší členové Řádu maskovat jako humanisté a filantropové. Weishaupt uprchl do Švýcarska, ale později se vrátil do Německa, když mu Vévoda ze Saska-Gothy poskytl azyl. Řád přemístil své ústředí do Londýna, kde začal opět růst. Weishaupt svým následovníkům řekl, aby pronikali do lóží modrého zednářství a vytvářeli v něm tajné kroužky. Jedině zednáři, kteří se prokáží jako internacionalisté, a budou ateisty, mohou být iniciováni k Iluminátům.

NĚMECKÁ JEDNOTA

Dr. Charles Frederick Bahrdt (1741-1793), člen Iluminátů, zednář a německý teolog, který byl profesorem církevní jazykovědy na univerzitě v Lipsku, využil v roce 1787 oficiálního zrušení řádu Iluminátů k rekrutování jeho členů do své takzvané "Německé jednoty". Bahrdt, syn faráře, nazval svou skupinu "Německá jednota pro vykořenění pověr a předsudků a podporu pravého křesťanství". V roce 1785 Bahrdt obdržel anonymní dopis obsahující plány na Německou jednotu, které byly podepsány: "několika zednáři, kteří Vás velmi obdivují". Ve stejném roce ho navštívil jistý Angličan, který na něho naléhal, aby založil jednotu, která by byla propojena s britskou zednářskou strukturou. Roku 1787 dostal další dopis obsahující více podrobností a organizačních detailů. Bahrdt prováděl nějakou náboženskou propagandistickou práci pro Weishaupta, jejíž podstatou bylo "zničit autoritu Písma" a obecně se věřilo, že to byl Weishaupt, kdo řídil za scénou činnost organizace, aby uskutečňovala cíle Iluminátů.

Německá jednota se zdála být čtenářským spolkem a jedna z těchto organizací byla založena v Zwackově domě v Landshutu. Weishaupt napsal: "Vedle toho, forma učené literární společnosti se pro naše účely hodí nejlépe, a kdyby neexistovalo zednářství, bylo by použito toto krytí; a mohlo by to být víc než zástěrka - mohl by to být výkonný motor v našich rukou. Zřizováním čtenářských společností a příspěvkových knihoven a jejich vzetím pod naši kontrolu a jejich zásobováním prostřednictvím našich lidí můžeme obrátit mínění veřejnosti směrem, kterým potřebujeme. Literární společnost je nejvhodnější forma pro uvedení našeho Řádu do každého státu, kde jsme dosud cizinci." Plánovali vytvořit kolem 800 čítáren.

Společnost zpočátku čítala 17 mladých mužů a asi pět Bahrdtových přátel. Knigge mu pomohl vytvořit organizační strukturu, která byla rozdělena do šesti stupňů: 1) Adolescent, 2) Muž, 3) Starší, 4) Mezopolita, 5) Diecézan a 6) Představený. "Společnost 22" nebo "Bratrstvo" byl vnitřní kruh.

V pamfletu nazvaném "Všem přátelům rozumu, pravda a čest" Bahrdt napsal, že účelem organizace je dosáhnout osvícení lidu za účelem šíření náboženství, odstraňování předsudků, vykořenění pověr a obnovení svobody lidstva. Plánovali vydávat časopisy a pamflety, ale do roku 1788 Bahrdt vložil do společnosti více než 1000 dolarů a trávil všechn svůj čas prací pro ni. Navzdory jeho úsilí měli stále jenom 200 členů.

Téměř na konci roku 1788 Friedrich Wilhelm, pruský král, který měl obavy z růstu organizace, nařídil svému ministrovi Johannu Christianu von Wollner napsat dokument s opačným pohledem oproti Bahrdtovu pamfletu, nazvaný Náboženský edikt. Bahrdt odpověděl napsáním anonymního pamfletu stejného jména, který byl jeho satirou. V roce 1789 knihkupec jménem Goschen napsal pamflet, který nazval "Více poznámek než textu o Německé jednotě XXII, nové tajné společnosti pro dobro lidstva", v němž odhalil, že tato společnost je pokračováním Iluminátů.

Německá jednota, která reprezentovala Weishauptův "opravený systém iluminismu", se nikdy obecně nerozšířila z důvodu své otevřenosti, která provokovala nepřátelské útoky od vlády a členů kléru. Bahrdt opustil skupinu a otevřel si hostinec známý jako "Odpočinek u Bahrdta". Německá jednota přestala existovat po jeho smrti v roce 1793.

FRANCOUZSKÁ REVOLUCE

Ilumináti tajně pronikli do Francie roku 1787 (o pět let poté, co si to naplánovali) prostřednictvím francouzského řečníka a revolučního vůdce hraběte Gabriela Victora Riqueti de Mirabeau (1749- 1791, s pseudonymem "Leonidas"), který byl indoktrinován plukovníkem Jacobem Mauvillonem, když byl roku 1786 na tajné misi v Berlíně pro francouzského krále Ludvíka XVI. Mirabeau zavedl iluminátské principy do pařížské zednářské lóže Amis Reunis (později přejmenované na "Philalethes") a zasvětil abbého Charlese-Maurice de Talleyrand-Perigord (1754-1838, dvorního duchovního v domě Bourbonů).

Nejdůvěryhodnější členové se stali členy "Tajného výboru svorných přátel". (Je zajímavé, že skupina stejného jména vznikla v roce 1771 jako okultní skupina.) Inicie se konaly ve Velké lóži Iluminátů asi 30 mil od Paříže na panském sídle Ermenonville, které vlastnil Marquis de Gerardin. Známy šarlatán Saint Germain(1710-1780 nebo 1785) těmto iniciačním obřadům předsedal. Věřilo se, že Germain byl portugalský Žid, který byl členem lóže Philalethes. Byl zednář, Rosikrucian a patřil k několika dalším okultním bratrstvům. Mluvil italsky, německy, anglicky, španělsky, francouzsky, řecky, sanskrtem, arabsky a čínsky. Prý byl synem prince Rakoczyho z Transylvánie, byl vychován Gianem Gastonem Medicejským a studoval na univerzitě Siena. Lidem řekl, že žije již celá staletí a že znal krále Šalamouna. V Londýně byl roku 1743 uvězněn jako jakobínský špión a později získal důvěru pro zavádění zednářství v Německu. Jako šarlatán a hochštapler vystupoval jako Comte Bellamarre, Marquis de Montferrat a rytíř Schoening.

Během iniciace noví členové museli přísahat, že odhalí svému novému představenému vše, co uslyší, co se dozvědí a co objeví, a také se budou shánět po věcech, které by mohly uniknout jeho pozornosti. a vyhnou se všem pokušením vyzradit to, co uslyší. Blesk neudeří tak rychle jako dýka, která provinilce dostihne, ať je kdekoli.

Hrabě Alessandro de Cagliostro (také známý jako Giuseppe Balsamo), Žid ze Sicílie, který prý byl jedním z největších okultních praktiků všech dob, byl iniciován do řádu Iluminátů v Mitau (nedaleko Frankfurtu) v roce 1780 v jedné podzemní místnosti. Později řekl, že byla otevřena železná skříňka naplněná papíry, z níž byla vyjmuta kniha. Z ní jeden člen četl přísahu o zachování tajemství, která začínala slovy: "My, Velmistr Templářů." Byla psána krví. V knize byly načrtnuty jejich plány, které zahrnovaly útok na Řím. Objevil, že měli k dispozici peníze, které byly uloženy v bankách v Amsterdamu, Rotterdamu, Londýně, Ženevě a Benátkách. Zjistil, že Ilumináti měli 20.000 lóží po celé Evropě a Americe, a že jejich členové sloužili u každého evropského dvora. Cagliostro byl instruován, aby šel do Strasbourgu ve Francii, aby zde navázal první kontakty nutné pro podnícení Francouzské revoluce. Označil se jako Velmistr Sionského převorství (Priure' de Sion). Věřil se, že zajišťoval spojení mezi nimi a Ilumináty. V roce 1790 byl v Římě uvězněn za revoluční činnost.

Francouzští zednáři zosnovali plán na svrhnutí vlády pod záminkou svobody a rovnosti. Chtěli ukončit autokratický režim a nastolit vládu lidu a pro lid. Jeremy Bentham a William Petty(hrabě z Shelburne) naplánovali a řídili Francouzskou revoluci, později zosnovali komplot proti Americe. V roce 1788 byl Johann Joachim Christoph Bode (1730-1793, alias "Amelius"), na žádost Mirabeaua a Talleyranda, povolán do Francie. Byl iniciován k Iluminátům na kongresu ve Wilhelmsbadu a později převzal vedení Řádu ve Weishauptově nepřítomnosti. Bode a Baron de Busche (řádovým jménem "Bayard"), holandský vojenský důstojník ve službách Pána z Hesse- Darmstadtu, aby zakryli účel své přítomnosti ve Francii,

řekli, že zde mají vyšetřovat vliv jezuitů na tajné společnosti. Avšak skutečným důvodem jejich přítomnosti ve Francii bylo podporovat zde cíle Iluminátů. Pracovali v lóži Amis Reunis, která se přejmenovala na " Philalethes", což znamená "hledáči pravdy".

Marquis de Luchet, přítel Mirabeaua, ve své eseji Sekta Iluminátů v lednu 1789 napsal: "Oklamaní lidé. Musíte pochopit, že zde existuje spiknutí ve prospěch despotismu a proti svobodě, ve prospěch neschopnosti proti talentu, ve prospěch neřesti proti ctnosti nebo nevědomosti proti světlu!. Každý druh hříchu, který souží zemi, každá nedovařená myšlenka, každý zvrácený vynález se hodí do doktriny Iluminátů. Cílem je celosvětové panství."

Intelektuálové známí jako "encyklopedisté" byli nástrojem rozšiřování doktriny Iluminátů. K Philalethům se brzy přidružily další lóže, jako např. Devět Sester; lóže Candor, do níž byli rekrutováni členi jako like Laclos, Sillery, D'Aiguillon, bratři Lamethové, Dr. Guillotine a Lafayette; a lóže Propaganda, kterou založili Condorcet, Abbé Sieyes a Rochenfoucault. Revoluční vůdci, jako například Maximilián Francois Marie Isidore de Robespierre (1758-1794), který se stal vůdcem revoluce na popud Weishaupta; Marquis Antoine Nicholas Condorcet (1743- 1794), filozof a politik ; Vévoda de la Rochenfoucault; George Jacques Danton (1759-1794); Marquis Marie Joseph de Lafayette (1757-1834), generál a státník; Jerome Petion de Villeneuve (1756-1794), politik; Filip, Vévoda z Orleansu, velmistr francouzského zednářství; de Leutre; Fouchet; Cammille Benoit Desmoulins (1760-1794), D'Alembert; Denis Diderot (1713-1784), encyklopedista; a Jean-Francoise de la Harpe (1739-1803), kritik dramatik, ti všichni se přidali k Iluminátům, kteří do roku 1789 pronikli do všech 266 zednářských lóží, přestože si toho zednáři nebyli vědomi.

Ilumináti vytvořili takové situace, aby mezi lidmi zaseli sváry. Například Vévoda z Orleánsu nařídil svým agentům, aby skupili tolik obilí, kolik mohli, potom lidi nechali uvěřit, že král záměrně způsobil nedostatek, aby lidé hladověli. Spoluspiklenci ve vládě pomohli vytvořit prudký vzestup inflace. Tak byli lidé manipulováni, aby se obrátili proti králi, jehož vláda podporovala střední třídu. Monarchie měla být zničena a střední třída utiskována. Bůh měl být nahrazen iluminátským náboženstvím rozumu, které se opíralo o myšlenku, že "lidská mysl vyřeší lidské problémy." Během prvních dvou let Francouzské revoluce, která začala v dubnu 1789, Ilumináti infiltrovali do zednářských lóží v takovém rozsahu, že přestaly fungovat a místo toho začaly pracovat pod názvem "Francouzský revoluční klub". Když potřebovali větší prostor pro shromažďování, použili halu jakobínského konventu, a tak tato revoluční skupina 1300 lidí založila 14. července 1789 Jakobínský klub. Ilumináti tento klub kontrolovali a byli přímo zodpovědní za rozkladnou činnost, z níž se vyvinula Francouzská revoluce. Lord Acton napsal: "Děsivou věcí na Francouzské revoluci není vřava, ale její konstrukce. Skrze všechen oheň a kouř jsme postřehli důkazy o propracované organizaci. Manažeři zůstali pečlivě ukryti a zamaskováni, ale není pochyb o jejich přítomnosti od samého začátku."

Při uskutečňování plánu, který vyžadoval snížení populace o jednu třetinu až jednu polovinu, zemřelo více než 300.000 lidí a král Ludvík i s rodinou byli popraveni. To bylo provedeno k zajištění stability nové francouzské republiky. V srpnu 1792, po svržení vlády, byla tříbarevná vlajka nahrazena rudou vlajkou sociální revoluce, zatímco křik "Vive notre roi d'Orleans" ustoupil zednářskému heslu "Svoboda, Volnost, Bratrství!" Ti, kdo odpověděli správným znamením ruky, si zachránili život. V listopadu 1793, kdy se masakry rozšířily po celé Francii, byly církve reorganizovány podle linie Weishauptova hesla, že "rozum by měl být jediným zákonem člověka." Talleyrand, který se roku 1788 stal biskupem v Autinu, díky jeho radikální reorganizaci církve, byl papežem exkomunikován. Stal se poslancem Národního shromáždění. Jakobíni měli Národní shromáždění pod kontrolou a dle jejich záměrů se

Mirabeau stal vůdcem Francie. V pravém demokratickém duchu řekl: "Musíme zalichotit lidu poskytnutím spravedlnosti, slíbit mu velké snížení daní a spravedlivější rozdělování majetku a odstranění ponižování. Tyto fantazie lidi zfanatizují a zlomí každý odpor." Revoluce byla považována za skončenou 28. července 1794, kdy byl Robespierre sťat gilotinou.

Thomas Jefferson, který po tři roky (1785-89) sloužil jako ministr ve francouzské vládě, popsal tyto události slovy "tak překrásná revoluce" a řekl, že doufá, že vyčistí celý svět. Sekretář státní pokladny Alexander Hamilton řekl, že Jefferson pomohl rozběhnout Francouzskou revoluci a v dopise příteli s datem 26. května 1792 napsal, že Jefferson "bohatě pil z poháru francouzské filozofie, v náboženství, vědě a v politice. Odešel z Francie v období kvasu, který pomáhal vyprovokovat." Jefferson v dopise Brissotu de Warville do Philadelphie, s datem 8. května 1793, napsal, že bude "věčně spjat s principy Francouzské revoluce." V roce 1987, během cesty do Spojených států, Michail Gorbačov a jeho žena navštívili Jeffersonův památník, kde ona o Jeffersonovi mluvila jako o jednom "z největších myslitelů světa."

Je zajímavé, že během komunistické revoluce Vladimír Lenin řekl: "My bolševici jsme jakobíni dvacátého století."

Iluminát a člen francouzského revolučního Národního shromáždění, Vicomte de Barras, byl svědkem, jak čtyřadvacetiletý Napoleon obklíčil a dobyl Toulon v roce 1793, který byl držen anglickými a španělskými vojsky. Barras, který byl Národním shromážděním zvolen vrchním velitelem francouzských ozbrojených sil, se roku 1795 stal členem pětičlenného Výboru, který začal vládnout Francii a brzy se stal nejmocnější postavou v zemi. Určil Napoleona, aby velel ozbrojeným silám. Avšak v roce 1799 Napoleon (člen řádu Templářů) zpřetrhal vazby s Barrasem, protože se obával, že se Barras pokusí obnovit monarchii. Napoleon rozpustil Výbor a roku 1804, za podpory Talleyranda (který sloužil jako ministr zahraničí), se stal císařem. Nevědomky, jako loutka Iluminátů, jeho vláda způsobila totální rozvrat Evropy, což Ilumináti potřebovali, aby nad ní získali kontrolu a sjednotili ji. Ukončil Svatou říši římskou a ze svého bratra Josefa udělal krále Neapole roku 1806. Josef byl nahrazen Napoleonovým švagrem Maratem, když se Josef roku 1808 stal králem Španělska. Jeho bratr Ludvík byl učiněn králem Holandska a další bratr Jeroným králem Westfálska.

Roku 1810 Napoleon zkonfiskoval obsah archivů Vatikánu, které obsahovaly 3.000 beden dokumentů, a odvezl je do Paříže. Ačkoli většina z nich byla později vrácena do Říma, některé si ponechal. V té době Napoleon změnil tvář Evropy, ale nakonec Francouzská revoluce ztroskotala, protože Evropa nebyla dobytá celá. Ilumináti okamžitě podnikli kroky k jeho sesazení s trůnu, což jim trvalo pět let. Aby získal peníze pro Wellingtonova vojska, Nathan Rothschild přelil peníze svému bratru Jamesovi (který prováděl finanční transakce pro francouzskou vládu) v Paříži, který peníze předal Wellingtonovým jednotkám ve Španělsku. Kromě toho, Ilumináti tajně pracovali za scénou, aby se ostatní národy sjednotily proti Francii.

Po porážce u Waterloo byl Napoleon poslán opět do exilu, tentokrát na ostrov Svatá Helena v Jižním Atlantiku, kde roku 1821 zemřel. Ve své poslední vůli napsal: "Umírám předčasně, zabít anglickou oligarchii a jejími nájemnými vrahy."

ILUMINÁTI PRONIKAJÍ DO AMERIKY

Roku 1785 řád Iluminátů v New York City založil lóži Columbia. Mezi členy byli guvernér DeWitt Clinton, Horace Greeley (politik a redaktor New York Daily Tribune), Charles Dana a Clinton Roosevelt (předek Franklina D. Roosevelta). Roosevelt napsal knihu s názvem Science of Government Founded on Natural Law (Věda o vládě založená na přírodním zákonu), v níž napsal: "Žádný spravedlivý Bůh, který spravedlivě řídí věci na zemi, neexistuje. Pokud nějaký Bůh existuje, je to zlomyslná a pomstychtivá bytost, která nás stvořila pro utrpení." Mluvil o sobě a o ostatních členech jako o "osvícených" a řekl, že Ústava USA je "děravá loď", která byla "narychlo dána dohromady, když jsme opustili britskou vlajku", a proto by měla být přepracována. Roku 1786 byla založena lóže v Portsmouthu, Virginia, kde byl údajně členem Thomas Jefferson, jež následovalo 14 dalších lidí z různých měst třinácti kolonií.

19. července 1789 David Pappin, prezident Harvardské univerzity, vydal varování třídě absolventů, které se týkalo vlivu Iluminátů na americkou politiku a náboženství. V dubnu 1793 Francie poslala do Ameriky nového velvyslance Edmonda Geneta, aby mohl vymáhat dluhy Ameriky, které vznikly během Americké revoluce, aby peníze, takto získané, mohly být použity k financování války Francie s Anglií. Avšak skutečným důvodem pro jeho přítomnost zde bylo získat politickou přízeň pro Francii a rozšířit Iluminismus, což se mu podařilo založením "Demokratických klubů". Washington řekl, "(Ilumináti) otřesou vládou v samých základech," zatímco John Quincy Adams, nejstarší syn druhého prezidenta Johna Adamse, který se roku 1825 stal naším (USA) 6. prezidentem, řekl, že tyto kluby byly "tak dokonale spřízněny s pařížskými jakobíny, že své společné rodiče nemohou zapřít." Z důvodu hrozby od Iluminátů Washington a Adams se v Kongresu zasazovali za přijetí zákona proti cizincům a pobuřování, který byl "navržen na ochranu Spojených států proti rozsáhlému jakobínskému spiknutí, placeným agentům, kteří byli dokonce i na vysokých místech ve vládě."

V dopise Adamse Jeffersonovi s datem 30. června 1813 se píše: "Jistě jste nikdy nepocítil terorismus vyprovokovaný Genetem roku 1793. kdy deset tisíc lidí v ulicích Philadelphie den za dnem hrozilo, že vytáhnou Washingtona z jeho domu a udělají revoluci. nic jiného než zázrak nemůže zachránit Spojené státy před osudnou revolucí ve vládě."

Thomas Paine, spisovatel a politický teoretik, pomohl Iluminátům proniknout do několika zednářských lóží. Svou oddanost jim projevil, když se ve své knize The Age of Reason (Věk rozumu), vydané roku 1794, zabýval rolí náboženství ve společnosti. Přestože věřil v Boha, nemohl přijmout celou Bibli jako skutečnou.

Druhý svazek byl vydán roku 1796. Neoficiální třetí svazek (s podtitulem Zkoumání proctví) vážně zpochybňoval božství a existenci Ježíše. Roku 1937 o něm psal The Times of London jako o "anglickém Voltairovi".

9. května 1798 reverend Jedediah Morse, pastor Kongregační církve v Charlestonu, Jižní Karolína, v kázání v New North Church v Bostonu o Iluminátech řekl: "Prakticky celé společenské a církevní zřízení Evropy bylo již otřeseno v samotných základech touto strašnou organizací; původ Francouzské revoluce může být nepochybně vystopován k jejich machinacím; úspěch francouzských armád může být vysvětlen na stejném základě. Jakobíni nejsou ničím jiným než otevřenou manifestací skrytého systému Iluminátů. Řád zřídil své větve v Americe a jejich agenti zde vyvíjejí činnost. Dceřinné organizace jakobínů v Americe mají bezpochyby za cíl propagaci principů osvíceného mateřského klubu ve Francii. Bratři,

považují za svou povinnost vůči Bohu, církvi, své vlasti a vám, sdělit vám tuto pravdu. Mým jediným cílem je probudit vás v této znepokojivé době k bdělosti a k ochraně našich nejdražších hodnot. Jako věrný strážce vám dávám toto varování o současném nebezpečí."

Později v červenci Timothy Dwight, prezident Yale University, řekl lidem v New Havenu: "Stanou se naši synové žáky Voltaira a dragouny Marata, nebo naše dcery konkubínami Iluminátů?" Aby pronikli do zednářských lóží v Evropě, Weishaupt si zajistil podporu Johna Robisona, který byl dlouhou dobu zednářem vysokého stupně skotského ritu, profesorem přírodní filozofie na univerzitě v Edinburgu ve Skotsku, britským historikem a generálním tajemníkem Královské společnosti v Edinburgu. Když odjel do Německa, dostal od Weishaupta k prostudování plán spiknutí s cílem rozšířit vliv Iluminátů na Britské ostrovy. Avšak Robison nesouhlasil s jejich principy a po varování amerických zednářů v roce 1789 vydal roku 1798 knihu s názvem "Proofs of a Conspiracy Against All Religions and Governments of Europe, Carried On In the Secret Meetings of Freemasons, Illuminati, and Reading Societies" (Důkazy o spiknutí proti všem náboženstvím a vládám Evropy, připravovaném na tajných schůzkách zednářů, Iluminátů a Čtenářských společností), která prezentuje protestantské názory. Napsal: "Pozoroval jsem, jak tyto doktríny postupně pronikají a mísí se s různými systémy svobodného zednářství, až bylo konečně zformováno sdružení pro účely vykořenění všech náboženských institucí a svržení všech existujících vlád Evropy."

Ve stejném roce Abbé Augustin Barruel (francouzský vlastenec, jezuita a zednář 3. stupně) vydal své *Memoires pour servir a l'Histoire du Jacobinisme* (Ilustrované zápisky z dějin jakobinismu), kde prezentoval své římsko-katolické názory. Obě knihy se snažily varovat Ameriku před spiknutím Iluminátů, ale varování nebyla brána vážně. V lednovém vydání 1798 *Monthly Magazine* obsahujícím dopis od Augusta Bottigera, provosta univerzity ve Wiemaru, který Robisona obvinil z nepravdivých tvrzení a řekl, že od roku 1790 "všechn zájem o Ilumináty ustal."

Thomas Jefferson byl údajně členem lóže Iluminátů Virginia a zednářem (který pomohl Iluminátům proniknout do zednářských lóží Nové Anglie). Popřel všechna tvrzení a Weishaupta popisoval jako "nadšeného lidumila" a Barruelova odhalení nazval "blouzněními Bedlamity". (Bedlam bylo jméno léčebny pro duševně nemocné v Londýně.)

Během léta roku 1798 reverend G. W. Snyder, luteránský kněz, napsal dopis prezidentu Washingtonovi a přiložil kopii Robisonovy knihy. Ve svém dopise vyjádřil obavy z pronikání Iluminátů do amerických zednářských lóží. V odpovědi s datem 25. září 1798 Washington napsal: "Slyšel jsem mnoho o zločinných a nebezpečných plánech a doktrínách Iluminátů," ale pokračoval tím, že nevěří, že pronikli do zednářských lóží. Snyder ve svém dalším dopise požadoval jednoznačnější odpověď, jehož výsledkem byl další dopis od Washingtona, datovaný 24. října 1798, který se nachází v knize *The Writings of George Washington*, svazek 20, strana 518, která byla sestavena komisí s názvem "U.S. George Washington Bicentennial Commission" a vydána Tiskovou kanceláří vlády USA v roce 1941.

Washington psal: "Nebylo mým záměrem pochybovat, že doktríny Iluminátů a principy jakobinismu nepronikly do Spojených států. Naopak, nikdo není více spokojen s tímto faktem než já. Myšlenka, kterou jsem chtěl sdělit, byla ta, že nevěřím, že lóže svobodných zednářů v této zemi se, jako společnosti, snaží propagovat ďábelská učení nebo zhoubné principy. Že někteří z nich to mohli dělat, nebo že některé demokratické společnosti ve Spojených státech mohou mít tento cíl a skutečně chtějí oddělit lid od své vlády, je příliš očividné, než aby to

mohlo být zpochybněno." Krátce před svou smrtí Washington vydal další dvě varování ohledně Iluminátů.

Kolem roku 1807 John Quincy Adams (prý organizoval zednářské lóže v Nové Anglii), který se později (roku 1825) stal prezidentem, napsal tři dopisy plukovníkovi Williamu C. Stoneovi, vysokému zednáři, v nichž říká, že Thomas Jefferson, náš 3. prezident (USA - pozn. překl.) a zakladatel Demokratické strany, používal zednářské lóže pro podvratné cíle Iluminátů. Tyto dopisy byly údajně uloženy v knihovně "Rittenburg Square Library" v Philadelphii, ale záhadně zmizely. Adams také psal Washingtonovi, že Jefferson a Alexander Hamilton zneužívají zednářských lóží pro účely Iluminátů a uctívání Lucifera (což je zaznamenáno v Adams Chronicles).

Benjamin Franklin byl také obviněn z toho, že byl členem Iluminátů, ale neexistují pro to nezvratné důkazy. Zdá se, že všechen hněv se soustředil na Jeffersona. Byl obviněn federalisty, že je jakobín a ateista. Existují jisté důkazy, které naznačují, že ve svém boji o prezidentský úřad v roce 1796 použil Demokratické společnosti a Jakobínské kluby. Reverend Jedediah Morse označil Jeffersona jako Ilumináta.

4. července 1812 reverend Joseph Willard, prezident Harvardské univerzity, v projevu v Lancasteru, New Hampshire, řekl: "Existuje dostatek důkazů o tom, že v této zemi světla evangelia a občanských práv byla založena řada společností Iluminátů, které byly nejdříve organizovány z velké společnosti ve Francii. Bezpochyby se tajně snažily podkopat všechny naše tradiční instituce, světské a církevní. Tyto společnosti jsou úzce spojeny s řádem Iluminátů v Evropě, s nímž mají společný cíl. Nepřátelé všech pořádků se nás snaží zničit. Kdyby nakonec zvítězily, naše nezávislost by vzala za své. Naše republikánská vláda by byla zničena."

Existují domněnky, že jedním z důvodů, proč Britové roku 1812 vyplenili a vypálili Washington, bylo, zničit tajné dokumenty, které by odhalily zradu Spojených států různými lidmi na vysokých postech ve vládě.

Když ti, kdo obhajovali silnou centrální vládu, zorganizovali roku 1791 Federalistickou stranu, antifederalisté, kteří dávali přednost větším právům jednotlivých států, a byli proti finanční politice Alexandra Hamiltona (sekretář státní pokladny za vlády Washingtona, 1789-1795), která podle nich byla ve prospěch bohatých, se soustředili kolem Thomase Jeffersona, Washingtonova prvního Státního sekretáře (1789-93). Po přijetí Ústavy roku 1787 zorganizovali politickou stranu, vedenou guvernérem New Yorku Georgem Clintonem (který byl později viceprezidentem za Jeffersona a Madisona), Patrickem Henrym z Virginie a Elbridgem Gerrym z Massachusetts (signatářem Deklarace nezávislosti). Antifederalisté byli tvořeni nižšími třídami, farmáři a zastánci papírových peněz, kteří se energicky stavěli proti silné centrální vládě, která vyplývala z americké Ústavy z roku 1789, a uspěli v tom, že byl přijat dodatek Listina práv a svobod. Byli proti jediné národní vládě, nadvládě horních tříd a slabému programu oddělení moci.

Jeffersonovští Republikáni, kteří tak byli pojmenováni z důvodu antimonarchistických názorů antifederalistů, byli u moci v letech 1801-1825. V roce 1796 se strana rozdělila na Demokratické Republikány, organizované senátorem ze státu New York, Martinem Van Burenem (který se stal naším osmým prezidentem, 1837-41), který se zasazoval za práva států, zájmy farmářů a demokratické postupy; a Národní Republikány, vedené Johnem Quincy Adamsem, Henry Clayem a Danielem Websterem, kteří se roku 1820 spojili s Federalisty. V

roce 1826 se Demokratičtí Republikáni přejmenovali na pouhé Demokraty, zatímco z Národních Republikánů se stali Republikáni v roce 1854. Tímto způsobem byl vytvořen systém dvou politických stran ve Spojených státech.

FÍ-BETA-KAPPA

Bratrstvo známé jako Fí-Beta-Kappa bylo roku 1776 zorganizováno studenty Univerzity Viléma a Marie ve Williamsburgu, Virginia (druhé nejstarší univerzitě v zemi, založené roku 1694), jako tajný debatní klub. Později byl infiltrován a využit Ilumináty k zavedení jejich principů do Ameriky.

Jméno organizace bylo odvozeno od jejich řeckého hesla a motto, "Philosophia Biou Kuberuetes", což česky znamená "Filozofie je průvodcem života". Bylo otevřeno pouze univerzitním studentům a jejich cílem bylo udělat z filozofie, nikoli z náboženství, vůdčí princip lidského konání. Měli tajná znamení ruky a stisky rukou až do roku 1830, kdy bylo bratrstvo reorganizováno a změnilo formu ze společenské organizace na čestnou společnost pro členy vyšších tříd z řad vzdělců.

Roku 1780 jeden z členů bratrstva, Elisha Parmele, obdržel grant na zřízení kapituly na Yale a roku 1781 na Harvardu. Bratrstvo později mělo kapituly na 184 univerzitách.

SKULL AND BONES

Organizace Skull and Bones byla založena na univerzitě Yale roku 1832 generálem Williamem Huntingtonem Russellem (který v letech 1846-47 sloužil v zákonodárném sboru státu Connecticut) a Alphonsem Taftem (v roce 1876 americký ministr války, v letech 1886-87 ministr spravedlnosti, 1882-84 vyslanec USA v Rakousku, 1884-85 velvyslanec USA v Rusku a otec bývalého amerického prezidenta Williama Howarda Tafta) a v roce 1856 zapsaná Russellem a Danielem Colt Gilmanem pod názvem "The Russell Trust Association". Toho roku Russel navštívil Německo, kde se dostal do styku s Ilumináty a pravděpodobně byl jimi iniciován. Chtěl založit podobnou skupinu v Americe, kde by se jejich synové mohli stát členy tajného řádu, který by jim zajistil privilegia a výhody.

Tato organizace se stala černou lóží svobodného zednářství. V roce 1873 se někteří studenti z Yale vloupali do jejich ústředí, budovy bez oken zvané "Hrobka" sousedící se školním dvorem, kde objevili jejich insignie - umrlčí lebku (anglicky skull and bones) spolu se skutečnými lebkami a kostmi. Do univerzitních novin Iconoclast napsali: "Rok od roku se smrtelné zlo Skull and Bones roztváří."

Russellův trust je dotován 54 milionů dolarů na granty absolventům univerzity, a jsou to tito absolventi, kdo kontrolují tuto skupinu. Antony C. Sutton, bývalý profesor ekonomie na Stanfordově univerzitě, napsal čtyřsvazkovou knihu o této skupině a odhalil jména třiceti nejvlivnějších starých amerických rodin, které přispěly do jeho kruhů (některé z nich lze vystopovat až do 17. století, kdy připluli z Anglie), včetně Whitneye, Lorda, Phelpse, Wadswortha, Allena, Bundyho, Adamse, Harrimana, Rockefellera, Payneho, Davisona a Pratta. Každý rok je patnáct mladých mužů vybráno za členy a nazváno "Rytíři". Po promoci jsou nazýváni jako "Patriarchové Řádu".

Od jeho založení bylo iniciováno více než 2500 absolventů Yale. Jeho členové pronikli do všech oblastí byznysu a vlády. Mezi bývalé a současné členy patří: W. Averell Harriman (guvernér New Yorku a poradce různých demokratických prezidentů), William P. Bundy (redaktor časopisu CFR Foreign Affairs), J. Hugh Liedtke (spoluzakladatel Pennzoil Oil Corp.), John Kerry (senátor z Massachusetts), David Boren (senátor z Oklahomy), William Sloane Coffin (prezident společnosti SANE/FREEZE), William F. Buckley (konzervativní komentátor, redaktor časopisu National Review), Gifford Pinchot (otec hnutí za ochranu životního prostředí), Potter Stewart (Nejvyšší soudní dvůr), William H. Taft (27. prezident), Archibald MacLeish (zakladatel UNESCO), Henry Luce (šéf časopisů Time/Life), Alfred Cowles (z Cowles Communications), Richard Ely Danielson (z časopisu Atlantic Monthly), Russell Wheeler Davenport (z časopisu Fortune), McGeorge Bundy (poradce prezidenta Johna Kennedyho pro národní bezpečnost), John Sherman Cooper (senátor z Kentucky), John H. Chafee (senátor z Rhode Islandu), Henry Stimson (ministr zahraničí za prezidenta Herberta Hoovera), Robert A. Lovett (ministr obrany za prezidenta Harry Trumana), Winston Lord (prezident Council on Foreign Relations) a George Bush (41. prezident USA, Bilderberger a do roku 1980 člen CFR/Trilateral Commission).

Tito lidé, přezdívaní "Bonesmani", se stávali členy Trilaterální komise a Rady pro zahraniční vztahy (CFR) a dostávali se na vysoké posty v administrativách různých prezidentů, do Kongresu a na různá místa ve vládě. Z těchto pozic mohli uplatňovat svůj vliv směrem k jejich společnému cíli - jednosvětové vládě.

Skull and Bones a Fí-Beta-Kappa jsou příkladem toho, jak fungují organizace Iluminátů. Vědí, že když mohou uchopit, kontrolovat a formovat vaši mysl, získají nevědomé pěšáky, kteří budou slepě plnit jejich příkazy a mohou být povoláni, aby přispěli k jejich úsilí. Raná historie Iluminátů nebyla ničím jiným než zasetím semene. To je důvod, proč byl kladen velký důraz na pronikání do vzdělávacích institucí a vštěpování jejich doktríny. Protože každá třída promovala v jejich vzdělávacím systému, bylo na uskutečňování jejich cílů stále více lidí. Ilumináti věděli, že jednou budou mít dostatek lidí na správných místech, aby tajně uskutečnili své cíle.

KONGRES VE VÍDNI

V roce 1802 tvořilo Evropu několik set států, kterým dominovala Anglie, Rakousko, Rusko, Prusko a Francie, která byla nejmocnější zemí. Roku 1804, když Napoleon Bonaparte převzal moc ve Francii, jeho vojenské úspěchy vedly k úplné kontrole doslova celé Evropy. Dokonce i dnes má Francie větší rozlohu než kterákoli země v Západní Evropě. V roce 1812, kdy Napoleon táhl proti Rusku, Anglie, Španělsko a Portugalsko byly již s Francií ve válce. Později se k nim připojilo Švédsko, Rakousko a v roce 1813 se ke koalici připojilo Prusko, aby ukončilo obléhání Evropy a k "zajištění budoucího míru obnovením rovnováhy sil." Roku 1814 koalice porazila Francii a v březnu téhož roku vstoupila její vojska do Paříže. Hranice Francie se vrátily do původní podoby z roku 1792 a Napoleon byl poslán do vyhnanství na Elbu, malý ostrov mezi italskou pevninou a ostrovem Korzika.

Po napoleonských válkách se Ilumináti domnívali, že svět je již válčením unaven, a že přijme jakékoli řešení, aby již konečně zavládl mír. Rothschildové doufali, že na kongresu ve Vídni (1814- 15) vytvoří jakousi "Ligu národů".

Od září 1814 do června 1815 čtyři koaliční mocnosti, vítězové napoleonských válek, zasedali na kongresu ve Vídni spolu s velkým počtem vládců a oficiálních představitelů menších států. Bylo to největší politické zasedání v dějinách Evropy. Anglii zastupovali lord Robert Stewart a vikomt Castlereagh; Francii ministr zahraničních věcí Charles-Maurice Talleyrand de Perigord; Prusko král Bedřich Vilém III.; a Rakousko císař František II.

Mezi dalšími delegáty byli: Frederick VI, král dánský; Maxmilián Josef, král bavorský; Friedrich I, král z Wurttemburgu; Napoleon II, král z Říma; Eugene de Beauharnais, místokrál italský; král Friedrich August I. ze Saska; hrabě Leowenhielm ze Švédska; kardinál Consalvi z Vatikánu; velkovévoda Karel z Bádenska; kurfiřt Vilém z Hesenska; velkovévoda Jiří z Hesenska- Darmstadtu; Karl August, vévoda z Wiemaru; král z Čech; král z Maďarska a vyslanci ze Španělska, Portugalska, Dánska, Holandska a dalších evropských států.

Hlavním zájmem Kongresu bylo přerozdělit dobytá území, vytvořit rovnováhu sil, obnovit přednapoleonský pořádek prostřednictvím krále Ludvíka XVIII., vrátit moc rodinám, které vládly v roce 1789 a vrátit římsko-katolické církvi její bývalou moc. Diskuse se točily kolem vytvoření Evropské federace, kterou by tvořila skupina nezávislých království, jež by byla svázána společnou administrativou, která by, mimo jiné, zajišťovala společnou obranu. V jejich plánu bylo Švýcarsko učiněno neutrálním státem, které mělo sloužit jako pokladnice pro jejich finance.

V březnu roku 1815 Napoleon opustil Elbu, protože důchod, který mu slíbil král Ludvík XVIII., byl přerušen a on věřil, že Rakousko zabránilo jeho družce Marii Louise a jeho synovi, bývalému králi Říma (který se ve Vídni stal vévodou z Reichstadtu), aby se k němu připojili. Navíc si byl vědom rostoucí nespokojenosti s králem. A tak se Napoleon vrátil, začal Stodenní válku a okamžitě byl označen jako "veřejný nepřítel". Koalice na Kongresu odložila své diplomatické záležitosti a zúčastnila se boje.

Krátce před Napoleonovou porážkou u Waterloo byla vyjednávání na kongresu ve Vídni ukončena a 9. června 1815 byla podepsána dohoda. Druhý mír pařížský, podepsaný v listopadu, poslal Napoleona do exilu na Svatou Helenu, ostrov 1.000 mil vzdálený od pobřeží Afriky, kde roku 1821 zemřel. Ruský car za plány na Evropskou federaci rozpoznal spiknutí Iluminátů a nesohlasil s ní. 26. září 1815 byla Alexandrem I. z Ruska, Františkem II. z

Rakouska a Bedřichem Vilémem III. z Pruska podepsána smlouva Svaté aliance, zatímco spojenci dojednávali Druhý mír pařížský. Smlouva zaručovala suverenitu jakékoli monarchii, která se bude držet křesťanských principů ve státních záležitostech. Smlouva z nich udělala "opravdové a nerozdělitelné bratry". Alexandr tvrdil, že na tuto myšlenku přišel při konverzaci s Castlereaghem. Castlereagh později řekl, že Aliance je "kus vznešeného mysticismu a nesmysl". Prusko a Rakousko tvrdily, že ji podepsaly ze strachu z ruské odplaty. Přestože Aliance neměla žádný hmatatelný vliv, ostatním zemím naznačovala, že jsou spojeni proti nim, a s úspěchem na nějakou dobu rozdrtila rostoucí liberální hnutí v Evropě. Rakouský ministr zahraničí, princ Klemens Furst von Metternich, nejvlivnější státník v Evropě a Rothschildův agent, řekl, že jeho idea Evropské federace si klade za cíl pouze zachovat společenský řád, a že je přesvědčen, že Alexandr je choromyslný.

Pravým účelem kongresu ve Vídni pro Ilumináty bylo, vytvořit federaci, aby mohli získat politickou kontrolu nad většinou civilizovaného světa. Mnoho evropských vlád bylo u Rothschildů zadluženo, což jim dalo do rukou mocný nástroj. Ilumináti byli při svém prvním pokusu neobyčejně blízko získání kontroly nad světem. Hlava rodiny, Nathan Rothschild, očekával den, kdy se jeho rodina pomstí zničením cara a jeho rodiny, což se také uskutečnilo roku 1917.

ZEDNÁŘI SE ODDĚLUJÍ OD ILUMINÁTŮ

Roku 1826 kapitán William Morgan, novinář a kameník z Batávie, New York, který byl zednářem vysokého stupně v místní zednářské lóži, napsal expozé zednářského řádu v knize s názvem *Illustrations of Masonry*, která odhaluje mnoho jejich tajemství, týkajících se prvních tří stupňů. Krátce potom byl zadržen a obviněn z krádeže a nesplácení dluhů a poslán do vězení. Ilumináti ho soudili v nepřítomnosti, obvinili ho ze zrady a nařídili pěti mužům, vedeným Richardem Howardem, anglickým Iluminátem, aby ho popravili. Když byl propuštěn z vězení, byl varován a pokusil se uprchnout do Kanady, Howard ho na hranicích chytil a vsadil ho do pevnosti Fort Niagara, kde byl držen několik dní. Svobodní zednáři, kteří Howarda doprovázeli, ho odvěkli na loď a utopili v řece Niagaře.

Tato událost byla ověřena přísedním prohlášením Avery Allena (prý bylo obsaženo ve spisu v městském archivu New York City), který slyšel, jak Howard podává zprávu o tomto incidentu na shromáždění Templářů v St. John's Hall v New York City. Jeden ze tří mužů, kteří spáchali tuto vraždu, se k tomuto činu přiznal na smrtelné posteli roku 1848.

Zednářští vůdci odmítali spolupracovat na zdoluhavém vyšetřování, které nikam nevedlo, protože mnozí z policejních důstojníci byli zednáři. Nakonec došlo k všeobecné shodě, že se Morgan utopil sám v jezeře Ontário. Avšak tisk, náboženští vůdci, umírnění občané a antiotrokářské skupiny se shodli na tom, že šlo zřejmě o vraždu. Tato vražda způsobila, že více než polovina zednářů na severovýchodě Spojených států zpřetrhala své svazky s Ilumináty. Tento incident vedl k vytvoření Protizednářské strany (1826-33) v New Yorku. Chtěli zastavit aristokratické spiknutí a zabránit všem členům zednářských organizací v práci ve veřejných službách. Protizednářští kandidáti byli zvoleni do Newyorského shromáždění roku 1827.

Na shromáždění státu Massachusetts roku 1828 byl ustaven výbor, který měl "vyšetřit, jak je propojeno svobodné zednářství s iluminismem." Výbor o tom podal zprávu na schůzi ve Faneuil Hall v Bostonu (30.12. 1828 - 1.1. 1829) a přijal následující rezoluci: "Byla analyzována zpráva Výboru o propojení svobodného zednářství a francouzského iluminismu, která přinesla důkazy o úzkém spojení mezi vysokými stupni zednářství a francouzského iluminismu."

Roku 1830 se konalo národní shromáždění v Philadelphii a další v roce 1831 v Baltimore, kde nominovali Williama Wirta, bývalého ministra spravedlnosti USA (za administrativy Monroea a Johna Quincy Adamse, 1817-1829), na prezidentského kandidáta. Na Shromáždění bylo 116 protizednářských delegátů ze třinácti států. Hnutí se uchytilo hlavně v Nové Anglii a v středoatlantických státech. Přestože roku 1832 získali několik křesel v Kongresu, Wirt zvítězil pouze ve státě Vermont, zatímco zednář Andrew Jackson přesvědčivě zvítězil v ostatních státech a stal se prezidentem.

Strana zanikla roku 1836, protože antiotrokářské hnutí zastínilo její aktivity. V roce 1838 se sloučila se stranou Whig (1834-60), která sama asimilovala do Demokratické strany, Strany Svobody (1840-48), strany Svobodná půda (1848-54) a Republikánské strany.

Padesát let po Morganově zmizení Thurlow Weed (1797-1882), vlastník Rochester Telegraph a redaktor vlivného Albany Evening Journalu (1830-1863), který pomáhal založit Protizednářskou stranu, zveřejnil informace o Morganově smrti. Jeho hrob byl objeven roku 1881 v Pembroke, v okrese Batávia, stát New York. V hrobě byl nalezen kousek papíru, na

němž bylo napsáno jméno John Brown. Brown prý byl jedním z lidí zapletených do vraždy. Roku 1882 byla na památku v Batávii vztyčena Morganova socha.

ILUMINÁTI VE SPOJENÝCH STÁTECH

V roce 1829 Ilumináti uspořádali tajné zasedání v New Yorku, na němž promluvila britská Iluministka jménem Frances "Fanny" Wrightová, která byla družkou socialisty Roberta Dale Owena. Do Spojených států přišla roku 1818, potom opět v roce 1824. Roku 1828 se spolu s Owenem stala redaktorkou časopisu New Harmony Gazette. V roce 1829 se přestěhovali do New Yorku a svou publikaci nazvali Free Enquirer. Na zasedání mluvila o rovnoprávnosti, ateismu a volné lásce, když se vyslovila pro ženské členství v řádu Iluminátů. Přítomným bylo sděleno, že bylo rozvinuto mezinárodní podvrtné hnutí podle linie principů Iluminátů, které mělo být použito k podněcování budoucích válek. Členy tohoto hnutí nazvala "komunisty". Toto hnutí mělo být použito k učinění myšlenky jednosvětové vlády přitažlivější působením chaosu ve světě prostřednictvím válek a revolucí, aby Ilumináti mohli nastolit pořádek podle svých představ.

V roce 1843 básník Heinrich Heine odhalil své znalosti o této nové skupině, když napsal knihu s názvem Letece, která byla kompilací článků, které v letech 1840-1843 napsal pro Augsburg Gazette. V knize se můžeme dočíst, že "Komunismus je tajné jméno tohoto hrozného protivníka, který vládne proletariátu se všemi důsledky a staví se proti existujícímu buržoaznímu režimu. Komunismus je temným hrdinou, obsazeným do odporné role v moderní tragédii a čekající na pokyn ke vstupu na jeviště."

Clinton Roosevelt, Horace Greeley (1811-72, redaktor New York Tribune, který založil roku 1841) a Charles Dana (1819-97, městský redaktor New York Tribune a pozdější redaktor New York Sun), prominentní vydavatelé novin té doby, byli jmenováni do výboru, aby zřídili fond pro operace, které měly být financovány Rothschildy. Shodou okolností Greeley, z důvodu svých ambicí na vysoký veřejný úřad a díky svým protitrokařským postojům, pomohl v roce 1854 zorganizovat Republikánskou stranu. Roku 1872 kandidoval na prezidentský úřad proti Ulyssesu S. Grantovi na kandidátce Liberálních republikánů. Grant ho porazil v poměru 3.597.132 ku 2.834.125 hlasů.

V roce 1841 Clinton Roosevelt napsal knihu s názvem called The Science of Government Founded on Natural Law, což byl plán spiknutí s cílem odstranit Ústavu USA a zavést v zemi komunismus, založený na Weishauptových principech. Obsahovala podrobný plán na New Deal (Nový úděl) a National Recovery Act (Zákon o národní obnově), které o 92 let později uvedl do života jeho přímý potomek Franklin D. Roosevelt.

Ilumináti vyvíjeli činnost prostřednictvím fasádní organizace známé jako Strana Locofoco (1835- 45), kterou zorganizovali jacksonovští Demokraté, kteří byli silně ovlivněni Stranou pracujícího člověka (1828-30), která se v roce 1901 vyvinula v Socialistickou stranu. Název Locofocos vznikl, když odvolávali navrženého kandidáta na předsedu Demokratické strany a plynové osvětlení bylo zhasnuto členy strany během schůze v Tammany Hall roku 1835. Zápalky, které používali k zapalování světél, aby schůze mohla pokračovat, byly nazývány "locofocos".

Se svou politickou silou, koncentrovanou hlavně na severovýchodě, bylo jejich cílem založit nezávislou pokladnu a přijmout antimonopolní zákony. Byli absorbováni Hnutím za práva států senátora Johna C. Calhouna z Jižní Karolíny, senátora Henryho Claye z Kentucky a senátora Daniela Webstera z Massachusetts, kteří se spojili s jeffersonovskými Republikány a Protizednářskou stranou, aby vytvořili Stranu Whig, která zastupovala farmáře, vlastníky jižních plantáží a obchodníky na severovýchodě. Nejvíce si stěžovali na to, že prezident

Andrew Jackson odmítl založit Druhou banku Spojených států. S úspěchem nominovali generála Williama Henry Harrisona a gen. Zachary Taylora na úřad prezidenta, ale byli zastaveni prezidentským vetem, když se snažili o přijetí jejich legislativních projektů, zvláště po obnovení Národní banky. Strana Whig později splynula s nově vytvořenou Republikánskou stranou.

WEISHAAPT UMÍRÁ

Po Weishauptově smrti 18. listopadu 1830, ve věku 82 let, byl novým vůdcem Iluminátů určen Giuseppe Mazzini (1805-72), italský vlastenec a revoluční vůdce. Říkalo se, že se Weishaupt na smrtelné posteli kajícně vrátil ke katolické církvi.

Když Mazzini navštěvoval univerzitu v Janově, stal se zednářem 33. stupně, a vstoupil do tajné organizace známé jako Karbonáři (jejich proklamovaný cíl v roce 1818 byl tento: "Naším konečným cílem je, po vzoru Voltaira a Francouzské revoluce, úplně vyhladit katolicismus a celé křesťanství."), kde se zavázal sjednotit Itálii. V roce 1831 byl poslán do vyhnanství do Francie, kde založil hnutí "Mladé společnosti", k nimž patřila Giovane Italia (Mladá Itálie), Mladá Anglie atd. Tato skupina sdružovala ty, kteří chtěli dosáhnout jednoty pomocí síly. Mazzini se v roce 1837 přestěhoval do Anglie, pak se roku 1848 vrátil do Itálie, aby zde vedl revoluci proti Rakušánům. Opět byl poslán do vyhnanství. V padesátých letech vedl více revolučních aktivit a díky nim byla Itálie v roce 1861 sjednocena do jednoho království a ne do republiky, o niž usiloval Mazzini. Mazzini, který byl znám jako "Zlý génius Itálie", se pokoušel vyvíjet aktivity Iluminátů prostřednictvím Alta Vendita Lodge, nejvyšší lóže Karbonářů.

V rozmezí let 1814-48 skupina známá jako Haute Vente Romaine řídila aktivity většiny evropských tajných společností. V dubnu 1836 šéf Haute Vente, jehož pseudonym byl "Nubius", napsal "Beppovi": "Mazzini se chová příliš jako spiklenec z melodramatu a nás ostatní odsunuje do role diváků. Mazzini rád mluví o spoustě věcí, ale především o sobě. Neustále píše, že převrací trůny a oltáře, že zúrodňuje lid, že je prorokem humanitářství."

V roce 1860 Mazzini zformoval organizaci nazvanou "Oblonica", jejíž jméno bylo odvozeno z latinského slova "obelus". Uvnitř této skupiny zřídil vnitřní kruh, zvaný Mafia.

Normané kolem roku 1.000 po Kr., poté, co vyhnali Araby ze Sicílie, založili feudální systém. Dozorčí, kteří chránili jednotlivá panství, byli vybráni ze známých zločinců. Šarvátky mezi barony vybojovávali tito kriminálníci. Ačkoli byla feudální privilegia roku 1812 zrušena, tito strážci drželi pod kontrolou zemi prostřednictvím pronajatých zařízení. Byla to banda zločinců, které Mazzini dal jméno "Mafia", což bylo zkratkové slovo pro Mazzini, Autorizza, Furti, Incendi, a Avvelengmenti. Byli známí jako Mafiosi a byli Mazzinim zmocněni k páchání krádeží, žhářství a vražd. Tato organizace se dostala do Ameriky v 90. letech 19. století, kdy začala vlna italského přistěhovalectví. V roce 1859 byl Albert Pike (1809-1891), právník a vůdce amerického zednářství Skotského ritu (který byl nazýván "Svrchovaný pontif univerzálního svobodného zednářství", "prorok svobodného zednářství" a "největší svobodný zednář devatenáctého století"), který byl fascinován jednosvětovou vládou, vybrán, aby koordinoval aktivity Iluminátů ve Spojených státech. Řekl, že je třeba vytvořit politickou stranu, která bude udržovat svět ve válce, dokud všichni nezačnou volat po míru. Pike řekl, že to všechno bude provedeno "jazykem a perem, naším otevřeným a tajným vlivem, pomocí peněz a, pokud to bude zapotřebí, mečem."

Pike se narodil 29. prosince 1809 v Bostonu, šel studovat na Harvard a později sloužil jako brigádní generál armády Konfederace. Konfederací byl jmenován indiánským zmocněncem, aby vytvořil armádu indiánských válečníků. Stal se guvernérem indiánského území a podařilo se mu vytvořit armádu skládající se z Chickasawů, Comanchů, Creeků, Cherokeeů, Miamiů, Osageů, Kansaů a Choctawů. Stal se známým jako "důvěryhodná bledá tvář, přítel a ochránce". Divokost jejich útoků způsobila, že Jefferson Davis, prezident Konfederace,

armádu Indiánů rozpustil. Po občanské válce byl Pike shledán vinným zločinem vlastizrady a uvězněn, avšak 22. dubna 1866 byl omilostněn prezidentem Andrew Johnsonem, který se s ním setkal druhý den v Bílém Domě. 20. června 1867 funkcionáři Skotského ritu Johnsona zasvětili do 32. stupně a on později odešel do Bostonu sloužit zednářskému chrámu. Jediný monument na počest generála Konfederace ve Washingtonu, D.C. byl vztyčen na počest generála Pike a může být spatřen mezi budovou Ministerstva práce a budovou magistrátu, mezi 3. a 4. ulicí na D Street, NW.

Pike byl génius schopný číst a psát v šestnácti různých jazycích. Jako zednář 33. stupně byl jedním ze zakladatelů a hlavou "Starobylého přijatého skotského rituálu svobodného zednářství" (Ancient Accepted Scottish Rite of Freemasonry). V roce 1869 byl vrchním vůdcem Rytířů Ku Klux Klanu. V roce 1871 napsal zednářskou příručku, čítající 861 stran, s názvem "Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Rite of Freemasonry".

Pike prý byl satanista, který se oddával okultismu, a vlastnil náramek, jenž používal k přivolávání Lucifera, s nímž prý neustále komunikoval. Byl velmistrem luciferské skupiny, známé jako Řád Palladia (nebo Svrchovaná rada moudrosti), který byl založen v Paříži roku 1737. Palladismus byl přinesen do Řecka z Egypta Pythagorem v pátém století př. Kr. a byl to tento kult satana, který byl zaveden do vnitřního kruhu zednářských lóží. Byl v jedné řadě s Palladiem Templářů. V roce 1801 Žid Issac Long přinesl sochu Bafometa (satana) do Charlestonu, Jižní Karolína, kde pomohl založit Ancient and Accepted Scottish Rite. Pike, jeho nástupce, změnil toto jméno na "New and Reformed Palladian Rite" (Nový a reformovaný palladiový rituál) nebo Reformed Palladium. Řád obsahoval dva stupně: 1) Adelph (nebo Bratr) a 2) Druh Ulyseasa (nebo Druh Penelopy). Pikeovou pravou rukou byl Phileas Walder ze Švýcarska, který býval luteránským knězem, dále byl zednářským vůdcem, okultistou a spiritistou. Dalšími jeho nejbližšími pomocníky byli Gallatin Mackey (zednářský vůdce), Longfellow a Holbrook. Pike spolu s Mazzinim, lordem Henry Palmerstonem z Anglie (1784-1865, zednářem 33. stupně) a Otto von Bismarckem z Německa (1815-1898, zednářem 33. stupně) zamýšleli použít Palladiový rituál k vytvoření satanistické skupiny, která by spojovala všechny zednářské skupiny.

Díky Mazziniho revoluční činnosti v Evropě museli Ilumináti opět do podzemí. Pike založil Nejvyšší rady v Charlestonu, Římě (vedenou Mazzinim), Londýně (vedenou Palmerstonem) a v Berlíně (vedenou Bismarckem). Ustanovil 23 podřízených rad na strategických místech po celém světě, včetně pěti "velkých centrálních ředitelství" (Grand Central Directories) ve Washingtonu, DC (Severní Amerika), Montevideu (Jižní Amerika), Neapoli (Evropa), Kalkatě (Asie) a na Mairiciu (Afrika), které sloužily ke sběru informací. Všechny tyto větve se staly tajnými ústředími pro aktivity Iluminátů.

V dopise s datem 22. ledna 1870 Mazzini píše Pikeovi: "Musíme všem federalistům dovolit pokračovat v jejich dosavadní činnosti, s jejich systémem, s jejich ústředními autoritami a rozmanitými modely korespondence mezi vysokými stupni stejného ritu, organizovaného podle současných zvyklostí, ale my musíme vytvořit vyšší rituál, který zůstane neznámý, do něhož povoláme ty zednáře vysokého svěcení, které si vybereme (zřejmě odkazuje na "New and Reformed Palladian Rite"). Pomocí tohoto nadřazeného rituálu budeme ovládat celé svobodné zednářství, které se stane jediným mezinárodním centrem, které bude mocnější, protože jeho směr nebude znám."

V dalším dopise s datem 15. srpna 1871 Pike Mazzinimu píše: "Pustíme z řetězu nihilisty a ateisty a vyprovokujeme strašnou sociální katastrofu, která v celé své hrůze ukáže národům

účinky absolutního ateismu, původ divošství a nejkrvavější vřavy. Potom se občané budou všude bránit proti menšině revolucionářů, vyhladí tyto ničitele civilizace a většina, zbavená iluzí o křesťanství, bude v ten moment bez duchovního vedení, avšak prahnoucí po nějakém ideálu, ale bez znalosti, kde získat předmět uctívání, přijme čisté světlo, prostřednictvím univerzální manifestace, která bude výsledkem všeobecného reakčního hnutí, jež vyplyne z destrukce křesťanství a ateismu, obě ideologie poraženy a vyhlazeny současně."

Další část tohoto dopisu, která byla objevena v roce 1949, graficky znázorňuje plány na tři světové války a minimálně dvě revoluce. První světová válka měla umožnit komunistickým ateistům zničit carskou vládu v Rusku. Tohoto cíle bylo dosaženo. Druhá světová válka měla být vyprovokována popichováním Velké Británie proti Německu za účelem zničení nacismu a na podporu sionismu, aby mohl být vytvořen stát Izrael. Také tohoto cíle bylo dosaženo. Po této válce měl být komunismus již tak silný, že mělo dojít ke svržení slabších vlád. V roce 1945 na Postupimské konferenci mezi Trumanem, Churchillem a Stalinem byl Rusku dán pořádný kus Evropy, což také napomohlo tomu, že komunisté zaplavili Čínu. Plán také volal po Třetí světové válce, která má být vznícena podnícením výboje mezi sionisty (Izrael) a Araby, kteří se zničí navzájem a zbytek světa přivedou do konečného konfliktu. Tento konflikt bude naplánován tak, aby způsobil úplný společenský, politický a ekonomický chaos, z něhož vzejde světová vláda, kontrolovaná Illumináty. Krátkou dobu byl tento dopis vystaven v Knihovně Britského muzea v Londýně. Někteří badatelé se domnívají, že druhý dopis je padělaný a byl napsán mohem později než první část, protože slovo "fašismus" bylo poprvé použito až v roce 1921 a arabsko-židovský problém neexistoval, dokud v roce 1917 nebyla přijata Balfourova deklaráce.

Po Mazziniho smrti 11. března 1872 Pike pověřil Adriana Lemniho (1822-1896, zednáře 33. stupně), bankéře z Florencie, aby vedl jejich podvratné aktivity v Evropě. Lemni byl mecenáš vlastence a revolucionáře Giuseppe Garibaldiho a mohl být aktivní v luciferské společnosti, kterou založil Pike.

14. července 1889 Pike vydal toto prohlášení, určené pro 24 Nejvyšších rad světa, které se sešly v Paříži: "Davu musíme říci toto: 'Uctíváme Boha, ale je to Bůh uctíváný bez předsudků.' Avšak vám, Suverénním velkým generálním inspektorům (zednářům 33. stupně) říkáme, že Bratrům 32., 31. a 30. stupně můžete opakovat toto: 'Zednářské náboženství by mělo být všemi z nás, kteří jsou zasvěceni do vyšších stupňů, udržováno v čistotě Luciferské doktríny.'"

Dále řekl: "Pokud Lucifer není Bůh, je jím Adonay (nebo Adonai, hebrejské slovo pro "Pána", které odkazuje na slovo "Jehova", označení Boha Izraele, jehož používání se vyhýbali), jehož činy dokazují jeho krutost, věrolomnost a nenávisť k člověku, barbarství a odpor k vědě, kterého jeho kněží pomlouvají? Ano, Lucifer je Bůh a Adonay je bohužel také Bůh. Podle věčného zákona není světla bez stínu, krásy bez ošklivosti, bílé bez černé, proto Absolutno může existovat pouze jako dva Bohové: temnota je nutná jako pozadí pro světlo, jako je podstavec nutný pro sochu a brzda pro lokomotivu."

".Doktrína Satanismu je hereze a pravé a čisté filozofické náboženství je víra v Lucifera, který je na stejné úrovni jako Adonay; ale Lucifer, Bůh Světla a Bůh Dobra bojuje za lidstvo proti Adonayovi, Bohu temnoty a zla."

KAPITOLA 2

KONTROLA PENĚZ

Napoleon řekl: "Když je vláda finančně závislá na bankéřích, jsou to oni a nikoli hlavy vlád, kdo je pánem situace, protože ruka, která dává je výš než ruka, která bere. Finančníci postrádají vlastenectví a mravnost." Karel Marx v Komunistickém manifestu napsal: "Peníze hrají největší roli v určování směru historie." Rothschildové brzy zjistili, že když máte pod kontrolou peníze, v podstatě máte pod kontrolou také vše ostatní. Takže když jejich politické plány někdo křížil, začali se soustřeďovat na pevnější uchopení finanční struktury světa.

V polovině 18. století kolonie prosperovaly, protože vydávaly vlastní peníze, nazývané "Colonial Scrip", které byly přísně regulované a nevyžadovaly platbu úroků. Když se o tom bankéři ve Velké Británii doslechli, britský parlament přijal zákon, který tuto měnu zakazoval, a nutil je používat zadlužené peníze, jež oni vydávali. V rozporu s tím, co učí historie, Americká revoluce nebyla vznikem daní z čaje. Podle Benjamina Franklina vznikla proto, že "podmínky byly tak převrácené, že éra prosperity skončila." Řekl: "Kolonie klidně mohly mít nízkou daň na čaj a ostatní věci, kdyby nebylo chudoby způsobené špatným vlivem anglických bankéřů na Parlament, jenž způsobil, že kolonie nenáviděly Anglii a to vedlo k revoluční válce."

V roce 1787 naše nová Ústava dala Kongresu moc "razit mince a regulovat jejich hodnotu (článek 1, odstavec 8)." Poté, co se Velká Británie pokusila zničit a dostat pod kontrolu měnu naší nové vlasti, Kongres si uvědomil nebezpečí nekrytých peněz, nebo papírových peněz vytvořených zákonem. Roku 1775 byly vydány papírové peníze na financování války a zákonodárci nezávislého státu přijali zákony, které požadovaly, aby občané tyto peníze přijali jako legální tendr. Protože byly vytvořeny z ničeho a nebyly kryty drahým kovem, vznikla inflace. Na konci války stál jeden stříbrný dolar pět set papírových dolarů. Naši předkové v článku I, odstavec 10, Ústavy napsali: "Žádný stát nevstoupí do žádné dohody, aliance nebo konfederace; udělovat listiny zájmacího práva a represe; ražení mincí; emise směnek; dělat cokoli se zlatými a stříbrnými mincemi poskytovanými při splácení dluhů; schválit jakýkoli zákon, který by to umožňoval, zákon ex post facto, nebo zákon poškozující plnění kontraktu, nebo udělení jakéhokoli šlechtického titulu." Alexander Hamilton, iluminát a agent evropských bankéřů, se přistěhoval do kolonií roku 1772 z britské kolonie Nevis na ostrově Leeward, který je součástí britských Antil. Vzal si za manželku dceru generála Philipa Schuylera, hlavy jedné z nejvlivnějších rodin v New Yorku. V roce 1789 byl jmenován sekretářem Státní pokladny. Hamilton and Robert Morris přesvědčili nový Kongres, aby tato moc nebyla uplatňována doslova, ale aby byla svěřena Severoamerické bance, která byla založena roku 1781, a která měla podobnou funkci jako Bank of England. V té době měla Amerika zahraniční dluh 12.000 dolarů (půjčila si peníze od Španělska, Francie, Holandska a soukromých bank v Německu) a domácí dluh 42.000 dolarů.

V roce 1790 Hamilton, který byl nakloněn centrálnímu bankovníctví, naléhal na Kongres, aby soukromě vlastněné společnosti udělil právo mít výhradní pravomoc vydávat peníze, aby mohla uchopit do svých rukou finanční situaci země. Jeho plán volal po tom, aby Kongres vytvořil systém centrálního bankovníctví s hlavní kanceláří ve Philadelphii a menšími pobočkami umístěnými v důležitých městech po celé zemi. Ty by byly použity k ukládání vládních peněz a k vybírání daní a k vydávání bankovek k pokrývání potřeb financování růstu země. Tato Banka Spojených států měla mít základní kapitál 10 milionů dolarů, z toho by 4/5

vlastnili soukromí investoři a 1/5 vláda USA. Byla by administrována Prezidentem a pětadvacetičlennou Radou ředitelů s dvaceti členy volenými akcionáři a pěti členy volenými vládou.

Centrální bankovníctví bylo iniciováno mezinárodním bankéřem Williamem Patersonem v roce 1691, kdy získal zakládací listinu pro Bank of England, která podrobila kontrole anglické peníze v soukromně vlastněné společnosti, jež měla právo vydávat poukázky splatné na požádání proti záruce bankovních půjček koruně. Jednou z jejích prvních transakcí byla půjčka 1,2 milionu na 8% úrok Vilému Oranžskému, která králi měla pomoci zaplatit výdaje za jeho válku s francouzským králem Ludvíkem XIV. Paterson řekl: "Banka má užitek z úroků ze všech peněz, které vytváří z ničeho." Reginald McKenna, britský kancléř státní pokladny, řekl o 230 let později: "Banky mají schopnost vytvářet a vytvářejí peníze... A ti, kdo mají pod kontrolou kredity národa, řídí politiku vlády a ve svých rukou drží osud lidu."

Hamiltonovy elitářské názory a skutečný důvod, proč chtěl zavést centrální bankovníctví vysvětluje z jeho výroku: "Všechny komunity se dělí na menšinu a většinu. Ti první jsou bohatí a urození, ti druzí jsou masou lidu. Lid je neukázněný a vrtkavý; zřídka kdy je schopen posoudit nebo zjistit pravdu."

V roce 1791 Jefferson řekl: "Abychom ochránili naši nezávislost, nesmíme našim vládcům dovolit, aby nás uvrhli do neustálých dluhů. Kdybychom do takových dluhů zabředli, museli bychom platit daně z našeho jídla a pití, z našich nezbytností a našeho pohodlí, z naší práce a z naší zábavy. Když budeme schopni zabránit vládě v plýtvání pracovní silou lidu pod záminkou, že je to pro jeho dobro, bude šťasten." Přestože se Thomas Jefferson a James Madison (později náš 4. prezident, 1809-17) proti návrhu zákona postavili, Washington tento zákon podepsal 25. února 1791 a Alexander Hamilton se stal velmi bohatým mužem. On a Aaron Burr pomohli založit banku Manhattan Co. v New York City, která se vyvinula ve velmi prosperující bankovní instituci. Později byla kontrolována podíly banky Warburg-Kuhn-Loeb a v roce 1955 splynula s Rockefellerovou Chase Bank a vznikla Chase Manhattan Bank.

Když se Jefferson stal prezidentem (1801-09), postavil se proti bance jako protiústavní instituci, a když měla být zakládací listina na 20 let v roce 1811 obnovena, bylo to zamítnuto. Nathan Rothschild, hlava Bank of England, rozpoznal potenciál Ameriky a několika státům poskytl půjčky a stal se vlastně oficiálním evropským bankéřem vlády USA. Protože podporoval vytvoření Bank of the United States, hrozil: "Buď bude pověřovací listina obnovena, nebo se Spojené státy ocitnou v nejkatastrofálnější válce." Potom britským vojskům přikázal "dát těm drzým Američanům lekci. Udělit jim opět statut kolonie." To v roce 1812 přivedlo naši druhou válku s Anglií, což napomohlo obnovení Bank of the United States. Válka zvedla náš národní dluh ze 45 milionů dolarů na 127 milionů dolarů.

Jefferson napsal Jamesu Monroeovi (který později sloužil jako náš 5. prezident, 1817-25) v lednu 1815: "Nadvláda, kterou bankovní instituce získaly nad našimi občany, musí být zlomena, nebo nás zlomí." V roce 1816 Jefferson napsal Johnu Tylerovi (který se stal naším 10. prezidentem, 1841-45) : "Pokud americký lid dovolí soukromým bankám řídit vydávání měny pomocí inflace a deflace, banky a korporace, které kolem nich vyrostou, připraví lid o všechny majetek a jejich děti se probudí jako bezdomovci na kontinentu, který jejich otcové dobyli... Věřím, že bankovní instituce jsou pro naše svobody nebezpečnější než stojící armády... Bankám by měla být jejich moc odebrána a vrácena vládě, jíž po právu náleží."

10. května 1816 prezident James Madison podepsal návrh zákona, který vytvořil druhou Banku Spojených států. Inflace, těžké zadlužení a nepřítomnost subjektu, který by vybíral daně, to byly některé důvody jejího založení. Nová zakládací listina umožňovala bance fungovat dalších 20 let, navýšení kapitálu na 35 milionů dolarů, opravňovala ji k vytváření poboček a vydávání bankovek o hodnotě ne menší než 5 dolarů. Nová banka nyní měla moc "řídít celou finanční strukturu země." Tuto banku řídili Ilumináti prostřednictvím nastrčených osob, jako byli John Jacob Astor, Stephen Girard a David Parish (agent vídeňské větve Rothschildovy rodiny).

V roce 1819 byla Banka prohlášena konstituční soudcem Nejvyššího soudu Johnem Marshalllem (zednář), který řekl, že Kongres má pravomoc Banku vytvořit.

Lidé viděli, jakou má Banka skutečnou moc a to vedlo voliče k tomu, že v roce 1828 zvolili prezidentem Andrew Jacksona. Jeho slogan zněl: "Nechť vládne lid." Jackson tvrdil: "Pokud má Kongres podle Ústavy právo vydávat papírové peníze, bylo mu toto právo dáno proto, aby ho používal a ne proto, aby ho delegoval na jednotlivce nebo společnosti." Jackson řekl, že řízení centrální banky "by bylo prováděno několika jednotlivci nezávisle na vládě, kteří by získali kontrolu nad pracovní silou a příjmy většiny lidí." Během prezidentské kampaně v roce 1828 Jackson při projevu na adresu skupiny bankéřů řekl: "Jste doupe zmijí. Mám v úmyslu vaše hnízdo vypálit a s pomocí Boží ho vypálím." Pokračoval a dále řekl: "Kdyby lidé jenom pochopili, do jaké míry je náš peněžní a bankovní systém nespravedlivý, do rána by byla revoluce." Jackson prohlásil, že kdyby centrální banka měla pokračovat v kontrole "naší měny, v dostávání našich veřejných peněz a v držení tisíců našich občanů v závislosti, bylo by to strašnější a nebezpečnější než námořní a pozemní síla nepřítele..."

Po špatném finančním hospodaření jejího prvního prezidenta, bývalého ministra námořnictva, kapitána Williama Jonese, byla Banka nucena stáhnout půjčky a prohlásit je za propadlé, což působilo bankroty, zhroucení cen, nezaměstnanost a krizi. Avšak Bance se začalo dařit za jejího nového prezidenta, finančníka Nicholase Biddleho (1786-1844), který žádal Kongres o obnovení smlouvy v roce 1832, čtyři roky před vypršením stávající smlouvy. Návrh zákona na novou smlouvu prošel Senátem poměrem 28-20 a Dolní komorou poměrem 107-85 a každý věděl, jak se Jackson zachová. Biddle vyhrožoval: "Když ho Jackson bude vetovat, já budu vetovat jeho!" Jackson smlouvu vetoval a Banku v roce 1832 zrušil. Nařídil sekretáři Státní pokladny, aby odstranil všechny vklady vlády z amerických bank a uložil je do státních bank. 8. ledna 1835 Jackson zaplatil poslední splátku našeho národního dluhu a byl to jediný okamžik našich dějin, kdy náš národní dluh byl redukován na nulu a my byli schopni nahromadit přebytek 35 milionů dolarů, které byly rozděleny jednotlivým státům. Nicholas P. Trist, prezidentův osobní tajemník, řekl: "Toto je koruna slávy Andrew Jacksona a nejdůležitější služba, jakou kdy své vlasti prokázal." Boston Post ho přirovnal k Ježíši, který vyhnal penězoměnce z chrámu.

James K. Polk, mluvčí Dolní sněmovny (který se roku 1845 stal 11. prezidentem USA), řekl: "Banka Spojených států se stala velkým a nezodpovědným rivalem moci vlády." Banka pokračovala v činnosti do roku 1836 a Byddle, který si potřeboval zchladit žáhu, ji použil na zničení ekonomiky omezením půjček a zvýšením množství peněz v oběhu. Jackson se stal prvním prezidentem Spojených států, který byl cenzurován, k čemuž došlo v březnu 1834 "pro odstranění vkladů vlády z Banky spojených států bez výslovného schválení Kongresem Spojených států." Je zcela zřejmé, že to udělal z důvodu "zneužití a korupce" Banky a tato cenzura byla později, v roce 1837, zrušena Senátem. Bankéři pokračovali ve svých pokusech

obnovit Banku. Prezident John Tyler v roce 1841 vetoval dva návrhy zákona, které měly vzkřísit Banku Spojených států.

V roce 1837 poslali Rothschildové dalšího ze svých agentů do Ameriky. Jmenoval se August Belmont (pravým jménem August Schonberg, příbuzný Seligmanovy rodiny z Frankfurtu). Roku 1829, jako patnáctiletý chlapec, začal pracovat pro banku ve Frankfurtu a projevil se jako finanční génius. V roce 1832 byl povýšen a začal pracovat v bance v Neapoli, takže mohl být plně začleněn do mezinárodního bankovníctví. Naučil se plynule mluvit anglicky, francouzsky a italsky. Jeho posláním bylo vyvolat finanční potíže v jižních bankách. Řídil banku v New York City a stal se vedoucí postavou ve finančních kruzích tím, že koupil obligace vlády a později se stal finančním poradcem prezidenta.

V roce 1857 se Ilumináti sešli v Londýně, aby rozhodli o osudu Ameriky. Měli vyvolat incident, který by dovolil založení centrální banky, a tím incidentem měla být válka, protože války jsou drahé a vlády si na ně musí půjčovat peníze. Kanada a Mexiko nebyly dostatečně silné, jak ukázala porážka u Santa Anny v Texasu rok předtím; Anglie a Francie byly příliš daleko a Rusko neměli pod kontrolou; a tak se rozhodli řídit se heslem "rozděl a panuj" a rozdmýchali konflikt mezi Severem a Jihem. Sever, anektovaný Kanadou, se měl stát britskou kolonií a měl být kontrolován Lionelem Rothschildem; zatímco Jih měl být dán Napoleonu III. z Francie a měl být pod kontrolou Jamese Rothschilda.

Aby vyvolali pohyb, který by vedl k odchodu Jihu z Unie, Ilumináti použili Rytířů zlatého kruhu. Tento řád v roce 1854 založil George W. L. Bickley, aby rozšířil rasové napětí od státu ke státu, přičemž vhodně využil otroctví. Mezi účastníky války byli Jefferson Davis, John Wilkes Booth a Jesse James (1847-1882, zednář, který po loupežích zlata bankám a důlním společnostem zakopal téměř 7 miliard dolarů ve zlatě v západních státech, doufaje, že tímto zlatem bude financovat druhou občanskou válku). Ku-Klux-Klan, vytvořený v roce 1867, byl ozbrojenou silou Rytířů. Státy, které se odtrhly od Unie, se sjednotily do Konfederace amerických států, což znamenalo, že udržovaly svou nezávislost, a kdyby Jih vyhrál, každý stát by byl jako nezávislá země. Abraham Lincoln informoval lid, že "kombinace příliš mocná, než aby mohla být potlačena běžnou mašinérií vlády v mírových podmínkách, předpokládala kontrolu různých jižních států." Zablokoval námořní přístavy, aby přes ně nemohly přicházet dodávky z Evropy.

Rothschildové financovali Sever prostřednictvím emisarů Augusta Belmonta, Jaye Cookeho (který byl pověřen, aby s Belmontem prodával obligace Unie v Evropě), J. a W. Seligmana a Speyera & Co.

Judah P. Benjamin (1811-84) z právní firmy Slidell, Benjamin and Conrad v Louisianě, byl Rothschildův agent, který se v roce 1862 stal ministrem zahraničí Konfederace. Jeho partner, John Slidell (strýc manželky Augusta Belmonta), byl velvyslancem Konfederace ve Francii. Slidellova dcera si ve Frankfurtu vzala za manžela barona Fredericka D'Erlanger, který byl příbuzným Rothschildů a jednal jejich jménem. Slidell byl představitelem Jihu, který si půjčoval peníze od D'Erlangerse, aby mohl financovat Konfederaci.

Koncem roku 1861 poslala Anglie 8.000 vojáků do Kanady a v roce 1862 anglická, francouzská a španělská vojska přistála ve Veracruz, Mexico, údajně proto, aby vybrala dluhy od Mexika. V dubnu 1861 ruský velvyslanec v Americe sdělil své vládě: "Anglie využije první příležitosti, aby uznala odpadlé státy a Francie ji bude následovat." 10. června 1863 francouzský generál Elie- Frederic Forey, s pomocí 30.000 dalších francouzských vojáků

dobyl Mexico City a měl pod kontrolou většinu země. Prostřednictvím svých zástupců v Paříži a v Londýně ruský car Alexandr II. objevil, že Konfederace nabídla Napoleonovi III. státy Louisianu a Texas, pokud svá vojska pošle proti Severu. Rusko již naznačilo svou podporu Lincolnovi, ale chtělo něco víc, když pošle své velké námořnictvo bránit zemi. 1. ledna 1863, jako gesto dobré vůle, Lincoln vydal Deklaraci o zrovnoprávnění, s cílem osvobodit otroky, podobně jako car v roce 1861 osvobodil nevolníky. 8. září 1863, na žádost prezidenta Lincoln a ministra zahraničí Williama H. Sewarda, poslal Alexandr ruskou flotilu do San Francisca a New Yorku a nařídil jim "být připraven bojovat proti každé mocnosti a přijímat rozkazy pouze od Abrahama Lincoln." "

Lincoln řekl: "Privilegium vytvářet a vydávat peníze je nejen svrchované a neodvolatelné právo, ale je také největší tvořivou příležitostí vlády. Přijetím těchto principů daňoví poplatníci ušetří nesmírné sumy peněz, které by zaplatili na úrocích." V únoru a březnu 1862 a v březnu 1863 Lincoln obdržel schválení od Kongresu, že si stát vypůjčí od lidu 450 milionů dolarů prodáváním obligací nebo "zelených bankovek", aby mohl zaplatit Občanskou válku. Ty nebyly splatné do roku 1865, kdy tři papírové dolary mohly být vyměněny za jeden stříbrný. Takto Lincoln vyřešil americkou finanční krizi bez pomoci mezinárodních bankéřů. London Times později o Lincolnových zelených bankovkách napsal: "Jestliže taková zlomyslná finanční politika, která má svůj původ v Severní Americe během poslední války v oné zemi, by měla zakořenit, potom by taková vláda vydávala své vlastní peníze bez nákladů. Splatila by své dluhy a byla by bez dluhu. Prosperovala by způsobem, který nemá v historii civilizovaných vlád světa obdoby. Mozky a bohatství všech zemí půjdou do Severní Ameriky. Taková vláda musí být zničena, nebo zničí každou monarchii na světě." Bismark, německý kancléř, o Lincolnovi v roce 1876 řekl: "On od Kongresu získal právo půjčit si od lidí peníze prodáváním obligací Států... a vláda a národ unikli komplotu zahraničních finančníků. Ti okamžitě pochopili, že Spojené státy uniknou jejich sevření. To vysvětluje Lincolnovu smrt." "

Před Lincolnovou administrativou byly soukromé komerční banky schopny vydávat papírové peníze, zvané "state bank notes" (bankovky státní banky), ale to skončilo přijetím Zákona o národním bankovníctví v roce 1863, který státům zakazoval vytvářet peníze. Jakožto předchůdce Zákona o federální rezervě, začal proces rušení splatitelné měny. Systém soukromých bank získávat zakládací listiny od federální vlády, která jim dávala oprávnění k vydávání bankovek Národní banky (National Bank Notes). To dávalo bankám moc kontrolovat finance a úvěry v zemi a zajišťovalo centralizované bankovníctví pod federální kontrolou v době války. Finanční panika, vytvořená mezinárodními bankéři, zničila 1792 státních bank, 177 soukromých bank, 47 záložen, 13 úvěrových společností a 16 zastaváren.

Salmon P. Chase, sekretář Státní pokladny (1861-64) za Lincoln, veřejně prohlásil, že jeho role "při podpoře přijetí Zákona o národním bankovníctví byla největší finanční chybou mého života. Vytvořil monopol, který poškozuje zájmy naší vlasti. Měl by být zrušen, ale než toho bude moci být dosaženo, budou lidé sešikováni na jedné straně a bankéři na druhé straně k boji, jaký tato země ještě neviděla." "

Lincoln řekl: "Moc peněz se v době míru přiživuje na národu a v dobách protivenství proti němu strojí spiknutí. Je despotičtější než monarchie, nestoudnější než samovláda, sobečtější než byrokracie. V blízké budoucnosti vidím příchod krize, která mě znervózňuje a vyvolává u mě obavy o bezpečnost mé vlasti. Na trůn byly posazeny korporace, bude následovat éra korupce na vysokých místech a moc peněz v zemi se bude snažit prodloužit svoji vládu tím, že bude pracovat na předsudcích lidu, dokud bohatství země nebude soustředěno v rukou

několika lidí a Republika bude zničena... V této chvíli se bojím o osud své vlasti víc než kdykoli předtím, dokonce v dobách války."

14. dubna 1865 byl Lincoln zastřelen Johnem Wilkesem Boothem a v ten samý večer jeho spolupíklenci podnikli neúspěšný pokus o atentát na Sewarda. V roce 1866 byl proveden pokus o atentát na cara Alexandra II. a v roce 1881 byl car zabit explozí bomby.

V Boothově kufří byla nalezena kódovaná zpráva a klíč k tomuto kódu se našel mezi majetkem Judaha Benjamina. Benjamin uprchl do Anglie, kde zemřel. Vždy se vědělo, že Lincolnova smrt byla výsledkem důkladného spiknutí. Avšak nikdo si neuvědomil, jak hluboké a dalekosáhlé bylo. V roce 1974 badatelé našli mezi dokumenty Edwina Stantona, Lincolnova ministra války, dopisy popisující spiknutí, které byly buď adresovány Stantonovi, nebo jím byly zadrženy. Také našli 18 stran, které byly odstraněny z Boothova deníku, a které odhalují jména 70 lidí (některá z nich byla kódovaná), kteří byli přímo nebo nepřímo zapojeni do původního plánu unést Lincolna. Kromě Stantona byli do spiknutí zapleteni Charles A. Dana, náměstek ministra války (a člen Iluminátů) a major Thomas Eckert, šéf telegrafního úřadu na Ministerstvu války.

Časopisy a kódované dokumenty plukovníka Lafayette C. Bakera, šéfa National Detective Police, podrobně popisují plány na Lincolnův únos a spiknutí za účelem atentátu a následné zakrývání. Komplot zahrnoval skupinu farmářů z Marylandu; skupinu z řad Konfederace, včetně Jeffersona Davise (prezidenta Konfederace) a Judaha Benjamina (konfедераčního ministra války a ministra zahraničí); zájmovou skupinu bankéřů a průmyslníků Severu, včetně Jaye Cookea (finančníka z Philadelphie, Henryho Cookea (bankéře z Washingtonu, D.C.), Thurlowa Weeda (vydavatele novin z New Yorku); a skupinu radikálních republikánů, kteří nechtěli, aby se Jih znovu spojil se Severem, ale chtěli státy na severu kontrolovat jako vojenská teritoria, mezi něž patřili senátor Benjamin Wade z Ohia, senátor Zechariah Chandler z Michiganu a senátor John Conness z Kalifornie. Všechny tyto skupiny spojily své úsilí a použili herce Johna Wilkese Boothy, vlastence Konfederace. Původní plán volal po únosu Lincolna, viceprezidenta Andrew Johnsona a ministra zahraničí Sewarda. National Detective Police odhalila jejich plán a informovala Stantona. Pokus o únos, naplánovaný na 18. ledna 1865, selhal.

James William Boyd, tajný agent Konfederace a válečný zajatec, uvězněný ve Starém vezení Kapitulu, byl použit Národní vyšetřovací policií (National Detective Police) k hlášení o aktivitách zajatců a měl také informovat o nepoctivých strážných. Vypadal podobně jako Booth a ironií osudu měl stejné iniciály. Stanton ho propustil a Boyd převzal severní konec spiknutí, k němuž se připojila policie a ministerstvo války. Sever chtěl Lincolna zabít, zatímco Booth ho chtěl unést a použít ho jako rukojmí, aby dosáhl propuštění válečných zajatců z řad Konfederace.

Booth selhal dvakrát v březnu a pak své snažení završil zastřelením Lincolna ve Fordově divadle. Boyd, který byl varován, že by mohl být obviněn, plánoval uprchnout do Marylandu. Byl obviněn z útoku na Sewarda, ale nebyla to pravda. Boyd byl jedním z těch, kdo byli zastřeleni na Garetově farmě, a byl identifikován jako Booth. Policie a Stanton zjistili, že to byl ve skutečnosti Boyd, poté, co bylo národu oznámeno, že to byl Booth. Jediná fotografie Boydova mrtvého těla se našla ve Stantonově sbírce. Tělo převezl plukovník Lafayette Baker na starý hřbitov Arsenal Penitentiary, kde byl pohřben na neznámém místě pod betonovou deskou.

Baker a detektivové Luther a Andrew Potter věděli, že případ není uzavřen, a měli najít Booth a zabránit mu, aby promluvil. Sledovali jeho stopu do New Yorku a později do Kanady, Anglie a Indie. Údajně předstíral svou smrt a vrátil se do Spojených států, kde v Enidu, Oklahoma, na smrtelné posteli odhalil svou pravou totožnost. Majitel pohřebního ústavu, který byl povolán, místo toho, aby tělo pohřbil, ho uchoval a existuje dodnes.

Baker přerušil vztahy se Stantonem, který byl propuštěn z armády, a také jako šéf Tajné služby v roce 1866. V roce 1867 ve své knize History of the U.S. Secret Service připustil, že odevzdal Boothův deník Stantonovi, a při jiné příležitosti potvrdil, že deník byl neporušený, když byl v jeho vlastnictví. To znamená, že Stanton odstranil některé stránky, aby zakryl pravdu, protože chybějící stránky byly nalezeny v jeho sbírce.

Andrew Johnson, který se stal prezidentem, vyhlásil 29. května 1865 amnestii, aby znovu sjednotil zemi. Bylo vyhlášeno, že Jih není zodpovědný za způsobený dluh, že všechny zákony o odchodu z Unie pozbývají platnost a že otroctví bude zrušeno. Není třeba říkat, že Rothschildové, kteří těžce financovali Jih, přišli o spoustu peněz. Kromě toho, podpora ze strany ruské flotily stála zemi 7,2 milionu dolarů. Johnson neměl ústavní pravomoc dát peníze cizí vládě, a tak byla v dubnu 1867 připravena dohoda o koupi Aljašky od Rusů. Byla označena jako "Sewardovo bláznovství", protože se zdálo, že Seward koupil bezcenný kus země, ale vlastně šlo o kompenzaci za účast ruského námořnictva v Občanské válce. V srpnu 1867 Johnson selhal při pokusu odstranit Stantona z úřadu a v únoru 1868 na Johnsona podal Stanton a radikální Republikáni žalobu. Johnson byl obviněn z pokusu o odstranění Stantona bez souhlasu Senátu, za zradu Kongresu a že je, řečeno obecným jazykem, "sprostý a neschopný" jako vůdce národa.

Senátor Benjamin F. Wade, dočasný předseda Senátu, který se při prezidentských volbách umístil na druhém místě, si byl jist, že Johnson bude sesazen, že již sestavil nový kabinet. Stanton měl být sekretářem Státní pokladny (ministr financí). 26. května hlasovalo 35:19 pro sesazení Johnsona a chyběl jediný hlas k dosažení dvoutřetinové většiny, nutné k jeho sesazení. Plukovník Lafayette Baker, který vyhrožoval, že odhalí spiknutí, byl pomalu tráven, dokud v roce 1868 nezemřel.

Prezident James A. Garfield, náš 20. prezident, si také uvědomoval nebezpečí, jež hrozí od bankéřů, a řekl: "Kdo ovládá peníze národa, ovládá národ." Byl na něho spáchán atentát v roce 1881, v prvním roce jeho působení v úřadu prezidenta.

V roce 1877 v okrese Lampasas, Texas, skupina farmářů vytvořila skupinu nazvanou "Rytíři naděje", která se zajímala o finanční moc "koncentrovanou do rukou několika jednotlivců". Později se přejmenovali na Farmářskou alianci a vytvořili 120 organizací v Texasu a v roce 1887 se hnutí rozšířilo do Dakoty a do Severní a Jižní Karolíny. V roce 1890 tito populisté dokonce ze svých řad volili guvernéry a kongresmany.

Obhajovali progresivní daň z příjmu; železnice, komunikace a korporace regulované federální vládou; právo zakládat odborové svazy; a zprostředkovací roli vlády při stabilizaci padajících cen komodit a zavedení úvěrových programů. Byli proti zlatému standardu a zemskému systému soukromých bank, který měl centrum na Wall Streetu. Byli zaujati Lincolnovými "zelenými bankovkami", z důvodu jejich schopnosti přizpůsobit se potřebám ekonomiky. Chtěli, aby emise peněz byly pod kontrolou jejich volených zástupců a ne finančních zájmů Wall Streetu. Vytvořili Lidovou stranu a v roce 1892 nominovali svého vlastního nezávislého

kandidáta. A v roce 1896 posunovali svůj vagón na kampaň Demokrata Williama Jenningse Bryana, kterého porazil McKinley, čímž populistické hnutí skončilo.

Toto politické hnutí vytvořilo hybnou sílu pro to, z čehož nakonec vznikl Zákon o Federální rezervě.

ZÁKON O FEDERÁLNÍ REZERVĚ

Konec Občanské války v roce 1865 zničil naděje Iluminátů na kontrolu našeho finančního systému, jak se jim to podařilo ve většině evropských zemích. A tak Rothschildové pozměnili svůj plán na finanční převrat. Namísto stržení od vrchu, začali podkopávat základy našeho peněžního systému. Nástrojem této zkázy byl mladý přistěhovalec jménem Jacob Schiff.

Linii Schiffovy rodiny lze sledovat do 14. století a dokonce tvrdili, že jejich předkem byl král Šalamoun. Jacob Schiff se narodil roku 1847 ve Frankfurtu v Německu. Jeho otec, rabín Moses Schiff, byl úspěšný makléř na frankfurtské burze. V roce 1865 přišel do Ameriky a roku 1867 vytvořil svou vlastní makléřskou firmu, spolu s Henrym Budgem a Leo Lehmannem. Po jejím zkrachování se vrátil do Německa a stal se manažerem Deutsche Bank v Hamburku, kde se setkal s Moritzem Warburgem (1838-1910) a Abrahamem Kuhnem, který poté, co pomohl se založením firmy Kuhn & Loeb v New Yorku, odešel do důchodu.

Kuhn a Loeb byli němečtí Židé, kteří přišli do Spojených států před rokem 1850 a v 50. letech dali dohromady své úspory a otevřeli si obchod v Lafayette, Indiana, který sloužil kolonistům, kteří byli na cestě na Západ. Zřídili podobné obchody v Cincinnati a St. Louis. Později ke svému obchodnímu snažení přidali zastavárnu a půjčování peněz. V roce 1867 založili velmi známou bankovní firmu. V roce 1873, ve věku 26 let, Jacob Schiff, s finanční podporou Rothschildů, koupil podíl ve firmě Kuhn and Loeb v New York City. V roce 1875 se stal plnoprávným partnerem. Stal se milionářem financováním železnic, stal se manažerem železnic, což mu umožnilo stát se partnerem Edwarda Henryho Harrimana, aby společně nadělali největší jmění ze železnice na světě. Vzal si za manželku nejstarší dceru Solomona Loeba, Terezu, a nakonec vyplatil Kuhnův podíl. Pro všechny záměry a účely byl jediným vlastníkem firmy, známé jako Kuhn, Loeb and Company, která zastupovala Rothschildovy zájmy ve Spojených státech.

Ačkoli John Pierpont Morgan (1837-1913), špičkový americký Rothschildův zástupce, byl hlavou amerického finančního světa, Schiff rychle získával rozhodující vliv distribucí žádoucích evropských emisí akcií a dluhopisů během Průmyslové revoluce. Vedle železničního impéria Edwarda H. Harrimana, financoval Standard Oil pro Johna D. Rockefellera (1839-1937) a ocelové impérium Andrewa Carnegieho (1835-1919). Na přelomu století byl Schiff pevně usazen v bankovní komunitě a připraven naplnit svou roli jako klíčový muž v plánu Iluminátů na kontrolu našeho ekonomického systému, oslabení křesťanství, vytváření rasového napětí a rekrutování členů, aby se nechali zvolit do Kongresu a jmenovat do různých vládních agentur.

V roce 1636 Miles, John a James Morganové přistáli v Massachusetts, opustivše svého otce, aby pokračovali v rodinném řemesle - výrobě strojů v Anglii. Joseph Morgan (děd J.P. Morgana), úspěšný obchodník s nemovitostmi, podporoval založení Banky Spojených států. Junius Spencer Morgan (otec J. P. Morgana) byl partnerem bostonské bankovní firmy J. M. Beebe, Morgan, and Co. a stal se partnerem londýnské George Peabody and Co. Převzal ji, když Peabody zemřel, a stala se z ní firma J. S. Morgan and Co.

John Pierpont Morgan, nebo - jak byl lépe znám - J. P. Morgan, se narodil v 17. dubna 1837. V roce 1860 se stal zástupcem svého otce v New Yorku. V roce 1862 již měl svou vlastní firmu, známou pod názvem J. Pierpont Morgan and Co. V roce 1863 firmu zlikvidoval a stal se partnerem Charlese H. Dabneye (který zastupoval George Peabody and Co.) a založil firmu, známou jako Dabney, Morgan and Co. Později se spojil s Anthonym J. Drexelem

(synem zakladatele nejvlivnějšího bankovního domu ve Philadelphii) ve firmu s názvem Drexel, Morgan and Co. Morgan se takto stal partnerem v Drexel and Co. ve Philadelphii. Roku 1869 se Morgan a Drexel setkali s Rothschildy v Londýně a prostřednictvím společnosti Northern Securities Corporation začala konsolidace moci a vlivu Rothschildů ve Spojených státech. Morgan pokračoval v partnerství, které začalo, když jeho otec fungoval jako dvojitý agent pro Rothschildy a pro vládu USA.

Během Občanské války J. P. Morgan prodal armádě Unie vadné pušky-karabiny, a byly to vládní peníze, které pomohly postavit jeho Guaranty Trust Co. v New Yorku. V roce 1880 začal financovat a reorganizovat železnice. Po smrti jeho otce v roce 1890 a po smrti Drexela o tři roky později Dočasný národní ekonomický výbor odhalil, že J. P. Morgan vlastnil pouze 9,1% akcií ve své vlastní firmě. George Whitney vlastnil 1,9% a H. B. Davison držel 1,2%, avšak Charles W. Steele Estate držel 36,6% a Thomas W. Lamont (jehož syn, Corlis Lament, byl aktivním komunistou) měl 34,2%. Badatelé věří, že Ilumináti kontrolovali společnost prostřednictvím těchto podílů.

V roce 1901 Morgan koupil obrovské ocelárny Andrewa Carnegieho za 500 milionů dolarů, aby spojil největší ocelářské společnosti do jedné velké společnosti, známé pod jménem United States Steel Corporation (v níž po nějakou dobu byli Rockefellerové hlavními akcionáři).

V proslovu, který byl otištěn v Kongresovém záznamu z 30. listopadu 1941, senátor Norris řekl: "J. P. Morgan za asistence a spolupráce několika propojených korporací, které měly vliv v celých Spojených státech, kontrolují každou železnici v zemi. Mají pod kontrolou prakticky každou veřejnou službu, kontrolují doslova tisíce společností, kontrolují všechny velké pojišťovací společnosti. Pane prezidente, postupně se dostáváme do doby, pokud jsme tohoto bodu již nedosáhli, kdy podnikání v zemi je kontrolováno muži, kteří by se dali spočítat na prstech jedné ruky, protože tito lidé mají pod kontrolou peníze národa a tato kontrola rychle roste."

Dům Morgana se zvětšil v roce 1959, kdy se Guaranty Trust Co. z New Yorku spojil s J. P. Morgan and Co., aby vytvořili Morgan Guaranty Trust Co. Společnost měla v zemi čtyři pobočky a zahraniční pobočky v Londýně, Paříži, Bruselu, Frankfurtu, Římě a Tokiu. Firma Morgan, Stanley, and Co. je také pod jejich kontrolou.

Paul Moritz Warburg(1868-1932) a jeho bratr Felix (1871-1937) přišli do Spojených států z Frankfurtu v roce 1902 a koupili si podíl ve firmě Kuhn, Loeb and Co. s finančním krytím Rothschildů. Byli vyškoleni v rodinném bankovním domě M. M. Warburg and Co. (který řídil jejich otec Moritz M. Warburg, 1838-1910), v Rothschildově spřízněné bance ve Frankfurtu, Hamburku a Amsterdamu, která byla založena roku 1798 jejich velkým předkem. Paul (který prý po sobě zanechal jmění více než 2,5 milionů dolarů) si vzal za manželku Ninu Loebovou, dceru Solomona Loeba (mladší sestru Schiffovy manželky), zatímco Felix se v březnu 1895 oženil s Friedou Schiffovou, dcerou Jacoba Schiffa.

Jejich bratr Max (1867-1946), hlavní finančník Ruské revoluce (který ve funkci šéfa zpravodajství německé tajné služby pomohl Leninovi dostat se z Německa do Ruska v zapečetěném vlaku) a později Hitlera, řídil banku v Hamburku až do roku 1938, kdy nacisté začali uplatňovat svou rasistickou politiku vůči Židům. Nacisté nechtěli, aby Židé řídili banky, a tak se banka přejmenovala na Brinckmann, Wirtz and Co. Po 2. světové válce se bratrance Eric Warburg vrátil do jejího čela a v roce 1970 se banka přejmenovala na M. M.

Warburg, Brinckmann, Wirtz and Co. Siegmund Warburg, Ericův bratr, založil bankovní firmu S. G. Warburg and Co. v Londýně a v roce 1956 převzal banku Bratrů Seligmanů.

Warburgové jsou dalším dobrým příkladem, jak Ilumináti kontrolují obě válčící strany. Zatímco firma Paula Warburga Kuhn, Loeb and Co. (která měla pět zástupců na americkém ministerstvu financí) pomáhala v 1. světové válce financovat Spojené státy, jeho bratr Max financoval Německo, prostřednictvím M. M. Warburg and Co.

Paul a Felix Warburgové byli muži, kteří byli do Ameriky vysláni Rothschildy, aby lobovali za přijetí zákona o centrální bance v Kongresu. Plukovník Ely Garrison (finanční poradce prezidenta Theodora Roosevelta a Woodrowa Wilsona) ve své knize Roosevelt, Wilson and the Federal Reserve Act napsal: "Pan Paul Warburg je muž, který prosadil Zákon o federální rezervě poté, co Aldrichův plán vzbudil takový celonárodní odpor a opozici. Tvůrcem obou plánů byl Alfred Rothschild z Londýna." Profesor E. R. A. Seligman, šéf katedry Ekonomie na Kolumbijské univerzitě, v předmluvě k Warburgově eseji o centrálním bankovníctví napsal: "Zákon o federální rezervě je více práci pana (Paula) Warburga než kohokoli jiného v této zemi."

V roce 1903 Paul Warburg poslal Schiffovi memorandum, v němž popisoval aplikaci evropského systému centrálního bankovníctví na americký peněžní systém. Schiff ho potom poslal Jamesu Stillmanovi, prezidentu National City Bank v New York City. Warburg promoval na univerzitě ve Frankfurtu v roce 1886 a studoval anglické metody centrálního bankovníctví, zatímco pracoval na londýnské burze. V roce 1891 studoval francouzské metody bankovníctví a v letech 1892-93 cestoval po světě, aby studoval aplikace centrálního bankovníctví. Stal se přední světovou autoritou na centrální bankovníctví. Je zajímavé poznamenat, že pátý bod Komunistického manifestu z roku 1848 se zabývá centrálním bankovníctvím.

V roce 1906 Frank A. Vanderlip z National City Bank přesvědčil mnohé z bankovního establishmentu v New Yorku, že potřebují bankéři kontrolovanou centrální banku, která by mohla sloužit jako národní finanční systém. Do té doby tuto úlohu plnil Morganův bankovní dům. Mezi Morganovy muže patřili: Walter Burns, Clinton Dawkins, Edward Grenfell, Willard Straight, Thomas Lament, Dwight Morrow, Nelson Perkins, Russell Leffingwell, Elihu Root, John W. Davis, John Foster Dulles, S. Parker Gilbert a Paul D. Cravath. Finanční paniky v letech 1873, 1884, 1893, 1907, a později v roce 1920, byly iniciovány Morganem se záměrem vyvinout tlak na zavedení mnohem silnějšího bankovního systému.

6. ledna 1907 noviny New York Times otiskly článek od Warburga, nazvaný "Nedostatky a potřeby našeho bankovního systému", po němž se stal vůdčím exponentem peněžní reformy. Ve stejném roce Jacob Schiff řekl Komerční komoře v New Yorku, že "pokud nebudeme mít Centrální banku s přiměřenou kontrolou kreditních zdrojů, tato země podstoupí nejprudší a nejdalekosáhlejší peněžní paniku v historii." Když Morgan inicioval ekonomickou paniku v roce 1907 tím, že rozšířil pověsti, že Knickerbocker Bank and Trust Co. of America krachuje, byla nadměrná poptávka po bankovních službách, čímž se vytvořila finanční krize, která upevnila podporu pro systém centrálního bankovníctví. Během této paniky Warburg napsal esej nazvanou "Plán pro Modifikovanou Centrální banku", která volala po Centrální bance, v níž vláda bude mít podíl 50% a 50% národní banky. V projevu na Kolumbijské univerzitě citoval Abrahama Lincolna, který v roce 1860, během prezidentské kampaně řekl: "Věřím v Banku Spojených států."

V roce 1908 Schiff vytýčil definitivní plán, jak se zmocnit amerického peněžního systému. Plukovník (čestný titul) Edward Mandell House (1850-1938), syn britského finančníka Thomase W. Househo, Rothschildova agenta, který nadělal jmění zásobováním Jihu zbožím z Francie a Anglie během Občanské války, byl Schiffův hlavní zástupce a kurýr; a Bernard Baruch (1870-1965), jehož burzovní spekulace z něho na začátku 20. století udělaly multimilionáře, a jehož expertizy zahraniční a domácí politiky provázely prezidenty od Wilsona po Kennedyho; byli těmi, na něž silně spoléhal Schiff ve svých plánech. Herbert Lehman byl také blízkým pomocníkem Schiffa. Prezident Woodrow Wilson o Houseovi napsal (zveřejněno v *The Intimate Papers of Col. House*): "Pan House je moje druhá osobnost. On je mé nezávislé já. Jeho myšlenky jsou i mými myšlenkami. Kdybych byl na jeho místě, konal bych přesně tak, jak navrhoval... Pokud si někdo myslí, že on odráží mé názory, ať dělá cokoli, jeho závěr je správný." George Sylvester Viereck v knize *The Strangest Friendship in History: Woodrow Wilson and Colonel House* napsal: "Když Zákon o federální rezervě konečně nabyl své konečné podoby, House byl zprostředkovatelem mezi Bílým Domem a finančníky." Schiff, který byl znám jako "neviditelný strážný anděl" Zákona o federální rezervě, řekl, že americká ústava, jež je produktem myšlení 18. století, je zastaralá a měla by být "dána do sběru a přepsána".

V roce 1908 senátor Nelson W. Aldrich (tchán Johna D. Rockefellera, Jr. a děd Nelsona a Davida Rockefellerů) navrhl zákon, podle něhož by banky, v nouzové situaci, vydávaly měnu krytou dluhopisy federální vlády, státních a místních vlád a dluhopisy železnic, která by se rovnala 75% peněžní hodnoty dluhopisů. Tento návrh zákona byl ostře kritizován, protože neposkytoval peněžní systém, který by reagoval na sezónní požadavky a fluktoval s objemem trhu. Aldrich byl nejmocnějším mužem v Kongresu a hlavním mužem Iluminátů v Senátu. Byl členem Kongresu 40 let, z nichž 36 byl v Senátu, kde byl předsedou mocného Finančního výboru. Ve Sněmovně Reprezentantů Republikán E. B. Vreeland z New Yorku navrhl zákon, nazývaný Vreelandův návrh zákona. Poté, co udělal několik kompromisů s Aldrichem a s mluvčím Domu Josephem Cannonem na schůzce v pokoji hotelu Arlington House, byl jeho návrh nazýván Vreelandova náhražka. Volal po přijetí aktivní měny, ale pouze v případech naléhavé potřeby, a měna by, místo na dluhopisech, byla založena na cenných papírech. Návrh zákona prošel Domem v poměru hlasů 184 - 145, ale když přišel do Senátu, Aldrich se postavil proti němu a prosazoval další kompromisy. Aldrich-Vreelandův návrh zákona, nazývaný Emergency Currency Act, byl přijat 30. května 1908 a vedl k vytvoření National Monetary Commission (Národní monetární komise), která se stala součástí Kongresu. Od této doby každá legislativa, poslaná do Kongresu, musela nejdříve projít touto komisí.

Návrh zákona, schválený Národní monetární komisí, byl známý jako Aldrichův návrh zákona a vytvořil legislativní základ pro Zákon o federální rezervě (Federal Reserve Act). Byl uveden jako dodatek k republikánskému sponzorovanému návrhu tarifního zákona Payne-Aldricha, aby si zajistili podporu Republikánů. Byl založen na Warburgově plánu, podle něhož by existovalo pouze 15 obvodů (districts); polovina ředitelů na úrovni obvodů by byla vybírána bankami, třetina akcionáři a šestina dalšími řediteli. Národní rada měla být sestavována takto: každý obvod by vybral po dvou členech; devět členů by zvolili akcionáři; a sedm členů ex-officio by tvořili guvernér, předseda Rady, dva zástupci guvernéra, ministr financí, ministr práce a obchodu, ministr zemědělství a kontrolor měny. Většina lidí byla proti zákonu, protože nakonec identifikoval bankovní instituci jako centrální banku a v roce 1912 se proti němu postavila Demokratická strana na stranické půdě. Aldrich byl jmenován hlavou Národní monetární komise a v letech 1908-10, za náklady 300.000 dolarů, tento šestnáctičlenný výbor cestoval po Evropě, aby zde studoval systém centrálního bankovníctví.

V roce 1910 Warburg pronesl projev, nazvaný "Spojená rezervní banka Spojených států", v němž požadoval, aby ve Washingtonu, D.C. byla umístěna United Reserve Bank, mající kapitál 100 milionů dolarů. Země měla být rozdělena do 20 oblastí (districts) a systém měl být řízen Radou ředitelů, která měla být sestavována bankovními sdruženími, akcionáři a vládou. Warburg řekl, že americký měnový systém není pružný a není schopen vyrovnávat vzestup a pokles poptávky. Jako příklad uvedl, že když je sklizena pšenice a obchodníci nemají po ruce peníze, aby mohli koupit a uskladnit velké zásoby obilí, farmáři prodávají obilí pod cenou. To má za následek, že ceny pšenice silně kolísají a nutí farmáře prodávat se ztrátou. Warburg požadoval zavedení cenných papírů (papírových peněz), které by obíhaly jako měna, vydávaná ve standardních hodnotách o jednotných velikostech. Byly by zákonem prohlášeny za legální tendr pro platbu dluhů a daní.

Prezident Theodore Roosevelt, na adresu kritiků, že nebude snadné najít schopné muže, kteří by se mohli postavit do čela centrální banky, řekl: "Proč tuto práci nedat panu Warburgovi (Paulovi)? On by byl finančním bosem a já bych byl politickým bosem a mohli bychom řídit zemi společně." Po konferenci, která se konala na Kolumbijské univerzitě 12. listopadu 1910, Národní monetární komise zveřejnila svůj plán v článku s názvem "Bankovky a vládnoucí moc", otištěném v jejím časopise Journal of Political Economy.

Na 22. listopadu 1910 Aldrich svolal schůzi bankovního establishmentu a členů Národní monetární komise, která byla navržena Henrym P. Davisonem (partnerem J. P. Morgana). Aldrich řekl, že má v úmyslu nechat je v izolaci, dokud nevyvinou "vědeckou měnu pro Spojené státy."

Všichni ti, kdo byli pozváni na tajnou schůzi, byli členy Iluminátů. Sešli se na vlakovém nástupišti v Hobokenu, New Jersey, kde si najali soukromý vagón, který vlastnil Aldrich, a odjeli s ním do Georgie. Potom nastoupili na loď, která je odvezla na ostrov Jekyll, který se nachází za pobřežím Brunswicku, Georgia. Jekyll Island je jedním ze skupiny deseti ostrovů, mezi něž patří St. Simons, Tybee, Cumberland, Wassau, Wolf, Blackbeard, Sapelo, Ossabow a Sea Islands. Jekyll Island byl "odlehlym útočištěm pro bohaté", který v roce 1888 koupili J. P. Morgan, Cyrus McCormick, William Rockefeller (bratr Johna D. Rockefellera), William K. Vanderbilt a George F. Baker (který založil Harvard Business School s darem 5 milionů dolarů) za 125.000 dolarů od Eugena du Bignon, jehož rodina ostrov vlastnila celé století. Než bylo přeměněno na veřejné letoviště, žádný nevídaný host nevkročil na jeho pobřeží. Říkalo se, že když všech 100 členů Hunting Clubu na Jekyll Islandu zasedlo v klubovně k večeři, představovali šestinu světového bohatství. Ostrov St. Simon, nacházející se nedaleko severním směrem, byl také vlastněn Ilumináty.

Ti, kdo se zúčastnili srazu v soukromé lovecké lóži, byli prý na lovu kachen. Přísahali, že zachovají mlčenlivost, dokonce se oslovovali krycími jmény nebo pouze křestními jmény. Podrobností je známo velmi málo a týkají se těch, kteří sraz navštívili, ale většina scénářů se shoduje v tom, že přítomni byli následující lidé: senátor Aldrich, Frank A. Vanderlip (viceprezident Rockefellerem vlastněné National City Bank), Henry P. Davison (z J. P. Morgan and Co.), Abram Piatt Andrew (náměstek ministra financí, pomocný profesor na Harvardu a zvláštní asistent Národní monetární komise během jejich cesty po Evropě), Paul Moritz Warburg (z Kuhn, Loeb and Co.), Benjamin Strong (viceprezident Morgan's Bankers Trust Co.), Eugene Meyer (bývalý partner Bernarda Barucha a syn partnera v Rothschildem vlastněné firmě Lazard Freres, který byl hlavou War Finances Corporation, a později získal kontrolu nad Washington Post), J. P. Morgan, John D. Rockefeller, plk. House, Jacob Schiff, Herbert Lehman (z Lehman Brothers), Bernard Baruch (jmenovaný prezidentem Wilsonem

předsedou War Industries Board, která mu dala kontrolu nad všemi domácími kontakty pro válečný materiál Spojenců, což mu umožnilo vydělat 200 milionů dolarů, když pracoval pro vládu), Joseph Seligman (vedoucí židovský finančník, který založil firmu J. & W. Seligman and Co., a která pomáhala to vydávat dluhopisy během Občanské války a byla známá jako "Světoví bankéři", potom později odmítl nabídku prezidenta sloužit jako ministr financí a Charles D. Norton (prezident First National Bank z New Yorku).

Zhruba o deset dní později přišli s podklady pro systém centrálního bankovníctví, a to ve dvou verzích, aby zmátli opozici. Konečný návrh sepsal Frank Vanderclip podle Warburgových poznámek a byl zapracován do Aldrichova návrhu zákona ve formě zprávy Monetární komise, kterou Aldrich protlačil Kongresem tak, že se vyhnul termínu "centrální banka". O této schůzce nebyly dostupné žádné informace až do roku 1933, kdy se objevila kniha Federal Reserve Act: It's Origins and Problems od Jamese L. Laughlina a další informace od B. C. Forbese, redaktora časopisu Forbes Magazine. V roce 1935 Frank Vanderclip do Saturday Evening Post napsal: "Nemám pocit, že budu přehánět, když o naší tajné výpravě na Jekyll Island budu hovořit jako o příčině koncepce, z níž nakonec vzniknul Systém federální rezervy."

Bankéři iniciované minikrizí, z nichž poslední vznikla v roce 1907, pomohly získat v Kongresu podporu pro návrh tohoto zákona, a 11. května 1911 Národní liga občanů pro podporu zdravého bankovního systému, fasádní organizace Iluminátů, veřejně oznámila svoji podporu Aldrichova návrhu zákona. Avšak Aldrichův návrh zákona byl odsouzen k nezdaru, protože Aldrich byl úzce spojován s J. P. Morganem. A tak Ilumináti přišli s Plánem B, který byl druhou verzí ušitou na konferenci na Jekyll Islandu. Národní liga občanů veřejně stáhla svoji podporu Aldrichovu návrhu zákona, ale tento tah byl pouze předstíraný, aby zákon prošel Kongresem.

Jakmile byla nová verze hotová, trochu váhali s jejím předložením Kongresu, protože i kdyby Kongresem prošla, prezident Taft by ji vetoval, a tak museli čekat, dokud nebude zvolen jejich člověk. Tímto mužem byl Woodrow Wilson.

Demokraté, s výjimkou volby Grovera Clevelanda, nebyli u moci od roku 1869. Jelikož byli "hladovou" stranou, mohli do ní Ilumináti snáze proniknout. Na konci 19. století začali proces změny Demokratů z konzervativců na liberály a Republikánů z liberálů na konzervativce. Wilson promoval na Princetonu v roce 1879, studoval právo na Virginské univerzitě a doktorskou hodnost získal na Univerzitě Johna Hopkinse roku 1886. Učil politickou vědu a historii na Bryn Mawru a Weleyanu a v roce 1902 se stal prezidentem Princetonu. Z důvodu jeho podpory Aldrichova návrhu zákona, když byl poprvé předložen ke schválení, byl podporován Ilumináty při jeho úspěšné kandidatuře na guvernéra New Jersey v roce 1910. Obchod byl uzavřen prostřednictvím Vanderclipových agentů, Williama Rockefellera a Jamese Stillmana, na Vanderclipově usedlosti ve West Chesteru. Spojení mezi Ilumináty a Wilsonem bylo navázáno prostřednictvím jeho budoucího zetě, Williama G. McAdoo.

Rabín Stephen Wise, vedoucí židovský aktivista, řekl publiku v Y.M.C.A. v Trentonu, New Jersey: "V úterý bude prezident Princetonské univerzity zvolen guvernérem vašeho státu. Svě funkční období jako guvernér však nedokončí. V listopadu 1912 bude zvolen prezidentem Spojených států. V březnu 1917 bude uveden do úřadu prezidenta podruhé. Bude jedním z největších prezidentů v amerických dějinách." Wise, který pronesl tato prorocká slova v roce 1910, se později stal Wilsonovým blízkým poradcem. Měl důvod věřit tomu, co řekl, protože smlouva již byla uzavřena. Wilson nebyl vnímán jako zastánce bankéřů a platforma

Demokratické strany se stavěla proti centrální bance; ta byla nyní spojována s Republikány a bankéři.

Hlavním problémem Demokratů byly větší volební preference Republikánů a nedostatek peněz. Jakmile se Ilumináti rozhodli podporovat Wilsona, peníze přestaly být problémem. Záznamy ukazují, že největšími přispívajícími na Wilsonovu kampaň byli Jacob Schiff, Bernard Baruch, Henry Morgenthau, Sr., Thomas Fortune Ryan (důlní magnát), Samuel Untermyer, Cleveland H. Dodge (z National City Bank), plk. George B. M. Harvey (společník J. P. Morgana a redaktor Morganem kontrolovaného týdeníku Harper's Weekly, a prezident vydavatelské firmy Harper and Brothers), William Laffan (redaktor New York Sun), Adolph Ochs (vydavatel New York Times) a finančníci, kteří vlastnili New York Times, Charles R. Flint, gen. Sam Thomas, J. P. Morgan a August Belmont. Všichni z nich byli členy Iluminátů.

Problém volebních hlasů byl poněkud obtížnější, ale na něm již Ilumináti pracovali. Ruské pogromy v letech 1881 a 1882, v nichž byly zabity tisíce Rusů (rozuměj ruských Židů - pozn. překl.) a náboženské pronásledování a antisemitismus v Polsku, Rumunsku a Bulharsku na začátku 90. let 19. století způsobily třicet let trvající vlnu tisíců židovských přistěhovalců do Spojených států. Na přelomu století připlulo již půl milionu Židů do přístavů v New Yorku, Baltimore a Bostonu. Byli to Demokráté, kdo inicioval program získat je jako registrované voliče. Schiff a Rothschildové zakládali humanitární výbory, jako Hebrew Immigration Aid Society a B'nai B'rith, a tak když Židé přicestovali, udělali z nich naturalizované občany, registrované Demokraty, potom byli přemístěni do dalších velkých měst, jako je Chicago, Philadelphia, Detroit a Los Angeles, kde jim byla poskytnuta finanční pomoc, aby získali ubytování, potravu a oblečení. Tímto způsobem se z Židů stal pevný volební blok Demokratů a byly to tyto hlasy, které Wilson potřeboval ke svému zvolení prezidentem.

V roce 1912, kdy prezident William Howard Taft opět kandidoval na prezidentský úřad proti Wilsonovi, Ilumináti potřebovali nějakou pojistku. Získali ji tak, že naléhali na dalšího Republikána, bývalého prezidenta Theodora Roosevelta (1901-09), aby také kandidoval. Taft sloužil jako Rooseveltův ministr války (1905-09) a byl Rooseveltem vybrán za jeho nástupce v prezidentském úřadu. Nyní Roosevelt opět kandidoval. Obhajujíc 'nový nacionalismus', Roosevelt řekl: "Můj klobouk je v ringu... brzy začne boj a já jsem připraven bojovat." Byl považován za 'antibyznysmana', z důvodu jeho postoje proti korporacím a trustům. Jeho návrhy na reorganizaci vlády byly napadány Ilumináty kontrolovanými New York Times jako "supersocialismus". Jeho platforma 'Bull Moose' řekla: "Jsme proti takzvanému Aldrichovu návrhu měnového zákona, protože jeho nařízení by umístilo naši měnu a kreditní systém do soukromých rukou a byla by znemožněna účinná veřejná kontrola." Frank Munsey a George Perkins z J. P. Morgan and Co. zorganizovali, řídili a financovali Rooseveltovu kampaň. Nedávný příklad stejného plánu, který připravil Taft o voliče, aby byl zvolen Wilson, se objevil při prezidentských volbách v roce 1992. V roce 1994 v interview Barbara Bushová korespondentce ABC-TV News, Barbaře Waltersové, řekla, že kandidatura třetí strany, nezávislého kandidáta H. Rosse Perota, byla důvodem, proč Bill Clinton porazil prezidenta George Bushe.

Ilumináti získali podporu věčného demokratického prezidentského kandidáta, Williama Jenningse Bryana, tím, že ho nechali napsat dokument na podporu platformy strany, odporující Aldrichovu návrhu zákona. Nezapomínejte, že druhá verze návrhu zákona, připravená na Jekyll Islandu, měla být alternativní, pro případ, že se veřejnost postaví proti Aldrichovu návrhu zákona. Wilson, který byl aristokrat se socialistickými názory, byl přívržencem nezávislého rezervního systému, protože nedůvěřoval "obyčejným lidem", kteří

tvoří Kongres, avšak veřejně slíbil, že "osvobodí chudé americké občany od ovládnutí bohatými" a že Amerika bude mít takový peněžní systém, který nebude pod kontrolou Wall Streetu a mezinárodních bankéřů. V létě roku 1912, když přijal nominaci jako Demokratický kandidát na úřad prezidenta, řekl: "Koncentrace kontroly kreditů se může kdykoli stát neskonale nebezpečnou pro svobodné podnikání." Podle historických záznamů o Federální rezervě posun Wilsonových názorů byl způsoben "kombinací politické reality a jeho nedostatečných znalostí o bankovním a finančním a tím, že po svém zvolení prezidentem Wilson spoléhal na své poradce v otázkách měnové politiky."

Rozdělení voličů Demokratické strany způsobilo nejen to, že Woodrow Wilson vyhrál prezidentské volby, ale Demokráté navíc získali většinu v obou komorách Kongresu.

DEMOKRAT (Wilson) 435 hlasů volitelů 6.286.214 hlasů lidu PROGRESSIVE (Roosevelt) 88 hlasů volitelů 4,126,020 hlasů lidu REPUBLIKÁN (Taft) 8 hlasů volitelů 3,483,922 hlasů lidu

Republikán Carter Glass z Virginie, předseda bankovního a měnového výboru, se s Wilsonem setkal po jeho zvolení, spolu s H. Parkerem Willisem (který byl děkanem politických věd na Univerzitě George Washingtona) z Národní ligy občanů, aby připravili návrh zákona, známý jako Glassův návrh zákona, který začal nabývat formy v lednu 1913. Nyní byl uveden do pohybu Plán B. Národní liga občanů, s ústředím v Chicagu, již oznámila svoji opozici proti Aldrichovu návrhu zákona. Nyní se bankovní zájmy Wall Streetu postavily proti Glassovu návrhu zákona, který byl ve skutečnosti zamaskovaným Aldrichovým návrhem zákona.

Klice Wall Streetu se všeobecně říkalo "peněžní trust". Avšak v úvodníku Wall Street Journalu z roku 1912 se tvrdí, že termín "peněžní trust" se vztahuje k J. P. Morganovi. Vlna podezření vůči "peněžnímu trustu" vyvrcholila v roce 1912 během vyšetřování, vedeného bankovním podvýborem Sněmovny, které odhalilo, že dvanáct bank v New Yorku, Bostonu a Chicagu mělo své lidi v ředitelstvech 134 korporací. Republikán Robert L. Henry z Texasu řekl, že během posledních pěti let byly finanční zdroje národa "koncentrovány v městě New Yorku, kde nyní dominují více než 75 procenty peněžních podílů Ameriky..." George McC. Reynolds, prezident chicagské Continental Bank vypovídal: "Peněžní moc nyní spočívá v rukou tuctu mužů..." Hrozba ze strany tohoto mocného soukromého bankovního systému měla být završena zřízením centrální banky.

Aby se vyhnuli zmínce o centrálním bankovním, sám Wilson navrhl, aby se regionální banky nazývaly "banky federální rezervy" a navrhl svolání zvláštního 63. zasedání Kongresu, na němž měl být projednán a schválen Zákon o Federální rezervě (Federal Reserve Act). 23. června 1913 přednesl v Kongresu projev o Federální rezervě a pohrozil, že zasedání bude trvat do té doby, dokud zákon nebude přijat. Wilson získal Bryanovu podporu tím, že ho udělal ministrem zahraničí a v říjnu 1913 Bryan řekl, že prezidentovi pomůže při "zajištění, aby návrh zákona byl přijat co nejdříve."

Glassův návrh zákona (HR7837) byl předložen ke schválení Sněmovně Repräsentantů 26. června 1913. V opravené verzi není ani zmínka o centrálním bankovním, kterého se lidé obávali. Věřilo se, že návrh zákona napsal Willis, ale později bylo zjištěno, že to napsal profesor James L. Laughlin, z fakulty politických věd na Columbijské univerzitě, přičemž se snažil, aby nebyl spojován s Bryanovou podporou platformy Demokratické strany. 9. září byla o tom ve Sněmovně přečtena zpráva, přičemž bylo odkazováno na Bankovní a měnový výbor.

Senátor Robert Latham Owen z Oklahomy, předseda Bankovního a finančního výboru Senátu, spolu se svými pěti kolegy, vypracoval návrh zákona, který byl přístupnější návrhům bankéřů. Návrh zákona, napsaný senátorem Gilbertem M. Hitchcockem, Democratem z Nebrasky, volal po vyloučení "zákonné peněžní provize" a požadoval, aby bankovky byly kryty zlatem. Také poskytoval veřejné vlastnictví regionálních rezervních bank, které měly být kontrolovány vládou.

V Senátu byl Glassův návrh zákona předložen Bankovnímu výboru a 22. listopadu 1913 byl vrácen zpět do Senátu. Tento návrh zákona byl znám jako Glass-Owenův n. z. Senátor Owen, který byl proti Aldrichovu návrhu zákona, udělal několik úprav, čímž se pokusil zabránit úplnému ovládnutí našeho peněžního systému mezinárodními bankéři. Senátor Elihu Root z New Yorku kritizoval některé z těchto úprav a několik bodů bylo změněno. Byl schválen Senátem 19. prosince.

Jelikož byly oběma komorami schváleny různé verze zákona, byl ustaven Konferenční výbor, v němž zasedalo šest Demokratů a pouze dva Republikáni, aby bylo zajištěno, že jisté části původního návrhu zákona zůstanou nezměněny. Konečná verze byla narychlo připravena bez veřejného slyšení a 23. prosince, dva dny před Vánocemi, kdy mnoho kongresmanů a tři významní senátoři byli mimo Washington, byl návrh zákona poslán do Sněmovny Reprezentantů, kde prošel v poměru 298-60, a potom byl poslán do Senátu, kde prošel poměrem 43-25 (27 senátorů bylo nepřítomno nebo se zdrželi hlasování). Za hodinu po schválení Senátem Wilson Zákon o Federální rezervě podepsal a Ilumináti získali kontrolu nad americkou ekonomikou. Zlato a stříbro v národních trezorech nyní přešly do vlastnictví Federální rezervy. Baron Alfred Charles Rothschild (1842-1918), který celý plán vymyslel, potom zosnoval plány na další oslabení finanční struktury naší země.

Přestože Wilson a Republikán Carter Glass dostali za úkol protlačit Zákon o Federální rezervě Kongresem, William Jennings Bryan hrál hlavní roli při získávání podpory pro jeho přijetí. Bryan později napsal: "To je jediná věc v mé veřejné kariéře, které lituji - má práce na zajištění přijetí Zákona o Federální rezervě." Republikán Glass později napsal: "Nikdy jsem si nemyslel, že systém federálních bank takovým způsobem selže. Země je ve stavu nenapravitelného bankrotu."

Eustace Mullins ve své knize *The Federal Reserve Conspiracy* napsal: "Peníze a kreditní zdroje Spojených států byly nyní pod úplnou kontrolou aliance mezi First National Bank J. P. Morgana a Kuhn & Loeb's National City Bank, které by z principu oddány zájmům mezinárodních bankéřů, jejichž ústředí bylo tehdy v Londýně a které se během První světové války přesunulo do New Yorku."

Organizační výbor Rezervní banky (Reserve Bank Organization Committee), řízený ministrem financí, Williamem Gibbsem McAdoo a ministrem zemědělství Davidem F. Houstonem (který, stejně jako Glass, se stal ministrem financí za Wilsona), obdržel 100.000 dolarů, aby našel místa pro regionální rezervní banky. S více než 200 měst, požadujícími tento status, byla pořádána slyšení v 18 městech, když cestovali po celé zemi ve speciálně upraveném železničním vagónu. 25. října 1914 bylo oznámeno formální zřízení Federálního rezervního systému a začal fungovat v roce 1915.

Plk. House, kterého Wilson nazval svým "druhým já", protože byl jeho nejbližším přítelem a nejdůvěrnějším poradcem, napsal v roce anonymně novelu s názvem *Philip Dru: Administrator*, v níž odhalil způsob, jakým byl Wilson kontrolován. House, který loboval za

zavedení centrálního bankovníctví, nyní obrátil svoji pozornost směrem k odstupňování daně z příjmu. Je podivuhodnou náhodou, že inflační měna a odstupňovaná daň z příjmu, které poskytuje centrální banka, byly dva body v Komunistickém manifestu pro socializaci země.

House vybral první Radu Federální rezervy a Benjamin Stronga jmenoval jejím předsedou. V roce 1914 Paul M. Warburg opustil své zaměstnání s platem 500.000 dolarů u Kuhn, Loeb and Co., aby se stal členem Rady. V roce 1918, ještě během 1. světové války, na svoji funkci rezignoval z důvodu jeho kontaktů s Němci.

Bankovní zákon z roku 1935 pozměnil Zákon o Federální rezervě (Federal Reserve Act), změnil jeho název na Federal Reserve System a reorganizoval jej - změnil počet ředitelů a délku jejich funkčního období.

Radu Federální rezervy řídí sedm členů Rady guvernérů, jmenované prezidentem a potvrzené Senátem. Funkční období Rady je 14 let.

Rada guvernérů, prezident Banky Federální rezervy a čtyři další prezidenti rezervních bank, kteří fungují na rotačním základě, tvoří Federální výbor volného trhu (Federal Open Market Committee). Tato skupina rozhoduje, zda nakupovat a prodávat vládní cenné papíry na volném trhu, či nikoli. Vláda kupuje a prodává cenné papíry, většinou prostřednictvím 21 dealerů, aby vytvořila rezervy potřebné pro výkon vlády. Výbor také rozhoduje o dodávkách peněz pro národní banky a spotřebitele.

Existuje dvanáct federálních rezervních bank v dvanácti oblastech (districts): Boston (MA), Cleveland (OH), New York (NY), Philadelphia (PA), Richmond (VA), Atlanta (GA), Chicago (IL), St. Louis (MO), Minneapolis (MN), Kansas City (KS), San Francisco (CA) a Dallas (TX). Dvanáct regionálních bank bylo založeno proto, aby si lidé nemysleli, že Federální rezerva je řízena z New Yorku. Každá z těchto bank má dvanáct lidí v Radě ředitelů, šest z nich je voleno členy bank a tři jsou jmenováni Radou guvernérů.

Tyto banky mají 25 poboček a mnoho členských bank. Všechny federální banky jsou členské a čtyři z každých deseti komerčních bank jsou také členské banky. Celkově Federální rezervní systém kontroluje zhruba 70% bankovních vkladů v zemi. Senátor z Ohia, Warren G. Harding, který byl v roce 1920 zvolen prezidentem, při kongresovém vyšetřování v roce 1921 řekl, že Federální rezerva je monopol soukromých bank. Řekl: "Federální rezervní banka je instituce vlastněná akcionáři členských bank. Vláda zde nevládní ani dolar." Jeho funkční období náhle skončilo v roce 1923, kdy záhadně zemřel. Kolovaly pověsti, že byl otráven. Toto tvrzení nebylo nikdy prokázáno, protože jeho manželka nedovolila jeho pitvu.

Tři roky po uvedení Federální rezervy Woodrow Wilson řekl: "Růst národa a všechny naše aktivity jsou v rukou několika mužů... Naše vláda se stává jednou z nejhorších, jednou z nejúplněji kontrolovaných a ovládaných vlád v civilizovaném světě... již není vláda svobodného úsudku, již není vláda většiny, ale vláda názoru a nezákonného nátlaku malé skupiny nejvlivnějších mužů." V roce 1919 John Maynard Keynes, pozdější poradce Franklina D. Roosevelta, ve své knize *The Economic Consequences of Peace* napsal: "Lenin prohlásil, že nejlepší způsob, jak zničit kapitalistický systém, je zničit měnu... Pokračováním procesu inflace mohou vlády tajně a nepozorovaně konfiskovat významnou část bohatství svých občanů... Jak inflace postupuje a reálná hodnota měny z měsíce na měsíc prudce kolísá, všechny trvalé vztahy mezi dlužníky a věřiteli, které tvoří základ kapitalismu, se stávají tak naprosto rozrušenými že téměř ztrácí význam..." Kongresman Charles August Lindbergh, Sr.,

otec historického aviatika, řekl na půdě Kongresu: "Tento zákon zakládá nejgigantičtější trust na Zemi... Když prezident tento zákon podepíše, neviditelná vláda moci peněz, jejíž existence byla prokázána vyšetřováním 'peněžního trustu', bude legalizována... Je to Aldrichův návrh zákona v přestrojení... Tento nový zákon vytvoří inflaci, kdykoli si to trust bude přát... Od této doby budou krize vytvářeny s vědeckou přesností... Tímto bankovním a měnovým zákonem bude spáchán nejhorší legislativní zločin všech dob." Lindbergh údajně za svoji opozici Iluminátům zaplatil. Když se zdálo, že roste podpora pro jeho syna, aby se stal příštím prezidentem, jeho vnuk byl unesen a zřejmě zavražděn.

Republikán Henry Cabot Lodge, Sr. o návrhu zákona (Kongresový záznam, 10. června 1932) řekl: "Návrh zákona, jak stojí, se mi zdá být otevřenou cestou k rozsáhlé expanzi měny... Nelíbí se mi pomyslení, že může být přijat zákon, který umožní utopení zlatého standardu v záplavě nesměnitelných papírových peněz."

15. prosince 1931 Rep. Louis T. McFadden, který více než deset let sloužil jako předseda Bankovního a měnového výboru ve Sněmovně Reprezentantů, řekl: "Rada Federální rezervy a banky jsou řádně jmenovaní agenti zahraničních centrálních bank a více se zajímají o své zahraniční zákazníky než o lid Spojených států. Jedinou věcí, která je na Radě Federální rezervy americká, jsou peníze, které používá..." 10. června 1932 McFadden řekl v projevu v Kongresu: "V této zemi máme jednu z nejprohnilějších institucí, jakou svět kdy poznal. Mám na mysli Radu Federální rezervy a Banky Federální rezervy... Někteří lidé si myslí, že Banky Federální rezervy jsou instituce vlády Spojených států. Jsou to soukromé úvěrové monopoly, které vysávají lid Spojených států ve prospěch svůj a svých zahraničních zákazníků... Banky Federální rezervy jsou agenti zahraničních centrálních bank... V této sebrance finančních pirátů jsou těmi, kdo by člověku podřízli hrdlo pro pár dolarů... Rada Federální rezervy vyvinula obrovské úsilí, aby usurpovala tuto moc, ale pravdou je, že FED (rozuměj Federální rezerva - pozn. překl.) usurpoval vládu. Kontroluje zde (v Kongresu) všechno a kontroluje všechny zahraniční vztahy. Tvoří a rozbíjí vlády podle své libovůle... Když byl FED přijat, lid Spojených států si nevšiml, že zde byl založen světový systém... Superstát kontrolovaný mezinárodními bankéři a mezinárodními průmyslníky, kteří jednají společně, aby zotročili svět pro své potěšení!"

23. května 1933 McFadden vznesl obvinění proti členům Federální rezervy:

"Obžalovávám je společně a každého zvlášť, že způsobili odvržení národní měny Spojených států, aby hodnota zlata řečené měny mohla být dána do soukromých rukou..."

"Obviňuji je, že v roce 1928 svévolně a nezákonně převzali od vlády Spojených států 80 miliard dolarů..."

"Obviňuji je, že svévolně a nezákonně zvyšovali a snižovali hodnotu peněz... zvyšovali a snižovali množství peněz v oběhu ve prospěch soukromých zájmů..."

"Obviňuji je, že způsobili pokles cen na newyorské burze..."

"Obviňuji je ze spiknutí za účelem přesunu cizinců a mezinárodních půjčovatелů peněz, aby mohli kontrolovat finanční zdroje Spojených států..."

"Obviňuji je, že zveřejňovali lživou a zavádějící propagandu s cílem podvést americký lid a způsobit ztrátu nezávislosti Spojených států..."

"Obviňuji je ze zločinu zrádného spiknutí a jednání proti míru a bezpečnosti Spojených států a zrádného spiknutí s cílem zničit ústavní vládu Spojených států."

V roce 1933 viceprezident John Garner, když mluvil o mezinárodních bankéřích, řekl: "Víte, gentlemani, kdo vlastní Spojené státy."

Senátor Barry Goldwater ve své knize *With No Apologies* napsal: "Nezdá se vám podivné, že se tito muži stali členy CFR a Rady guvernérů Federální rezervy, že absolutně kontrolují peníze a úrokovou míru v této velké zemi? Organizace v soukromém vlastnictví... která nemá absolutně nic společného se Spojenými státy americkými!"

Prostě a jednoduše, Federální rezerva není součástí Federální vlády, je to korporace v soukromém vlastnictví akcionářů. To je důvod, proč Federální rezervní banka v New Yorku (a všechny ostatní) je na seznamu amerických podnikatelských subjektů. Podle článku I., sekce 8 Ústavy USA pouze Kongres má právo vydávat peníze a regulovat jejich hodnotu, takže je nezákonné, když to provádějí soukromé společnosti. Přesto se to děje a z důvodu znění zákona museli být akcionáři třídy A drženi v tajnosti. R. F. McMaster, který vydával bulletin s názvem *The Reaper*, prostřednictvím svých švýcarských a saúdskoarabských kontaktů zjistil, které banky vlastnily rozhodující podíly v Rezervě: Rothschildovy banky v Londýně a Berlíně; banka Lazard Brothers v Paříži; Israel Moses Seif Bank v Itálii; Warburgovy banky v Hamburku a Amsterodamu; Lehman Brothers Bank of New York; Kuhn, Loeb, and Co. of New York; Chase Manhattan Bank of New York; a Goldman, Sachs of New York. Tyto banky kontrolují Rezervu prostřednictvím zhruba 300 akcionářů.

Z důvodu, jak je Rezerva organizovaná, každý, kdo kontroluje Federální rezervní banku v New Yorku, kontroluje celý systém. V této oblasti je 90 ze 100 největších bank. Z 203.053 akcií newyorské banky má Rockefellerova National City Bank 30.000 akcií; Morganova First National Bank má 15.000 akcií; Chase National, 6.000 akcií; a National Bank of Commerce (Morgan Guaranty Trust), 21.000 akcií.

Zpráva Senátu z 15. června 1978, nazvaná "Interlocking Directorates Among the Major U.S. Corporations" odhalila, že pět newyorských bank mělo 470 svých lidí ve vedení 130 hlavních amerických korporací: Citicorp (97), J. P. Morgan Co. (99), Chase Manhattan (89), Manufacturers Hanover (89) a Chemical Bank (96). Podle Eustace Mullinse jsou tyto banky hlavními akcionáři FED. Ve své knize *World Order* napsal, že těchto pět bank je "řízeno z Londýna". Mullins píše: "Vedle vlastnictví rozhodujícího balíku akcií Federální rezervní banky v New Yorku Rothschildové získali důležité finanční podíly v dalších částech Spojených států... Celé Rockefellerovo impérium bylo financováno Rothschildy."

Zpráva Bankovního a měnového výboru Sněmovny z května 1976 uvádí: "Rothschildovy banky jsou sdruženy s Manufacturers Hanover of London, v nichž vlastní 20 procent... a Manufacturers Hanover Trust of New York." Zpráva také odhalila, že Rothschildova Intercontinental Bank, Ltd., která se skládala z Rothschildových bank v Londýně, Francii, Belgii, New Yorku a Amsterodamu, měla tři americké pobočky: National City Bank of Cleveland, First City National Bank of Houston a Seattle First National Bank. Věří se, že Rothschildové vlastní 53% akcií americké Federální rezervy.

Každý rok akcionáři třídy A "vydělají" miliardy dolarů z peněz amerických daňových poplatníků, které jdou do FED na zaplacení úroků z bankovních půjček.

A co naše zlaté rezervy? Za prvé, podívejme se stručně na historii dvou kovů, používaných pro ražbu měny. Zákon o ražbě mincí z roku 1792 stanovil, že jeden dolar má vážit 371,25 gránů (1 grán = 0,06 gramů) ryziho stříbra, ale později byl nahrazen zlatým dolarem s obsahem 25,8 gránů zlata. V roce 1873 byl schválen mincovní zákon, zakazující používat stříbro jako formu měny, protože byla objevena nová ložiska stříbra, která hodnotu tohoto kovu snižovala. V roce 1875, po dočasném zrušení směnitelnosti měny za zlato během období zelených bankovek za Občanské války, se USA začaly pevněji držet zlatého standardu. V roce 1900 byl přijat Zákon o zlatém standardu. Od roku 1900 do roku 1933 byly naše papírové peníze svázané s množstvím amerických zlatých rezerv.

V červenci 1927 se ředitelé anglické centrální banky (Bank of England), newyorské banky Federální rezervy a německé Reichsbank sešli, aby vypracovali plán, jak vyvézt zlato ze Spojených států a tento moment pomohl spustit hospodářskou krizi. Do roku 1928 bylo 500 milionů dolarů ve zlatě přesunuto do Evropy.

Prezident Franklin D. Roosevelt přijal radu anglického vedoucího ekonomy, Johna Maynarda Keynesa (1883-1946), člena Iluminátů, který řekl, že deficit státního rozpočtu je ekonomickou zbraní. Většina programů New Deal, namířených k potlačení hospodářské krize, byla založena na Keynesových teoriích o deficitním rozpočtu, a byla financována půjčkami, splácenými budoucími daněmi. V roce 1910 Lenin řekl: "Nejjistější cestou ke svržení zavedeného společenského řádu je zničení jeho měny." O devět let později Keynes napsal: "Lenin měl jistě pravdu, neexistuje žádný spolehlivější, nebo zákeřnější, žádný jistější prostředek, jak svrhnout existující základy společnosti, než znehodnocení měny... Tento proces zapojuje všechny skryté síly ekonomického zákona na straně destrukce a činí tak způsobem, že ani jeden člověk z milionu to není schopen rozpoznat." 5. dubna 1933 vydal Roosevelt prezidentský výnos, kterým nařizoval, aby všichni lidé vyměnili své zlaté mince, zlaté cihly a zlatem krytou měnu za peníze, které nebyly směnitelné za drahé kovy. Zákon o zlaté rezervě z roku 1934, známý jako Thomasův dodatek, který byl doplňkem zákona z 12. května 1933, činil nezákonným vlastnit jakékoli zlaté mince (který byl zrušen 31. prosince 1974). Zlaté mince byly staženy z oběhu a uloženy ve formě zlatých cihel. Veřejnost měla vrátit všechno zlato vládě USA, aby tvořilo Federální rezervu. Avšak, zatímco lidé dostali 20,67 dolarů za unci v papírových penězích vydaných Federální rezervou, Rezerva získala za papír zlato. Nyní federální rezerva a Ilumináti měli pod kontrolou všechno zlato v zemi.

V roce 1934 se hodnota zlata zvýšila na 35 dolarů za unci, což vládě přineslo zisk 3 miliardy dolarů. Ale když se zvýší cena zlata, hodnota dolaru klesne. Náš dolar nemá cenu 100 centů od roku 1933, kdy jsme opustili zlatý standard. V roce 1974 náš dolar měl cenu 221/2 centů, a v roce 1983 jeho cena byla pouze 38 centů. Od té doby, co množství naší měny přestalo být omezeno množstvím zlata ve zlatých rezervách, bylo tištěno víc peněz a hodnota dolaru poklesla.

První Měnová a finanční konference Organizace spojených národů, konaná v Bretton Woods, New Hampshire, od 1. do 22. července 1944, kterou řídil Harry Dexter White (člen CFR a ruský špion), založila Mezinárodní měnový fond. Jeho cílem bylo připravit Spojené státy o jejich zlaté rezervy a dát je jiným národům; spojit průmyslové kapacity; a sjednotit hospodářské, společenské, vzdělávací a náboženské politiky s cílem nastolení jednosvětové vlády.

Z důvodu splácení zahraničních dluhů a posilování zahraničních ekonomik v letech 1958 až 1968, se množství zlatých cihel ve vlastnictví americké státní pokladny snížilo o 52%. Ze

zbývajícího množství bylo 12 miliard dolarů rezervováno zákonem na krytí papírových peněz v oběhu. Naše peníze byly kryty 25% zlatých rezerv v soulase se zákonem z roku 1945, ale v roce 1968 byl zrušen. Množství zlata pokleslo z 653,1 trojských uncí v roce 1957 na 311,2 milionů uncí v roce 1968, což bylo podle Ministerstva financí způsobeno prodejem zahraničním bankovním institucím, prodejem domácím výrobcům a prodejem a nákupem zlata na světovém trhu ke stabilizaci cen. To představovalo ztrátu 341,9 milionů trojských uncí. V srpnu 1971 bylo zlato používáno pouze pro světový obchod, protože cizí země nepřijímaly americké dolary. V listopadu 1981, podle jistých zdrojů, poklesly zlaté rezervy na 264.1 milionů trojských uncí.

Paragraf 31 Sbírký zákonů USA vyžaduje každoroční fyzickou inventuru našich zásob zlata, ale úplná revize nikdy nebyla provedena, takže oficiálně nikdo neví, jaký je skutečný stav. Po 2. světové válce měla Amerika 70% světových zásob volného zlata, ale dnes ho máme možná míň než 7%. Senátor Jesse Helms se domníval, že naše zlato mají země OPEC, zatímco druzí věří, že 70% světových zásob vlastní Světová banka, která je ovládána finančním stiskem Rothschildů a Rockefellerů. Dostal jsem informaci od jistého gentlemana z Michiganu, která naznačuje, že byly použity falešné bankovky Federální rezervy (Federal Reserve Notes) s nominální hodnotou 5.000 a 10.000 dolarů k ukradení amerických zlatých rezerv. Tyto bankovky jsou vlastně šeky, které jsou použity k přesunu vlastnictví velkého množství zlata, aniž by se se samotným zlatem hýbalo. S použitím veřejných záznamů ukazuje sériová čísla bankovek, které byly původně vytištěny, a že jich je nyní mnohem víc.

Bylo oznámeno, že 40% (13.000 tun) světového zlata leží o pět podlaží níž než je úroveň ulice, v suterénu newyorské Federální rezervní banky, za devadesátitunovými otáčecími dveřmi. Část je v americkém vlastnictví, ale většinu vlastní centrální banky jiných zemí. Je uloženo v samostatných oddílech a čas od času je přesunuto z jednoho oddílu do druhého, aby byly uspokojeny mezinárodní transakce.

Nyní se podívejme na stříbro. Po březnu 1964 stříbrné certifikáty již nejsou směnitelné za stříbrné dolary; a v březnu 1968, téměř na konci Johnsonovy administrativy, bylo krytí dolaru stříbrem zrušeno. Na sérii bankovek z roku 1929 čteme: "Směnitelné na požádání za zlato ve Státní pokladně Spojených států, nebo za zlato nebo právoplatné peníze v kterékoli bance Federální rezervy." Toto bylo podobné jako u stříbrného certifikátu, který byl zaručen dolarem ve stříbře, který byl v úschově. Na bankovkách ze série z roku 1934 čteme: "Tato bankovka je legální záruka za všechny dluhy, veřejné a soukromé, a je směnitelná za právoplatné peníze ve Státní pokladně Spojených států, nebo v kterékoli z bank Federální rezervy." Série z roku 1950 nese stejnou informaci, ale redukuje ji na tři řádky a redukuje velikost písma. V sérii z roku 1953 jsou tato slova úplně odstraněna, ačkoli spodní část obsahuje slib "zaplatit držiteli na požádání." Avšak v roce 1963 byla dokonce i tato zpráva odstraněna a naše dolary nestaly ničím jiným než bezcennými kousky papíru, protože již nesplňují zákonné požadavky na bankovky. To znamená, neobsahují údaj o bance, která je vydala, a směnnou hodnotu, a čas pro platbu, což bylo "na požádání".

Od roku 1933 Rezerva tiskne příliš mnoho peněz v porovnání s poklesem hrubého národního produktu (HNP). HNP je akumulovaná hodnota služeb a zboží vyrobeného v zemi. Jestliže HNP je 4%, potom objem peněz by se měl zvýšit maximálně o 5-6%, čímž bude zajištěno, že bude dostatek peněz na to, aby zboží, které odpovídá HNP, bylo udržováno v oběhu. Další sociální služby, které jsou slibovány během voleb každý rok voleb, jsou rétorikou k získání hlasů a zvyšují federální rozpočet, takže je tištěno víc peněz. Potom vláda udělá v rozpočtu škrty, začne kontrolovat mzdy a ceny. Nadbytečné peníze v oběhu sníží hodnotu dolaru a

ceny stoupnou. Jednoduše řečeno, příliš mnoho peněz v oběhu způsobuje inflaci, a to je to, co Rezerva dělá - účelově tiskne příliš mnoho peněz, aby zničila ekonomiku. Na druhé straně, kdybychom přestali tisknout peníze, hospodářství by se zhroutilo.

Rezerva je zodpovědná za stanovení úrokové míry, s níž si členské banky mohou půjčovat od Rezervy, takže řídí úrokové míry celé země. Stručně řečeno, Federální rezerva určuje množství potřebných peněz, které mezinárodní bankéři vytvářejí z ničeho. Kromě toho, vláda platí poplatek za vytištění každé bankovky. Federální vláda platí Rezervě v dluhopisech (které také tiskne Rezerva) a potom tyto dluhopisy splácí s vysokým úrokem. Tento úrok se brzy stane největší položkou federálního rozpočtu.

William McChesney Martin, člen Rady pro zahraniční vztahy (Council on Foreign Relations) a předseda Federální rezervy za vlády Kennedyho, dosvědčil před Federálním bankovním výborem, že hodnota dolaru byla každý rok uměle snižována o 3 až 3,5 procenta, aby mohly růst mzdy. Důvodem pro to bylo, že lidé měli uvěřit, dostávají víc, zatímco ve skutečnosti dostávali méně. K tomuto procesu přispěl také Kongres tím, že každý rok schvaloval federální rozpočet, což vyžaduje tisknout stále více peněz na financování dluhu, který v současné době činí více než 4.800.000.000.000 (4,8 trilionů) dolarů. Když byl prezidentem Wilson, dluh činil jednu miliardu dolarů, a v roce 1974 byl dluh kolem jednoho trilionu.

V roce 1937 si Rep. Charles G. Binderup z Nebrasky uvědomil důsledky Federálního rezervního systému a požadoval po vládě, aby koupila všechny akcie a vytvořila novou Radu kontrolovanou Kongresem, který měl regulovat hodnotu měny a objem bankovních vkladů, a tedy omezit nezávislost FED. V dalších volbách byl poražen. O kontrolu Federální rezervy se snažili také další kongresmani: Rep. Goldborough (1935), Rep. Jerry Voorhis z Kalifornie (1940, 1943), Sen. M. M. Logan z Kentucky a Rep. Usher L. Burdick ze Severní Dakoty.

Rep. Wright Patman z Texasu (který byl do roku 1975 předsedou Bankovního výboru Sněmovny) v roce 1952 řekl: "Ve skutečnosti nebyl nikdy uskutečněn nezávislý audit žádné z dvanácti bank Rady Federální rezervy, provedený Kongresem... Za 40 let trvání tohoto systému nebylo provedeno řádné zúčtování, zatímco volně používal peníze vlády." Patman řekl, že Federální výbor pro volný trh (který, vedle Rady guvernérů, rozhoduje o měnové politice země) je "jednou z nejtajnějších společností. Těchto dvanáct mužů rozhoduje o tom, co se stane v ekonomice... Jejich rozhodnutí nikdo nekontroluje, ani prezident, ani Kongres, ani lid." Patman také řekl: "Ve Spojených státech máme ve skutečnosti dvě vlády... Máme řádně jmenovanou vládu... Dále máme nezávislou, nekontrolovanou a nekoordinovanou vládu Federálního rezervního systému, která má moc nad penězi, jež je Ústavou rezervována Kongresu." Během své kariéry se Patman snažil přinutit FED, aby umožnil provedení nezávislého auditu, o omezení vlivu velkých bank, o zkrácení funkčního období guvernérů FED, zasazoval se o to, aby byl FED pravidelně kontrolován Kongresem jako každá jiná vládní agentura, a aby členy Federálního výboru pro volný trh jmenoval prezident a schvaloval Kongres. V roce 1967 se Patman pokusil o audit v FED a 22. ledna 1971 předložil návrh zákona HR11, který měl přestavět tuto organizaci a podstatně omezit její moc. Později byl odstraněn z funkce předsedy Bankovního a měnového výboru Sněmovny, kterou vykonával řadu let.

22. ledna 1971 Rep. John R. Rarick z Louisiany předložil HR351: "Svěřit vládě Spojených států úplně, absolutně a bezpodmínečně do vlastnictví dvanáct bank Federální rezervy." Řekl: "Federální rezerva není agenturou vlády. Je to soukromý bankovní monopol." Podruhé už nebyl zvolen. V průběhu 80. let Rep. Phil Crane z Illinois předložil Snemovně rezoluci HR70,

kteřá požadovala každoroční audit FED (nikdy se o ni nehlasovalo) a Rep Henry Gonzales z Texasu předložil HR470, požadující zrušení Zákona o Federální rezervě.

Federální rezervní systém nikdy nebyl prověřován a jeho zasedání jsou uzavřená a zápisy z nich nejsou zveřejňovány. Byly odmítány všechny pokusy o audit. V roce 1967 Arthur Burns, předseda Federální rezervy, řekl, že audit by ohrozil nezávislost Rezervy.

V roce 1979, po propuštění ministra financí, Michaela Blumenthala, prezident Jimmy Carter toto místo nabídl šéfovi amerických Iluminátů Davidu Rockefellerovi, výkonnému řediteli Chase- Manhattan Bank, stejně jako to udělal Nixon, ale on to odmítl. Také odmítl nominaci na předsedu Rady Federální rezervy. Carter potom jmenoval předsedou Paula Volckera. Volcker promoval na Princetonu jako ekonom a na Harvardu v oboru veřejná správa. Byl ekonomem u Federální rezervní banky v New Yorku (1952-57), pracoval v Chase Manhattan Bank(1957-61), působil na americkém ministerstvu financí (1961-65), jako náměstek ministra pro finanční věci (1969-74) a jako prezident newyorské Federální rezervní banky (1975-79). V Nixonově administrativě, jako podsekretář pro monetární politiku a mezinárodní záležitosti, úředník exekutivy, který úzce spolupracoval s Federální rezervou, spolu s ministrem financí Johnem Connolly, pomohl zformulovat politiku, která v roce 1971 zrušila zlatý standard, protože klesaly zlaté rezervy ve Fort Knox. Volcker byl vybrán, protože byl "kandidátem Wall Streetu". Byl členem Trilaterální komise a hlavním stoupencem Rockefellera. Bert Lance, bankéř z Georgie a politický poradce Cartera, který se stal ředitelem státního rozpočtu a později byl přinucen rezignovat, kontaktoval Geralda Rafshoona, Carterova pomocníka, a řekl, že když bude jmenován Volcker, bude "usilovat o své znovuzvolení do Federální rezervy." Lance předpověděl, že zavede vysoké úrokové míry a způsobí velkou nezaměstnanost. V srpnu 1979 byl schválen Bankovním výborem Senátu, nahradil Arthura Burnse, v Rakousku narozeného ekonoma, který byl členem CFR a úzké vazby na Rockefelleru. Volcker byl proti zlatem krytému dolaru a proti používání zlata jako platidla. Pokusil se napnout peněžní situaci, aby omezil roční růst množství peněz v oběhu na 10% a zvýšil poptávku po půjčkách. výsledkem bylo dramatické zvýšení úrokové míry, která vzrostla v září 1979 vzrostla na 13,5% a v prosinci 1980 se úroková míra vyšplhala dokonce na 21,5%.

Existují domněnky, že tento ekonomický pokles byl vytvořen uměle, aby způsobil politický pád Cartera. Carter reagoval na vzrůst úrokové míry slovy: "Jak dobře víte, nemám vůbec žádnou kontrolu nad FED. Ta je pečlivě izolována od vlivu prezidenta nebo Kongresu. Je tomu tak již po mnoho generací a myslím si, že je to tak správně." Přestože inflace rostla do nebetyčných výšin, Reagan Volckera ve funkci ponechal. Byl to Volcker, kdo způsobil pád ekonomiky USA. V průběhu 70. let mnoho bank opustilo Federální rezervu a v prosinci 1979 Volcker řekl Bankovnímu výboru Sněmovny, že "za posledních 4 a půl roku opustilo FED 300 bank s vklady za 18,4 miliard dolarů," a že dalších 575 ze zbývajících 5.480 bank, s vklady za 70 miliard dolarů, naznačilo, že mají v úmyslu odejít. Řekl, že by to omezilo jejich kontrolu nad penězi, a to vedlo Kongres k tomu, aby v roce 1980 přijal Zákon o kontrole peněz (Monetary Control Act), který dal Federální rezervě kontrolu nad všemi bankovními institucemi, bez ohledu na to, zda jsou členy FED, či nikoli.

Alan Greenspan, který se v roce 1987 stal předsedou Rady Federální rezervy, je členem CFR. Má hodnost bakaláře a mistra a doktorát z ekonomie na newyorské univerzitě. Setkal se s Aynou Randovou, autorkou knihy Atlas Shrugged, a stali se přáteli. Od ní se naučil, že kapitalismus je "nejen efektivní, ale také morální." V únoru 1995 se posedmé zvýšila úroková míra za poslední rok. To Greenspana a Federální rezervu postavilo do středu zájmu veřejnosti.

Bylo velmi zajímavé, jak média zatemňovala skutečnou roli FED, kterou hraje při kontrole naší ekonomiky.

V dokumentu Světové banky 447, článek 3 stojí, že světová ekonomika bude stabilní až do roku 1980, kdy začne padat jako domino. 29. října 1975 Wall Street Journal otiskl komentář H. Johannese Witteveena, generálního ředitele Mezinárodního měnového fondu (IMF), že "IMF by se měl vyvinout ve světovou centrální banku... aby se zabránilo inflaci." Dr. H.A. Murkline, ředitel Mezinárodního vzdělávacího institutu v Irvingu, Texas, napsal ve World Oil: 1976, že předpovídal, že federální vláda může vydržet do konce roku 1981. Dow Theory Letters, Inc. uvedl, že do roku 1982 národní dluh pohltní všechny peníze vlády, získané z daní.

Robbinsova zpráva z 15. ledna 1978 říká: "Pokud Carter dosadí Bancora, který poskytne náš dolar ECU (European Currency Unit), bude reálná vyhlídka na hyperinflaci a zhroucení všech papírových peněz světa do roku 1985." Julian Snyder v International Money Line v únoru 1978 řekl: "Spojené státy se pokoušejí vyřešit své problémy prostřednictvím znehodnocení měny... to nebude fungovat. Pokud ke krachu nedojde letos, bude odložen do roku 1982."

13. března 1979 na zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku, který vládně Evropskému hospodářskému společenství, předpovídali založení nového evropského měnového systému, známého jako ECU. Bude kryto 20% zlatých rezerv účastnických zemí (kolem 3.150 tun). Co trochu posiluje náš dolar, se odvíjí od faktu, že všechny národy, které kupují ropu od OPEC, používají americké dolary. V březnu 1980 přišla z arabských diplomatických zdrojů v OSN zpráva, že Chase Manhattan Bank zosnovala plány na pád dolaru ve spojení s ECU.

Dr. Franz Pick, dobře známá autorita přes světovou měnu, v Silver and Gold Report z prosince 1979 napsal: "Nejvýznamnějším problémem, před kterým dnes stojíme, je znehodnocení naší měny vládou. Vláda bude pokračovat ve znehodnocování dolaru, dokud nedojde k jeho zhroucení. Potom bude nucena vytvořit novou tvrdou měnu... Měnová reforma není nic jiného než eufemismus pro státní bankrot... Měnová reforma dokončuje vyvlastnění všech druhů úspor... smaže všechny veřejné a soukromé dluhy, všechny důchody a dary."

Přestože naše ekonomika dosud přežívá, stále více finančních analytiků mluví o katastrofálním stavu našeho finančního systému. V roce 1992 nezávislý prezidentský kandidát H. Ross Perot shromáždil téměř 20% hlasů, když ve své předvolební kampani kritizoval stav naší ekonomiky. V roce 1993 senátor Bob Kerrey (Demokrat) slíbil, že bude podporovat Rozpočtový plán Billa Clintona, pokud Clinton určí výbor, který bude studovat stav americké ekonomiky. Prezident zřídil 32-členný dvojstranný výbor a v srpnu 1994 vydal jeho zprávu. Podle zjištění výboru do roku 2012 nebudeme schopni splácet úroky z národního dluhu, pokud nebudou provedeny drastické změny. Vláda, přestože to ví, dovoluje, aby současný trend pokračoval. Je tedy zřejmé, že zkáza americké ekonomiky je součástí promyšleného plánu finančně zotročit náš národ.

Dr. Pick řekl, že konec roku 1983 nebo na začátek roku 1984 bude konečné datum pro zavedení "nových peněz". Carl Mintz, člen Bankovního výboru Senátu, řekl: "Věřím, že už existují miliardy dolarů a jsou ukryty na různých místech." Věří se, že již jsou vytištěny a uloženy v Federal Reserve Emergency Relocation Facility (Nouzové ubytovací zařízení Federální rezervy) v Culpepperu, Virginia, které je vybudováno v úbočí hory a je schopno poskytnout ochranu při a po jaderném výbuchu. Jeho rozloha je 200.000 čtverečních stop. Další podzemní zařízení Federální rezervy v Mt. Weather, Virginia (nedaleko Berryville), je primární relokační oblastí pro prezidenta, kabinet, Nejvyšší soud a několik tisíc federálních

zaměstnanců. (Kongres by byl přemístěn do podzemního zařízení ve White Sulphur Springs, West Virginia). Až bude náš peněžní systém totálně zničen, budou vydány nové peníze.

Ron Paul, Republikán z Texasu, který byl členem Výboru pro bankovníctví, finance a urbanistiku, napsal o nových penězích v dopise Charlesi T. Robertsovi, výkonnému viceprezidentovi HullState Bank v Texasu: "Na uzavřeném briefingu pro členy Bankovního výboru Sněmovny 2. listopadu představitelé Úřadu pro rytectví a tisk, Federální rezervy a Tajné služby popsaly plány na provedení změn u bankovek Federální rezervy počátkem roku 1985 (ačkoli cílovým rokem je 1988)... Tyto změny, které pravděpodobně budou zahrnovat kovové proužky, bezpečnostní vlákna a barvy a mohou obsahovat hologramy, difrakční mřížky nebo vodotisky, budou provedeny v koordinaci se šesti dalšími národy: Kanadou, Británií, Japonskem, Austrálií, Západním Německem a Švýcarskem. Například Japonsko začne stahovat současnou měnu v listopadu 1984 a bude téměř dokončena za šest měsíců... Podle vlády je jediným důvodem pro změny měny zabránit padělání. Zatímco jeden z mluvčích této skupiny připustil, že současná měna bude postupně stahována a nahrazována novou měnou, mluvčí vlády tvrdili, že pro novou měnu neexistují jiné motivy..." Podle zákona má právo měnit peníze jedině ministr financí.

Více než 3 miliony dolarů byly utraceny na "prevenci proti padělání", tj. vývoj nových peněz, které by podle slyšení k novému zákonu o návrhu peněz (HR6005) vydala Rada Federální rezervy. Ve zprávě Pattersonovy organizace v Cincinnati, Ohio, bylo poprvé oznámeno, že v červenci 1983 byly na výstavě v Buena Parku v Kalifornii lidem poprvé ukázány návrhy nových amerických bankovek. Bankovky různých hodnot měly různé barvy; pečeť Federální rezervy byla nahrazena designem využívajícím reflexní inkoust a byly použity další optické prvky jako hologramy, mnohvrstevné difrakční mřížky, stejně jako kovová bezpečnostní vlákna a planžety (červené a modré destičky začleněné do papíru, podobně jako kovová vlákna), aby spustily skenovací zařízení, které bude detekovat jejich přítomnost a rychleji bude počítat hotovost. Ministerstvo financí najalo firmu z Illinois, zabývající se průzkumem trhu, aby zjistila reakce veřejnosti na různé grafické návrhy. Bylo zjištěno, že drastické změny by nebyly přijatelné, a tak byl proces změn přizpůsoben. Bylo rozhodnuto, že Úřad pro rytectví a tisk přidá do současných bankovek jemný kovový proužek, jinak zůstanou bankovky nezměněny; avšak později rozhodl, že použije proužek z čirého polyesteru, který bude vertikálně protínat pečeť Federální rezervy. Na průhledném polyesterovém proužku stodolarové bankovky bude vyražen nápis "USA100" a na bankovce 50 dolarů bude nápis "USA50", který bude čitelný pouze pod přímým osvětlením. Bylo sděleno, že společnost s názvem Checkmate Electronics, Inc., která vyrábí přístroje pro snímání šeků, skenovala nové peníze a našla proužek, který obsahoval strojem detekovatelný hliník. Jejich sken produkoval nerozluštitelný čárový kód. Přestože se základní design nezměnil, je kolem obrázku vytištěn mikroskopický text: "The United States of America", který se jeví pouze jako čára. Tato měna byla představena v srpnu 1991 a zahrnovala bankovky o nominálních hodnotách 100, 50 a 20 dolarů. Váda přestala tisknout staré peníze a začala vyprazdňovat trezory, aby se zbavila starých bankovek.

Mezinárodní měnový fond je zodpovědný za pokles našeho dolaru a za naši současnou hospodářskou situaci. Prvním krokem k iniciaci tohoto "krachu" byl Zákon o kontrole peněz (Monetary Control Act) z roku 1980, který místo poměru 6:1 Federální rezervě nařizoval mít jeden dolar vkladu na každých 12 dolarů, které vytvoří. Další plány byly vypracovány během zasedání vůdců Západu ve Williamsburgu, Virginia, které proběhlo ve dnech 28.-30. května 1983. Mezi členy vlád probíhala intenzivní spolupráce s cílem koordinace změn měn v členských zemích. V roce 1985 se úředníci z Morganovy banky v New Yorku setkali se členy

lyonské banky ve Francii. Vytvořili Bankovní sdružení pro evropskou měnovou unii, které mělo zajistit světovou spolupráci při sjednocování měn a mělo podporu bankéřů ve Francii, Japonsku a Spojených státech. Byla to odnož Bankovní federace Evropského společenství, která byla zapojena do uzavírání malých bank, aby mohla vytvořit konglomerát několika obrovských bank. V říjnu 1987 se tajně sešlo Sdružení pro evropskou peněžní unii a doporučilo, aby existující národní měny nahradilo ECU a aby byly sloučeny všechny evropské centrální banky v jedinou banku, která by vydávala novou jednotnou měnu - ECU (jež je naplánovaná na rok 2000). Věří se, že existuje plán na pouze tři centrální banky na světě: Federální rezervní banka, Evropská centrální banka a Japonská centrální banka. Na slyšení podvýboru pro bankovní bezpečnost Senátu v červnu 1989 Alan Greenspan, předseda Federální rezervy, řekl, že směnné kurzy by mohly být pevně stanoveny z důvodu vyřešení problému sjednocení měn různých národů.

Mnoho zemí, jako Švýcarsko, Velká Británie, Japonsko, Kanada, Francie, Německo, Austrálie a Brazílie, plánovalo přijít s novými penězi. Tyto země měly na bankovkách společné pole, obvykle na levé straně bankovky, o ploše jednoho čtverečního palce. Proti světlu je na tomto místě hologram, viditelný pouhým okem, který nemůže být reprodukován pomocí kopírky. Věří se, že toto místo je rezervováno pro přetisk Světové centrální banky. Také obsahují kovové proužky, které jsou detekovatelné pomocí skenerů, umístěných na letištích a státních hranicích.

10. května 1994 USA Today přinesl na titulní straně článek, týkající se hlavních změn v designu papírových peněz, které jsou očekávány koncem roku. Úředníci z Ministerstva financí, Tajné služby a Bureau of Engraving řekli, že změny byly nutné pro boj proti padělatelům. Minimální změny, které byly provedeny ze stejného důvodu dříve, se zastavily u dvacetidolarové bankovky, což mě přivedlo na myšlenku, že tyto změny byly pouhou kouřovou clonou, aby nás připravili na větší změny vzhledu našich peněz. Článek byl doprovázen obrázkem nové stodolarové bankovky s větším portrétem Benjamina Franklina, který byl umístěn na pravé straně, a orlem uprostřed. Řádek "United States of America" se objevil vpravo nahoře a řádek "One Hundred Dollars" je vlevo dole s číslem série umístěným přes tento text. Na levé straně bankovky je podezřelé prázdné místo, které je velmi podobné jako plocha u nových bankovek jiných zemí.

Někteří finanční experti teoretizovali, že když budou změněny bankovky všech hodnot, potom obchodní sektor nebude chtít přijímat staré bankovky, které se stanou bezcennými, a může dojít k finančnímu nouzovému stavu. Federální úředníci řekli, že staré bankovky by byly přijímány, ale byly by pečlivě zkoumány. Bylo navrženo, že vláda může mít z této situace prospěch, že aby lidé měnili své staré peníze za nové, mohl by být určen takový směnný kurs, z něhož by měla prospěch ekonomika. Například by mohly být dva staré dolary vyměněny za jeden nový.

Nové peníze jsou možná přechodnou měnou, prvním krokem v testování ochoty veřejnosti přijmout ekonomické změny. Rezerva měla kolem sedmi strojů na počítání peněz, které jsou schopné spočítat 55.000 bankovek za minutu, ale na konci roku 1983 měla dostat 110 nových strojů, schopných spočítat 72.000 bankovek za minutu. Jane Kettelsová, ekonomická konzultantka americké burzy cenných papírů, stručně řekla, "FED bude mít schopnost fyzicky nahradit celou americkou měnu v oběhu během čtyř dnů."

K zavedení společné celosvětové měny nemusí vůbec dojít, protože je zde možnost přechodu přímo na bezhotovostní systém, který papírové peníze učiní zastaralými. Pokud k tomu dojde,

proběhne masívní kampaň na podporu debetních karet a jejich používání ve všech oblastech obchodu. Visa MagiCard se zdá být prvním krokem k národní debetní kartě. S touto kartou můžete nakupovat u kteréhokoli z 10 milionů obchodníků, kteří přijímají karty Visa, a je možné vám elektronicky zaplacenou částku odečíst z vašeho účtu. Finanční experti věří, že za několik let bude víc debetních karet než kreditních.

V dopise Edvardu M. Housemu, s datem 23. listopadu 1933 Franklin D. Roosevelt napsal: "Reálná pravda o této záležitosti je, a Vy a já to víme, že finanční prvek ve velkých centrech vlastní vláda USA od dnů Andrew Jacksona." Henry Ford, zakladatel Ford Motor Company, řekl: "Je dost dobře možné, že národ nechápe náš bankovní a peněžní systém, protože kdyby mu rozuměl, věřím, že dřív než zítra ráno by byla revoluce." V roce 1957 senátor George W. Malone z Nevady řekl před Kongresem o Federální rezervě toto: "Věřím, že kdyby lid tohoto národa plně chápal, co jim Kongres za posledních 49 let udělal, táhli by na Washington a nečekali by na volby... Kongres se podílel na předem připraveném plánu zničit ekonomickou a sociální nezávislost Spojených států."